

சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்

முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பெரியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ப.கலை கேசவன்

பதிவு எண் : PU/COE/Ph.D/CRE-IX/AATAM75/2017

(முழுநேர ஆய்வாளர்)

நெறியாளர்

முனைவர் **ப.செல்வராஜ்**, எம்.ஏ., எம்.பில்., பி.எச்.டி.,

உதவிப் பேராசிரியர் (ப.நி),
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சேலம் - 636 007

தமிழ்த்துறை,

அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சேலம் - 636 007

செப்டம்பர் - 2023

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் ப.செல்வராஜ் எம்.ஏ., எம்.பில்., பி.எச்.டி.,

உதவிப்பேராசிரியர், (ப.நி)

தமிழ்த்துறை,

அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சேலம் - 636 007

“சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்” என்னும் தலைப்பில் ப.கலைகேசவன் அவர்கள் செய்துள்ள இவ்வாய்வு, முனைவர் பட்டத்திற்காக அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), தமிழ்த்துறையில் 2017 - 2023 ஆம் கல்வியாண்டுகளில் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக இருந்து என் மேற்பார்வையின் கீழ் நிகழ்த்தப் பெற்றது என்றும், இ.து அவருடைய சொந்த முயற்சியின் விளைவென்றும் இவ்வாய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் இவ்வாய்வாளர்க்கு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : சேலம்

நாள் :

நெறியாளர் கையொப்பம்

துறைத்தலைவர் கையொப்பம்

முதல்வர்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

ப.கலைகேசவன்

முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)

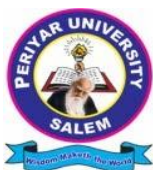
சேலம் - 636 007

“சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக முனைவர் ப.செல்வராஜ் ஐயா அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளராக இருந்து செய்யப்பட்ட இவ்வாய்வு எனதுழைப்பால் உருவானதென்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதி கூறுகின்றேன்.

இடம் : சேலம்

நாள் :

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

PERIYAR UNIVERSITY, SALEM – 636 011

Tamil Nadu, India

(NAAC A⁺⁺ Grade-State University - NIRF Rank 59 –NIRF Innovation Band of 11-50)

CERTIFICATE OF PLAGIARISM		
1.	Name of the Research Scholar	Mr. P.KALAI KESAVAN
2.	Course of Study	Ph.D.
3.	Subject	TAMIL
4.	Name of the Supervisor	Dr .P.SELVARAJ
5.	Department/Institution/ Research Centre	Department of Tamil, Government Arts College (A), Salem - 636 007
6.	Title of the Thesis/Dissertation	“சங்க இலக்கிய அளபெடைகள்” “SANGA ILLAKKIYA AZHBEDAIGAL”
7.	Acceptable limit	20 %
8.	% of similarity of content identified	0%
9.	Software used	URKUND
10.	Date of verification	27.09.2023

Report of the plagiarism check, items with percentage of similarity is attached

Signature of the Scholar

Signature of the Research Supervisor

University Librarian

Document Information

Analyzed document	P_KALAI KESAVAN_TAMIL_PhD_.pdf (D174668495)
Submitted	9/27/2023 6:18:00 AM
Submitted by	M.Jayaprakash
Submitter email	plagiarism@periyaruniversity.ac.in
Similarity	0%
Analysis address	plagiarism.periyar@analysis.urkund.com

Sources included in the report

Entire Document

1 Kd;Diu cyf nkhopfSs; cah;jdpr; nrk;nkhopahf tpsq;Ffpd;w eyQ;rhy; nkhop jkpo;nkhop. ,ay;< ,ir< ehlfk; vd;wKg;gphpNthL tsKk;< tho;Tk; ngw;W nrhy;Yjw;fhpa cah;NthL jpf;fpd;w nkhop jkpo; ,yf;fpaKk;< ,yf;fzKk;jkpo;nkhopapd; ,Utpopfs; vdyhk; ,t;tpU tpopfSk; goikf;Fk; gioikaha;< ,yf;fpa tsk; cilajha; epw;gNjL GJikf;Fg; GJikaha;fUj;Jr; nry;tk; epiwe;jjha; vd;Wk; ,sikg; nghypTld; tpsq;Fk; jkpo;nkhopf;Fg; ngUik Nrh;f;fpd;wd. ,jjifa ngUikpf;fjkpo;nkhopapd; ,yf;fzk; nkhopap;d; tsh;r;rp;F cWJizaha;< tiuaiuaha; epw;gNjL ngUikAk; Nrh;f;fpd;wJ. ,yf;fzkhdxUnkhopapd; ,aw;if cUti;jpidj; njhptpg;gNjahFk; vz;zj; njhiyahj rq;f nra;Al;fSs; mope;jd Nghf vQ;rpaw;iw rpy njhiffshfj;njhFf;fg;gl;ld. mj;njhiffs; „gj;Jg;ghl;L” vd;Wk; „vl;Lj;njhif” vd;Wk; toq;fg;gLfpd;wd. mtw;Ws; njhl;ltple;NjhWk; msgilr;nrhw;fs; gapd;W tUti;jdf; fhzKbfpwJ. NkYk;< msgilia mikg;jjpy; rq;fr; rhd;Nwhh;fs; nfhz;bUe;j ngUtpUg;gpidaK;fhzKbfpwJ. „njhl;lidj; JjWk; kzw;Nfzp” ahf tpsq;Fk; jkpo;nkhopapy; ,yf;fpa< ,yf;fz Muha;r;rp E}y;fs; kpFjpahf cs;sdvdpDk;< rq;f ,yf;fpaj;Js; msgilf; Fwpj;j Muha;r;rpahdJ kpFjpahf

2 Nkw;nfh;sg;gltpy;iy. mjdhy; rq;f ,yf;fpa msgilia MuhAk; Nehf;fpy; ,t;tha;T Nkw;nfh;sg;gLfpwJ. Ma;Tj;jiyg;G “rq;f,yf;fpq;fspy; msgilfs;”< vd;gJ Ma;tpd; jiyg;ghFk;. Ma;T vy;iy rq;f ,yf;fpaq;fshd vl;Lj;njhifAk;< gj;Jg;ghl;Lk; Ma;T vy;iyahfmikfpd;wJ. Ma;T mZFKiws; rq;f ,yf;fpa msgilfis gFj;J Nehf;Fk; NghJ „gFg;gha;T KiwAk;”< gFf;fg;gl;l msgilfis njhFj;JNehf;Fk; NghJ „njhFg;gha;T KiwAk;” njhFj;j msgilfis tpsf;Fk; NghJ “tpsf;FKiwj; jpwdha;Tk;” ,t;tha;tpy; gad;gLj;jg;gl;Ls;sJ.Ma;T Nehf;fk; msgiliag; gw;wp ,Jtiu Njhd;wpa nfhs;iffs; gy nra;jpfisj; njspthf;Ffpd;wd. Ez;khz; EioGyk; kpf;f gioaciuhrrphah;fSk;< E}yhrphah; rpyUk; msgiliag; gw;wpa nra;jpfis vl;Lj;Jiuj;Js;sdh; ,mtw;iw fhyKiwg;gb Nehf;Fk; NghJcz;ikfs; rpy ntspg;gLtiw;F tha;g;Gz;L. mt;Tz;ik KbTfs; msgilapd; Njhw;wk; tsh;r;rp gw;wpa mbg;gil cz;ikfis tpsf;FtjhfmiAk;. mit jkpOf;Fg; nghpJk; JizahFk;. mjdhy; ,jjiyg;gpy; Ma;TNkw;nfh;sg;gl;LJ. Ntz;lhhj njhLj;jYk;< Ntz;lhhj ePf;FjYk;jkpo; rhd;Nwhh;f;F ,ay;gpd;ikahy; msgilapd; mbg;gilf; fhuzj;j Muha;tNj mt;tha;tpd; Nehf;fkHfK;.

3 Ma;Tf; fUJNfhs; njhy;fhg;gpah; nghUz;ikNahL Ngrf;\$bath;< ,jidg;Nghy; nghUz;ikNahL \$ba nra;As; jhd; rq;f ,yf;fpak;.mJNt rq;f ,yf;fpaj;jpd; mbg;gil. mg;gb nghUz;ikNahL mike;j rq;f ,yf;fpag; ghly;fSf;F Kf;fpaj;Jtk; nfhlG;jjw;F msgilia Gyth;fs;vt;thW gadgLj;jpAs;sdh; vd;gij Muha;tNj Ma;tpd; fUJNfshFk;. rhd;whjhuk;fs; ,t;tha;tpy; Kjd;ikr; rhd;whjhuk;< Jizik;rh;whjhuk; vd ,Utif rh;whjhuk;fs; gad;gLj;jg;gl;Ls;sJ. 1. Kjd;ikr; rh;whjhuk; 2. Jizik; rh;whjhuk; ,ay;gFg;G ,t;tha;tpy;Kd;Diu< KbTiu ePq;fyhf ehd;F ,ay;fs; gFf;fg;gl;Ls;sJ. 1. msgil Njhw;wKk; tsh;r;rpAk; 2. msgil nrhy;yhuha;r;rp 3.ciuahrphah;fs; nkhopapy; msgil 4. rq;f ,yf;fpa msgilfs;

4 Kd;Diu Kd;Diug; gFjpapy; Ma;Tj; jiyg;G< Ma;T Nehf;fk;< Ma;Tf; fUJNfhs;< Ma;Tr; rhd;whjhuk;fs;< Ma;nty;iy<mZFKiw Nghd;w \$Wfs; tpsf;fg;gl;Ls;sd. ,ay; -1 “msgil Njhw;wKk; tsh;r;rpAk;” vDk; jiyg;gpy; Kjy; ,ay; mike;Js;sJ. ,jpy;msgilapd; Njhw;wk;< Xirf;F Kjyplk; ttpj;jy;< cyf tof;fpDs; msgilapd; Njhw;wk;< ,yf;fz ,yf;fpa E}y;fspy; \$wg;gLk;msgilapd; tsh;r;rp epiyapidaK; ,t;tpaypy; Muhag;gl;Ls;sJ. msgilapd; Njhw;wk; Kjypad ,d;Wtiu kpFjpahf Muhag;glhky; ,Uf;fpd;wJ. NkYk;< msgiliag; gw;wp ,yf;fz E}y;fs; \$Wtdtw;iwAk;< ,yf;fpaq;fSs; msgil gapyg;gl;l ,lq;fisAk; jpul;bf;Nfhitahf xUKfg;gLj;jp mfykhfTk;< MokhfTk; Nehf;Fk; NghJ msgilapd; Njhw;wj;jpid xust ca;j;Jzuyhk;. NkYk;<mfj;jpak; njhlq;fp Rthkpehjk; tiu ,yf;fz E}y;fSk;< rq;f ,yf;fpak; njhlq;fp ,f;fhy ,yf;fpak; tiu ,yf;fz ,yf;fpa E}y;fs; Kd;itf;Fk;msgiliaf; Fwpj;j nra;jpfs; ,t;tpaypy; kpfTk; tphpthf Muhag;gl;Ls;sJ.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்” என்னும் பொருண்மையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய பெரியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு முதற்கண் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தின் பழமையையும் பெருமையையும் தன்னகத்தே கொண்ட அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி) சேலம் -7 ல், என்னை முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக ஏற்றுக் கொண்ட மேனாள் முதல்வர்கள் இரா.தனலட்சுமி அம்மா அவர்களுக்கும், எஸ்.கலைச்செல்வன் அய்யா அவர்களுக்கும், இந்நாள் முதல்வர் நா.செண்பகலெட்சுமி அம்மா அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என்னுடைய ஆய்வினை இக்கல்லூரியில் மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த மேனாள் துறைத்தலைவர்கள் முனைவர் சீ.குணசேகரன் அய்யா அவர்களுக்கும், முனைவர் ப.முத்துசாமி அய்யா அவர்களுக்கும், இரா.சாந்தி அம்மா அவர்களுக்கும், இந்நாள் துறைத்தலைவர் முனைவர் ஜ.பிரேமலதா அம்மா அவர்களுக்கும், கூடுதல் துறைத்தலைவர் முனைவர் இரா.அச்சுதன் அய்யா அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுத் தலைப்பு தேர்ந்தெடுத்தது முதல் ஆய்வு முடியும் வரையில் எனக்கு தேவையான அனைத்து உதவிகளையும் செய்ததுடன், எப்போது சென்றாலும் இன்முகத்துடன் என்னை உற்சாகப்படுத்தியும் அரிய பல கருத்துக்களைக் கூறியும் ஆய்வேட்டைச் செம்மையாக முழுமைப்படுத்திய நெறியாளர் முனைவர் ப.செல்வராஜ் அய்யா அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு நிகழ்த்திட எனக்கு ஊக்கத்தொகை அளித்த ‘செம்மொழி தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின்’ (CICT) இயக்குநர் அய்யா அவர்களுக்கும், அவ்வலுவலக ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

எப்போதும் ஆய்வாளர்களிடம் அன்போடும், பாசத்தோடும் வழிகாட்டிய தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும், தமிழ்த்துறையில் பணிபுரியும் உதவிப்பேராசிரியர் அனைவருக்கும் என் உள்ளம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பேச்சில் தெளிவும் ஆய்வாளர்களிடம் கனிவும் இலக்கணத்தில் புலமையும் கொண்டு எனக்கு ஆய்வு குறித்து பல தகவல்களையும் அணுகுமுறைகளையும்

கற்றுக்கொடுத்த சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறையில் தமிழ்ப் புலத்தலைவர் **முனைவர் ய.மணிகண்டன்** அய்யா அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தனக்கு எவ்வளவு வேலைப்பளு இருப்பினும் எப்பொழுது அழைத்தாலும் இன்முகத்துடன் தேவையான கருத்துக்களை வழங்கி உதவிய **SRM** பல்கலைக்கழக தமிழாய்வுத்துறையின் தலைவர் மற்றும் தமிழ்ப்பேராயத்தின் செயலர் **முனைவர் பா.ஜெய்கணேஷ்** அய்யா அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஈன்றெடுத்த நொடி முதல் இன்று வரை பல்வேறு சிரமங்களுக்கு இடையிலும் என்னை முனைவர் பட்டம் வரை பயிலச் செய்த என் பாசமிகு **அப்பா திரு சி.பழனி** அவர்களுக்கும், என் **அம்மா திருமதி ப.சரசு** அவர்களுக்கும், **அக்கா திருமதி ப.கஸ்தூரி** அவர்களுக்கும், **தம்பி ப.புவனேஸ்வரன்** அவர்களுக்கும் என் சிரம் தாழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழ்த்துறையில் என்னுடன் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட தோழர்களுக்கும், உதவிய தோழியர்களுக்கும், பல நிலைகளில் கேட்காமலும் என் மீது அன்பு கொண்டு நல் உள்ளங்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் ஆய்வின் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை பல நூல்களையும், அனுபவங்களையும், என் வாழ்வின் தொடக்கத்தினையும் கொடுத்த **என் தாய்வீடான பெரியார் பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும்**, என் உடன் பிறவாச் சகோதரர்களான நூலகப் பணியாளர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்குரிய நூல்களை இன்முகத்துடன் வழங்கிய **சேலம்-7, அரசு கலைக்கல்லூரி நூலகத்தாருக்கும்**, **சேலம் மாவட்ட மைய நூலகத்தாருக்கும்** எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டை கணினி அச்சில் நன்முறையில் சிறப்பாக வடிவமைத்துக் கொடுத்த **“யாழினி”** நிறுவனத்தார்க்கும் என் அன்பு கலந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ப.கலைகேசவன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்	- அகநானூறு
இளம்.உரை	- இளம்பூரணர் உரை
இ.கொ	- இலக்கணக் கொத்து
இ.வி	- இலக்கண விளக்கம்
உரை.மேற்	- உரை மேற்கோள்
உறு	- உறுப்பியல்
எழுத்து	- எழுத்ததிகாரம்
ஐங்	- ஐங்குறுநூறு
ஒழி	- ஒழிபியல்
கலி	- கலித்தொகை
குறள்	- திருக்குறள்
குறுந்	- குறுந்தொகை
சிலம்பு	- சிலப்பதிகாரம்
சீவக	- சீவக சிந்தாமணி
செய்	- செய்யுளியல்
சேனா.உரை	- சேனாவரையர் உரை
சொல்	- சொல்லதிகாரம்
தொல்	- தொல்காப்பியம்
திரு	- திருக்குறள்
நச்.உரை	- நச்சினர்க்கினியர் உரை
நற்	- நற்றிணை
நன்	- நன்னூல்
நாலடி	- நாலடியார்
நூ	- நூற்பா

நூன்	- நூன்மரபு
நேமி	- நேமிநாதம்
ப	- பக்கம்
பக்	- பக்கங்கள்
பதி	- பதிற்றுப்பத்து
பா	- பாடல்
பி.வி	- பிரயோக விவேகம்
பிறப்	- பிறப்பியல்
புகார்	- புகார்க் காண்டம்
புறம்	- புறநானூறு
பேரா.உரை	- பேராசிரியர் உரை
பொருள்	- பொருளதிகாரம்
மதுரை	- மதுரைக் காண்டம்
மர	- மரபியல்
மலை	- மலைபடுகடாம்
மு.வீ	- முத்து வீரியம்
மேலது	- மேற்கூறியுள்ள
மேற்	- மேற்கோள்
மொழி	- மொழிமரபு
யா.கா	- யாப்பருங்கல காரிகையுரை
யா.வி	- யாப்பருங்கல விருத்தியுரை
வினை	- வினையியல்
விளி	- விளிமரபு
விரு	- விருத்தியுரை
வீ.சோ	- வீரசோழியம்

தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம்

சென்னை - 600 025.

[www.tamilvu.org • www.tamildigitallibrary.in]

Tamil Virtual Academy

Chennai - 600 025.

சான்றிதழ் / Certificate

திரு. / திருமதி. / செல்வி. ப.கலை கேசவன் பதிவு எண் PU/COE/PH.D/CRI-IX/AATAM75/2017 அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வுத் தலைப்புக்கான "சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்"

ஆய்வுச் சுருக்கம், ஆய்வுத் தொகுப்பு மற்றும் கலைச்சொற்களின் பட்டியல் ஆகியவற்றின் மின் நகல்கள் பெரியார் பல்கலைக்கழகம் மூலமாக தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகத்தில் 14.09.2023 அன்று பெறப்பட்டுள்ளது எனச் சான்றளிக்கப்படுகிறது.

This is to certify that the digital copies of research abstract, synopsis and list of glossaries of the Thesis entitled "SANGA ILLAKKIYANGALIL AZHABEDAIGAL"

Thiru. / Thirumathi./ Selvi. P.KALAI KESAVAN Reg. No PU/COE/PH.D/CRI-IX/AATAM75/2017 done by student of Ph.D. programme in PERIYAR UNIVERSITY, have been received by the Tamil Virtual Academy on 14.09.2023.

திரு. ரெ. கோமகன்
இணை இயக்குநர்

TVA/2023/0661

முன்னுரை

உலக மொழிகளுள் உயர்தனிச் செம்மொழியாக விளங்குகின்ற நலஞ்சால் மொழி தமிழ்மொழி. இயல், இசை, நாடகம் என்ற முப்பிரிவோடு வளமும், வாழ்வும் பெற்று சொல்லுதற்கரிய உயர்வோடு திகழ்கின்ற மொழி தமிழ். இலக்கியமும், இலக்கணமும் தமிழ்மொழியின் இருவிழிகள் எனலாம். இவ்விரு விழிகளும் பழமைக்கும் பழையமையாய், இலக்கிய வளம் உடையதாய் நிற்பதோடு புதுமைக்குப் புதுமையாய் கருத்துச் செல்வம் நிறைந்ததாய் என்றும் இளமைப் பொலிவுடன் விளங்கும் தமிழ்மொழிக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றன.

இத்தகைய பெருமைமிக்க தமிழ்மொழியின் இலக்கணம் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாய், வரையரையாய் நிற்பதோடு பெருமையும் சேர்க்கின்றது. இலக்கணமானது ஒருமொழியின் இயற்கை உருவத்தினைத் தெரிவிப்பதேயாகும்

எண்ணத் தொலையாத சங்க செய்யுட்களுள் அழிந்தன போக எஞ்சியவற்றை சில தொகைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டன. அத்தொகைகள் ‘பத்துப்பாட்டு’ என்றும் ‘எட்டுத்தொகை’ என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் தொட்டவிடந்தோறும் அளபெடைச் சொற்கள் பயின்று வருவதனைக் காணமுடிகிறது. மேலும், அளபெடையை அமைப்பதில் சங்கச் சான்றோர்கள் கொண்டிருந்த பெருவிருப்பினையும் காணமுடிகிறது.

“தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி” யாக விளங்கும் தமிழ்மொழியில் இலக்கிய, இலக்கண ஆராய்ச்சி நூல்கள் மிகுதியாக உள்ளன எனினும், சங்க

இலக்கியத்துள் அளபெடைக் குறித்த ஆராய்ச்சியானது மிகுதியாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அதனால் சங்க இலக்கிய அளபெடையை ஆராயும் நோக்கில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வுத்தலைப்பு

“சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்”, என்பது ஆய்வின் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றது.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

சங்க இலக்கிய அளபெடைகளை பகுத்து நோக்கும் போது ‘பகுப்பாய்வு முறையும்’, பகுக்கப்பட்ட அளபெடைகளை தொகுத்து நோக்கும் போது “தொகுப்பாய்வு முறையும்” தொகுத்த அளபெடைகளை விளக்கும் போது “விளக்குமுறைத் திறனாய்வும்” இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்

அளபெடையைப் பற்றி இதுவரை தோன்றிய கொள்கைகள் பல செய்திகளைத் தெளிவாக்குகின்றன. நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க பழைய உரையாசிரியர்களும், நூலாசிரியர் சிலரும் அளபெடையைப் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துரைத்துள்ளனர். அவற்றை காலமுறைப்படி நோக்கும் போது உண்மைகள் சில வெளிப்படுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. அவ்வுண்மை முடிவுகள் அளபெடையின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றிய அடிப்படை உண்மைகளை விளக்குவதாக அமையும். அவை தமிழுக்குப் பெரிதும் துணையாகும். அதனால் இத்தலைப்பில் ஆய்வுமேற்கொள்ளப்பட்டது. வேண்டாததை

தொடுத்தலும், வேண்டாததை நீக்குதலும் தமிழ் சான்றோர்க்கு இயல்பின்மையால் அளபெடையின் அடிப்படைக் காரணத்தை ஆராய்வதே அவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுக் கருதுகோள்

தொல்காப்பியர் பொருண்மையோடு பேசக்கூடியவர், இதனைப்போல் பொருண்மையோடு கூடிய செய்யுள் தான் சங்க இலக்கியம். அதுவே சங்க இலக்கியத்தின் அடிப்படை. அப்படி பொருண்மையோடு அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாடல்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்கு அளபெடையை புலவர்கள் எவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை ஆராய்வதே ஆய்வின் கருதுகோளாகும்.

சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்வில் முதன்மைச் சான்றாதாரம், துணைமைச் சான்றாதாரம் என இருவகை சான்றாதாரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

1. முதன்மைச் சான்றாதாரம்
2. துணைமைச் சான்றாதாரம்

இயல்புகுப்பு

இவ்வாய்வில் முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்கள் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

1. அளபெடை தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
2. அளபெடை சொல்லாராய்ச்சி
3. உரையாசிரியர்கள் மொழியில் அளபெடை
4. சங்க இலக்கிய அளபெடைகள்

முன்னுரை

முன்னுரைப் பகுதியில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வெல்லை, அணுகுமுறை போன்ற கூறுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் -1

“அளபெடை தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” எனும் தலைப்பில் முதல் இயல் அமைந்துள்ளது. இதில் அளபெடையின் தோற்றம், ஓசைக்கு முதலிடம் வகித்தல், உலக வழக்கினுள் அளபெடையின் தோற்றம், இலக்கண இலக்கிய நூல்களில் கூறப்படும் அளபெடையின் வளர்ச்சி நிலையினையும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

அளபெடையின் தோற்றம் முதலியன இன்றுவரை மிகுதியாக ஆராயப்படாமல் இருக்கின்றது. மேலும், அளபெடையைப் பற்றி இலக்கண நூல்கள் கூறுவனவற்றையும், இலக்கியங்களுள் அளபெடை பயிலப்பட்ட இடங்களையும் திரட்டிக் கோவையாக ஒருமுகப்படுத்தி அகலமாகவும், ஆழமாகவும் நோக்கும் போது அளபெடையின் தோற்றத்தினை ஓரளவு உய்த்துணரலாம். மேலும், அகத்தியம் தொடங்கி சுவாமிநாதம் வரை இலக்கண நூல்களும், சங்க இலக்கியம் தொடங்கி இக்கால இலக்கியம் வரை இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் முன்வைக்கும் அளபெடையைக் குறித்த செய்திகள் இவ்வியலில் மிகவும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 2

“அளபெடை சொல்லாராய்ச்சி” என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இரண்டாவது இயலில் அளபெடையின் சொல்லினுடைய பொருளினை ஆராயப்பட்டுள்ளது. அளபெடை எவ்வாறு காரணப்பெயராகின்றது என்பதனைக் குறித்தும், அளபெடை என்னும் சொல்லின் உருவாக்கமும் அந்தச் சொல்லின் பொருளின் தன்மையும், அவ்வாறு வரக்கூடிய அளபெடைக்கு இலக்கணம் கூறலும், எடை என்னும் சொல்லின் சொல்லாக்கமும் அச்சொல் உலக வழக்கிலும், செய்யுள் வழக்கிலும் எவ்வாறு பயிலப்பட்டு வருகின்றது என்றும் அதன் பொருளைக் குறித்தும், அளபெடை என்னும் சொல்லில் உள்ள அளபு, எடை இரண்டும் சேர்ந்த அளபெடையின் சொற்பொருள் விளக்கமும், அவ்வாறு பயின்று வரும் அளபெடையானது, செய்யுளோசையை நிறைத்தலும், அதனுடைய பொருட் சிறப்பினையும், அளபெடையானது உலக வழக்கில் ஏற்படுத்தும் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு நிலையைக் குறித்தும், அவ்வாறு பயின்று வரும் அளபெடையானது செய்யுளில் தனித்து நின்று பொருள் தருவதையும், மேலும், பிற குறியீடுகளுக்கு தலைமை வகிப்பதையும் இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

இயல் - 3

“உரையாசிரியர்கள் மொழியும் அளபெடை” என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள மூன்றாவது இயலில், முற்காலத்திலும், பிற்காலத்திலும் தோன்றிய இலக்கண நூல்களும், இலக்கிய நூல்களும் அவற்றின் பொருள் எளிதில் புலப்படுமாறு உரை எழுதியோர் ‘உரையாசிரியர்கள்’ ஆவார். அளபெடையைப் பற்றி

பெரிதும் தொடர்புடையதால் இலக்கண, இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் அளபெடைப் பற்றியச் செய்திகளை விளக்கிக் கூறுகின்றனர். மேலும் பல்வேறு கருத்து முரண்பாட்டினை களைந்து அளபெடையின் தேவையினை விளக்குவதனையும் நுண்ணிதின் உணரலாம். இவ்வாறு அளபெடைக் குறித்துப் பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துகள் தோன்றுவதற்கு மூலக்காரணமாய்த் திகழ்ந்தோர் இவ்வுரையாசிரியர்களே ஆவார். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் முரண்படக் கூறிய கூற்றுகள் அனைத்தும் அளபெடையின் உண்மை நிலை இன்னதென அறிவதற்கு சிக்கலை விளைவிக்கின்றன.

தொல்காப்பியர் முதல் இலக்கண நூல்களிலும், சங்க இலக்கியம் தொடங்கி இக்கால இலக்கியம் வரையிலும் உரையாசிரியர்களின் பங்கானது இன்றியமையாததாகும்.

இவ்வாய்வானது சிக்கல்களை அகற்றி முரண்பட்ட போக்குகளை நன்கு ஆராய்ந்து, முரண்பாட்டை நீக்கித் தெளிவித்து, அளபெடையை பற்றிய விரிவான கருத்தினை தெளிவுபடுவதற்கும் தேவையான கருத்தினை உரையாசிரியர்களின் வழி இலக்கிய, இலக்கண நூல்களை ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

இயல் - 4

“சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள நான்காவது இயலில் சங்க இலக்கியத்தில் அளபெடையானது எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதனைப் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

சங்கப் புலவர்கள் அளபெடையை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளனர் என்றும், அவ்வாறு கையாண்ட அளபெடைச் சொற்கள் எந்தப் புலவர் அதிகமாக பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதனையும், எட்டுத்தொகையில் திணையின் அடிப்படையில் பயின்று வந்துள்ள அளபெடையை எந்த புலவர் எந்தெந்தத் திணையில் எவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதனையும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியமானது ஒரு நூற்றாண்டில் எழுதப்படவில்லை ஏறத்தாழ 500 ஆண்டு கால இடைவெளியில் எழுதப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பே 'சங்க இலக்கியம்'. அதனை 7-ம் நூற்றாண்டளவில் தான் தொகுக்கப்படுகிறது. அளபெடை பயன்படுத்தும் போது புலவர்களிடையேயும், உரையாசிரியர்களிடையேயும் பல்வேறு சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றது. அதனால் முதல் நூலான தொல்காப்பியத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு புலவர்கள் அளபெடையை வரையறை செய்து கூறுவதனையும், பிற்கால ஆசிரியர்கள் மாறுவதனையும் இவ்வியலில் விளக்கப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியம் என்பது பொருளொடு கூடியது, தொல்காப்பியர் அதனால் தான் செய்யுள் உறுப்புகளில் 34 வகைகளில் அனைத்தையும் சேர்த்துப் பேசுவார். ஆனால் பிற்கால யாப்பிலக்கண மரபு அதனை உடைத்து வடிவத்திற்கு முதன்மைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தது. தொல்காப்பியர் 34 வகைகளைக் கொடுக்க யாப்பருங்கல ஆசிரியர் 7 என வகைப்படுத்தி சுருக்கிக் கொடுத்துள்ளமையால் இதனால் இலக்கண, இலக்கிய உரையாசிரியர்களிடம் சிக்கல்கள் ஏற்படுகிறது. இதனால் சங்கச் செய்யுள்களில் அளபெடை வரையறையில் ஏதாவது சிக்கல் ஏற்படுகிறதா என இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

ஆய்வு நிறைவுரை

இப்பகுதியில் ஆய்வுத் தலைப்பைக் கொண்டு பகுக்கப்பட்ட நான்கு இயல்களில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு கருத்துகள் ஆய்வு முடிவுகளாகத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நிறைவுரைக்கு அடுத்து அமைந்துள்ள துணைநூற்பட்டியல் எனும் தலைப்பில் ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட மூலநூல்கள், துணைநூல்கள், இலக்கண இலக்கியங்கள், ஆய்வுத் தொடர்பான பிற நூல்கள் போன்றவை அகர வரிசையில் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

பின்னிணைப்பில் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களின் அடிப்படையில் அளபெடைகளை அட்டவணையாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

பொருளடக்கம்		
இயல்		பக்கம்
	முன்னுரை	1-8
ஒன்று	அளபெடை தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	9-78
இரண்டு	அளபெடை சொல்லராய்ச்சி	79-101
மூன்று	உரையாசிரியர்கள் மொழியும் அளபெடை	102-151
நான்கு	சங்க இலக்கிய அளபெடைகள்	152-236
	முடிவுரை	237-242
	துணைநூற்பட்டியல்	-
	பின்னிணைப்பு	-

இயல் - 1

அளபெடை தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

முன்னுரை:

அகத்தியர் முதலான தொல்லாசிரியர்கள் அனைவரும் பொது, சிறப்பு என்னும் ஈரிலக்கணங்களை மட்டுமே தத்தம் இலக்கண நூல்களில் கூறியுள்ளனர். ஆனால் அவை எவ்வாறு உருவாயின, அவற்றின் பின்னணி மற்றும் அவற்றின் தோற்றம் பற்றி எந்தவொரு குறிப்பினையும் அவர்கள் கூறவில்லை. ஆனால் சில இடங்களில் மிகச் சிறுபான்மையாக உணரப்படும் குறிப்புகள் அவற்றின் தோற்றம் பற்றி ஒவ்வொருவரும் கூறும் வேறுபட்ட கருத்துகளுக்குப் பெரிதும் இடம் தருவனவாக அமைகின்றன.

அளபெடையின் தோற்றம் முதலியன இன்றுவரை அறியப்படாமல் இருக்கின்றது. மேலும், அளபெடையைப் பற்றி இலக்கண நூல்கள் கூறுவனவற்றையும், அளபெடை பயிலப்பட்ட இடங்களையும் திரட்டிக் கோவையாக ஒருமுகப்படுத்தி அகலமாகவும் ஆழமாகவும் நோக்கும் போது அளபெடைத் தோற்றத்தினை ஓரளவு உய்த்துணரவியலும். அதனையே இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

அளபெடையின் தோற்றம்

அளபெடையின் தோற்றம் குறித்து ஆய்வு மேற்கொள்ளும் போது, அதன் தோற்றம் குறித்து வெளிப்படையான செய்திகள் எதனையும் தொல்லாசிரியர்கள்

கூறிச்செல்லவில்லை. ஆனால், அளபெடை இலக்கணமானது ஓசை காரணமாக, ஒலி வடிவிலான எழுத்துகள் தனது இயல்பான மாத்திரையில் இருந்து அதனைவிட மிக்கொலித்தலாகும். இதனையே அளபெடையாகக் கொள்கிறது.

ஓசைக்கு முதலிடம் வகித்தல்

அளபெடுத்தலில் ஓசைக்கு முதலிடமும், பொருள் இரண்டாவதிடத்திலும் இருக்கின்றது. இதனடிப்படையில் ஓசைக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் தந்துள்ளனார் இலக்கண நூலார் என்பதனை,

“மாத்திரை வகையால் தளைதபக் கெடாநிலை

யாப்பழியாமை நின்ற ளபெடை வேண்டும்”

(யா.வி (உரை.மேற்) நூ.1)

என்னும் நூற்பாவில் அளபெடையானது மாத்திரை குன்றலிற் சீர்குன்றித் தளைகெட நின்றவிடத்து செய்யுள் இலக்கணம் பிழைபடாமைப் பொருட்டு எழுதப்பட்ட அளபெடையாகும். எனவே இசைநிறையே அளபெடைத் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது.

“குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்”

(தொல். எ. மொழி மரபு. நூ.41)

“இசைகெடின் மொழிமுதலிடை கடைநிலை நெடில்”

(நன். எ. நூ.91)

என்னும் நூற்பாக்களை உற்று நோக்கலாம். ஓசைகெடின் அவ்வோசை அடியாக தோன்றும் எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, யாப்பு, ஆகியன ஒன்றன்

பின் ஒன்றாகக் கெடும். ஏனெனில் ஓசை வேறுபாட்டினாலேயே செய்யுட்களை வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என வகைபடுத்தப்படுகின்றன.

எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் இயல்பான காலஅளவு பற்றியும், அக்கால அளவு மிகுதல் பற்றியும் இலக்கணம் வல்லோர் கூறியுள்ளனர். குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஐகாரகுறுக்கம் முதலியவையும் கால அளவில் குறையும் என்றும் இலக்கண நூலோர் கூறியுள்ளனர்.

பொருளாறாக தோன்றுதல்

தளைதபக் கெடாநிலை யாப்பழியாவகை மாத்திரை நின்று அளபெடையாயின் அது இன்னிசை அளபெடையாகும் எனப்பொருள் கொண்டு பிற்காலத்தார் பொருளாறாகவும் தோன்றும் என்கின்றனர்.

பிற்கால அறிஞர்கள் இன்னிசையளபெடைக்குக் காரணம் கூறும் போது அதனை பொருளாறாகத் தோன்றினர் எனக் கருதினர். எழுத்துக்கள் ஒருசேர சொல்லாயமைந்து உணர்த்தும் பொருளை அதன் இன்றியமையாமையைப் பெரிதும் கொண்டு அளபெடுக்கின்றன. அவ்வாறு அளபெடுக்கும் போது அப்பொருளின் முதன்மையையும், முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்துவதாக அமைகின்றது.

இதனை,

“கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் அற்ற முடுப்பதூஉ

முண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்”

(திரு.166)

என்ற குறள் வெண்பாவும்,

“துன்புறாஉம் துவ்வாமை இல்லாகும் யார் மாட்டும்

இன்புறாஉம் இன்சொ லவர்க்கு”

(திரு.104)

என்ற குறள் வெண்பாவிலும் ‘உடுப்பதூஉம்’, ‘உண்பதூஉம்’, ‘துன்புறாஉம்’, ‘இன்புறாஉம்’, என்ற சொல்களிலுள்ள ‘ஊ’ (த் + ஊ = தூ, ற் + ஊ = றூ) என்ற நெட்டெழுத்து தனக்குண்டான இரண்டு மாத்திரை அளவினை கடந்து ‘ஊஉ’ என அளபெடுத்து நீண்டொலித்துள்ளது. இரண்டு மாத்திரை இயல்பில் அளபில்லாத நிலையிலும் தன்னோசையில் குன்றவில்லை. அவ்வாறு ஓசை குன்றவில்லையெனில் அது பிறர்க்கு ஒருவன் ஒன்று கொடுப்பதை பார்த்து பொறாமைப்படுபவன், தான் கெடுவதோடு தன்னுடைய கிளைஞரும் உடுக்க உடையும், உண்ண உணவுமின்றி கெடுவார் என்ற சிறந்த கருத்தின் இன்றியமையாமையையும், முதன்மையையும், மேன்மையையும் செல்வன் வலியுறுத்தற்கு அவ்விரண்டு மாத்திரையின் இகழ்ந்து அளபெடுத்தது எனலாம்.

உலக வழக்கினுள் அளபெடைத் தோற்றம்

செய்யுளில் மட்டுமன்றி உலக வழக்கிலும் ஓசையாறாகவும் பொருளாறாகவும் அளபெடைத் தோற்றம் உண்டாகிறது. உலக வழக்கிலான பண்டமாற்று, விளி, நாவலிடுதல் (உழவர் களத்துமேட்டில் நின்று எழுப்புகின்ற பேரோசை), அவலம் முதலியவற்றுள் இயல்பான ஓசை அதிகப்படுவதால் உலக வழக்கு அளபெடைத் தோற்றத்திற்கு காரணமாகின்றது. இதுமட்டுமன்றி உலகவழக்கில் தான் முதன் முதலில் அளபெடைத் தோன்றியிருக்கும். அதன் பின்னரே செய்யுளில் பயிலப்பட்டு இருக்கும் என்று துணியலாம்.

ஒரு கருத்தின் மெய்மையையே அல்லது இன்றியமையாமையோ அல்லது சிறப்பையோ வலியுறுத்துவதற்கு பல வழிகள் உள்ளன. மனதில் பதியும் படி உரத்துக்கூறல், திரும்பத் திரும்பச் சொல்லல் ஆகிய இரண்டும் ஒரு கருத்தின் மேன்மையை வலியுறுத்தும் பொருட்டு, உலக வழக்கினுள் பெரும்பங்கு வகித்து தனித்தன்மையுடையதாகக் காணப்படல் கண்கூடாகும். மக்கள் தம் அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் பண்டமாற்று, அழுகை, பூசலிடல், முறையிடல், விளி முதலியவற்றுள் இவற்றின் செல்வாக்கை நன்கு அறியலாம்.

பண்டமாற்றின் போது உரத்துக் கூறல், திரும்பத் திரும்பக் கூறுதல் (மீண்டும், மீண்டும்) ஆகியவற்றால் பண்டங்களின் சிறப்பை தெரிவித்தலும், அழுகையின் போது உரத்து பெருங்குரல் எழுப்பல், எதிர்ப்பூசலிடுவாரின் குற்றத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறல் ஆகியவற்றால் பூசல் நடத்தலைப் பறை சாற்றலும், முறையிடும் போது தன்பால் பிழை இன்று என்பதனை அழுத்தமாக உரத்துக்கூறல் அதனையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லல் ஆகியவற்றால் முறையீட்டை வலியுறுத்தலும் முதலான நிகழ்ச்சிகள் அன்றுப் போலவே இன்றும் நிகழ்கின்றன.

மென்மையாகக் கூறல், ஒருமுறைக் கூறல் என்பனவற்றுள் அமையும் இயல்பான கால அளவு, அவற்றையே உரத்தும், திரும்பத் திரும்பவும் கூறுங்காலை அதிகரிக்கிறது. ஈண்டு ஒளியின் கால அளவை மிகுதியாக்குவது போன்றவை தவிர்க்கவியலாத தேவையாகிறது. கால அளவை திரும்பத் திரும்பக் கூறல், உரத்துக்கூறல் என்னும் இவற்றின் காரணமாக கால அளவு அதிகரிக்குங்கால் காரியம் முக்கியமேயன்றிக் காரணம் முக்கியமானதாகக் கருதப்படவில்லை.

இதனை உலக வழக்கில் இருந்து செய்யுளில் இடம்பெறும் அளபெடை, கால அளவு அதிகரித்தலையே தனது இன்றியமையாத பகுதியாக மேற்கொள்கிறது. உலக வழக்கில் இயல்பாகப் புணரும் அளபெடை செய்யுளில் செயற்கையாக செய்து கொள்ளப்படுகிறது. ஒரு செய்யுளில் இயற்கையான கால அளவை நீட்டிப்பதற்காக அளபெடை பயின்று வருதலை நன்கு உணரலாம்.

‘ஏரின் உழாஅர் உழவர்’ (திரு. 14)

என்ற குறள் வெண்பாவில் ‘உழாஅர்’ என்ற அளபெடையை நீட்டித்துக்கூறலும் ‘ழா’ என்னும் நெட்டெழுத்து அளபெடுத்தது என்பதனைக் காட்டும் அடையாளமாக அதனருகே அந்நெட்டெழுத்தை ஒத்த இனமான ‘அ’ என்ற குற்றெழுத்து இடப்படுதலும் மரபாக உள்ளது.

குறிப்பிட்ட ஒரு சொல்லை மூன்று மாத்திரை அளவில் அளபெடையாக உச்சரிக்க வேண்டும் என அறிவிக்கும் அளபெடை வரிவடிவ அளபெடை. வரிவடிவில் அளபெடை குறியீடாக நிற்கும் அவ்வளவின்றி அக்குறிலுக்கும் அளபெடைக்கும் வேறு தொடர்பில்லை எனலாம். வழக்கினுள் கால அளவு நீட்டித்தற்காகவன்றி இயல்பாக அமைவதை ‘இயற்கையளபெடை’ என்றும். இவ்வழக்கு கண்டு கால அளவு நீட்டித்தற் பொருட்டுச் செயற்கையாகச் செய்து கொள்வதைச் ‘செயற்கையளபெடை’ என்னும் இலக்கண நூலாசிரியர்கள் நுண்ணிதின் வேறுபாடு காட்டிப் பெயரிட்டனர்.

செய்யுளியற்றும் புலவர்கள், செய்யுள் இயற்றிக் கொண்டு வருங்காலை அச்செய்யுட்குரிய ஒசை நயத்தை உற்று உணர்ந்தவாறே அது குன்றாது

இருக்குமாறு அசை, சீர், தளை முதலியன சீராகவுள்ள சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அமைத்து இயற்றுவர். ஒரேவழிச் சிற்சில இடங்களில் சொல் அதனை அமைத்து அச்செய்யுட்குரிய ஓசை சிதைந்து போகும் இடர்பாடுகளும் நேரக்கூடும். இவ்விடர்பாட்டினைக் களைவதற்கு ஓர் உத்தியாக ஓசை சிதையாவாறு, சொற்களிலுள்ள ஒரெழுத்து உச்சரிப்பின் இயல்பான கால அளவை நீட்டி அத்துணையோடு செய்யுளுக்குரிய ஓசை கெடாது அமைத்தனர்.

அவ்வெழுத்து தன் இயல்பான கால அளவை அதிகரித்தல் புலவர்க்குத் தவிர்க்கவியலாத ஒன்றாகிறது. இங்ஙனம் கையாளப்படும் உத்தியை ஓர் இலக்கணக் குறியீடாக முன்னோர் வகுத்து அதற்கு, 'அளபெடை' என பெயரிட்டனர்.

புலவர் இயல்பான சொற்களின் ஓசையளவினை எக்காரணம் பற்றி நீட்ட விரும்பினாராயினும் அவை உயிராயினும், ஒற்றாயினும் நீட்டித்தலில் தவறாமல் இருந்தனர். உயிரெழுத்துகளுக்கு அவற்றின் இனக்குறிலை அடையாளமாகக் காட்டுதல் போல் ஒற்றாயின் அதனையே மீண்டும் வரிவடிவில் எழுதிக்காட்டினர்.

இலக்கண நூல்கள் கூறும் அளபெடை:

1. அகத்தியம்	13. நேமிநாதம்
2. அகத்தியனார் ஆநந்த ஒத்து	14. வீரசோழியம்
3. மாபுராணம்	15. நன்னூல்
4. தொல்காப்பியம்	16. யாப்பருங்கலம்

5. சங்கயாப்பு	17. யாப்பருங்கலக்காரிகை
6. காக்கை பாடினியம்	18. இலக்கண விளக்கம்
7. சிறுகாக்கை பாடினியம்	19. பிரயோக விவேகம்
8. வாய்ப்பியம்	20. இலக்கணக் கொத்து
9. அவிநயம்	21. தொன்னூல் விளக்கம்
10. பல்காயம்	22. முத்துவீரியம்
11. நற்றத்தம்	23. சுவாமிநாதம்
12. மயேச்சுரம்	24. பாட்டியல் நூல்கள்

மேற்கூறியவற்றில் சில நூல்கள் கிடைக்காத போதிலும் மேற்கோள்களாக கிடைத்த நூற்பாக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

அகத்தியம்

இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழின் இலக்கணங்களை விரித்துக்கூறும் பெருநூல் அகத்தியமாகும். இது தமிழில் தோன்றிய முதல் நூல் என்றும், இதனைச் செய்தது அகத்தியர் என்றும், பழைய குறிப்புகளால் தெரிய வருகின்றன. இந்நூற்பெயரும், நூலாசிரியர் பெயரும் அறிஞர்களின் கருத்து வேறுபாட்டிற்கு பெரிதும் உட்பட்டவை, (மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள் ப. 197-226) மிகவும் தொன்மையான இந்நூல் தற்போது முற்றிலும் கிடைக்கவில்லை. எனவே, 'அகத்திய சூத்திரங்கள்' என்ற பெயரில் சில சூத்திரங்கள் இலக்கண

இலக்கிய உரைகளுள் (தொல். சொல். வேற்றுமை. தெய்வ. உரை. நூ.63) காணக்கிடைக்கின்றன. அவையன்றி நூல் பற்றியும், நூலாசிரியர் பற்றியுமான செய்திகளும் அவ்வுரைகளுள் அறியப்படுகின்றன. அவற்றின் வாயிலாக அகத்தியம் தலைச்சங்கத்து நூல் என்பதும், தொல்காப்பியத்திற்கு முந்தையது என்பதும் அறியமுடிகின்றது.

ஏறக்குறைய இருபது அகத்தியச் சூத்திரங்கள் இலக்கண நூல்களுள் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவையும் சொல்லதிகார, பொருளதிகாரச் சூத்திரங்களாகவே உள்ளன. எழுத்ததிகார சூத்திரங்கள் ஏதும் இல்லை. அதனால் அளபெடையைப் பற்றிய குறிப்புகளும், செய்தியையும் காண முடியவில்லை.

அகத்தியனார் ஆநந்த ஒத்து

யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியர், அந்நூலின் ஒழிபியலுள், ஆறுவகை ஆநந்தங்கள் பற்றிக் கூறி, அவற்றை உதாரணங்காட்டி விளக்குகையில், ‘அகத்தியனார் ஆநந்த ஒத்து’ என்ற பெயரில் சில சூத்திரங்களை அகத்தியனார் செய்தனவாக மேற்கோள் காட்டினார். (யா.வி.உரை. நூ.96)

அச்சூத்திரத்துள் ஒன்று அளபெடையைப் பற்றி சொல்வது. அறுவகை ஆநந்தங்களை இறுதியானந்தமான தொடையானந்தத்திற்கு இலக்கணம் உரைப்பர் “அளபெடைத் தொடைப் பாட்டினுட் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் சார்த்தி அளபெடுத் தொடுப்பது” (யா.வி.உ. .96) எனக் கூறி அதற்குச் சான்றாக,

“அளபெடை மருங்கிற் பாடப்படுவோன்

பெயரொடு தொடுப்பில் பெற்றியில் வழுவாத்

தொடையானந்த மெனவே துணிக” (யா.வி.உரை. 96)

என்று அகத்தியனார் ஆனந்த ஒத்து சூத்திரத்தை எடுத்து எழுதினார்.

‘ஆனந்தம்’ (இனி ஆனந்த உவமை என்பன சில குற்றம் அகத்தியனார் செய்தாரெனக் கூறுவாகலின் அவையிற்றை எழுதுக. தொல். பொ. பேரா. உரை) என்ற வடசொல்லுக்கு ‘குற்றம்’ என்று பொருளாகும். செய்யுளில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, தூக்கு, தொடை ஆகியவற்றைக் குற்றம்படத் தொடுத்தல் ஆனந்தமாகும். இக்குற்றம் அச்செய்யுட்கு உரியாரைத் தீங்கினுள் அகப்படுவதற்கு ஏதுவாகும். எழுத்துக்களைக் குற்றம்படத் தொடுப்பின் அது எழுத்தானந்தம் எனப்படும். இவற்றைப் போலவே பிறவற்றிற்கும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அளபெடைச் சீர்கள் தொடுத்த ஒரு செய்யுளுள், பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரில் அளபெடை அமைத்துப் பாடின அது அவனுக்கே தீங்கு விளைவிப்பதற்கு ஏதுவாக அமைவதால் இதனை தொடையாநந்தமாகும் என்கின்றனர்.

“வாஅம் புரவி வழதியோ டெம்மிடைத்

தோலும் நுவலு மிவ்வூர்” (யா.வி.உரை. நூ.96)

என்னும் உதாரண குறள் வெண்பா, ‘புரவி வழதி’ என்று அடைப்பெயர் சார்த்தி அளபெடுப்பத் தொடுத்தலின் தொடையானந்தமாயிற்று. இயற்பெயராயினும், குடிப்பெயராயினும், அடையெடுத்த பெயராயினும், அவற்றுடன் அளபெடையமைத்து பாடுதல் குற்றமாகும் என்பது மேற்கூறிய பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

அளபெடைத் தொடர்பான அகத்திய ஆநந்த ஒத்துச் சூத்திரத்தினால் அளபெடையின் இன்றியமையாமையும், தொன்மையும், முதன்மையும் நன்கு புலப்படுகிறது. முதன் முதலில் இசை நிறைத்தற்காகவென்றே தோன்றிய அளபெடை பின்பு ஒருவரின் கேட்டிற்குக் காரணமாகும் அளவிற்கு வலிமையைப் பெற்றதன் மூலம் அது மென்மேலும் வளர்ந்து தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்ட தன்மையை உணரலாம்.

மாபுராணம்

இது தலைச்சங்கத்து நூலாகும். தொல்காப்பியச் சிறப்பு பாயிரம் நுவலும் முந்து நூல் வரிசையில் எண்ணப்படுவது. அகத்தியமும், மாபுராணமும், இசைநுணுக்கமும் அவற்றுட் கூறிய இலக்கணங்களாக, ‘எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பும், சந்தமும், வழக்கியலும், அரசியலும், அமைச்சியலும், பார்ப்பன இயலும், சோதிடமும், காந்தருவமும், கூத்தும் பிறவுமாம்’ என தொல்காப்பிய சிறப்புப் பாயிரத்திற்கு நச்சினர்கினியர் உரையில் கூறியுள்ளார். மேலும், இறையனார் களவியலுரை, நச்சினர்கினியரின் எழுத்ததிகாரவுரை, பேராசிரியர் உரை, மயிலைநாதருரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை ஆகியவற்றால் தெரியவரும்.

“இனிப் பரந்துபட்ட பொருண்மையவாகிய மாபுராணம்

பூதபுராணம் என்பன சில்வாழ்நாட் சிற்றிவின் மாக்கட்கு

உபகாரப் படாமையின், தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு

வழக்கு நூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம்

முதலாக இன்றுகாறும் உளதாயிற்றெனக் கொள்க”

(தொல். மர. பேரா.உரை.நா.97)

என்பது பேராசிரியம் பழைய தனிப்பாடல் ஒன்று மாபுராணத்தை, ‘மதிநலங் கவின்ற மாபுரணம்’ (மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள் ப -327) என்கிறது. இம்மாபுராணத்துச் சில சூத்திரங்கள் எழுத்து, பொருள் என்னும் அதிகாரங்கட்கு உரியவாய்த் தொல்காப்பியவுரை முதலியவற்றுள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் அளபெடைப் பற்றிய குறிப்பும் அடங்கும்.

‘நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளபுடைய’ எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பிய சூத்திரவுரையில்,

“அவ்வளபுடைய எனப் பன்மையாகக் கூறியவதனால்

இவரும் நான்கு மாத்திரையும் கொண்டார், என்னை?

இவ்வாசிரியருரை முந்துநூல் கண்டு என்றாராகலின்

என எழுதித் தொடந்து”

“மாபுராணத்து,

செய்யுட்களோசை சிதையுங்கா லீரளபும்

ஐயப்பா டின்றி யணையுமாம் - மைதீரொற்

றின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு

குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்”

(தொல். எழுத்து. உரை. நா. 6)

என்னும் சூத்திரத்தின் மூலம் அளபெடைக்கு நான்கு மாத்திரை வேண்டும் என்னும் மாபுராண சூத்திரத்தை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இதனையே நன்னூல் உரையாசிரியரான மயிலைநாதரும் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

இம்மாபுராணச் சூத்திரம், அளபெடையின் இலக்கணத்தையும், செய்யுளோசை நிறைத்தற்கு தேவையான மாத்திரையாற் குறைந்த உயிரும் மெய்யும் அளபெடுத்தலையும் தெளிவான விளக்கத்தையும் காணலாம். ஓசைக்கே அளபெடை முதலிடம் கொடுத்தனர்.

ஓர் எழுத்து ஒரு மாத்திரை அல்லது இரண்டு மாத்திரைக்கு மேல் இசைத்தல் இல்லை. மூன்று மாத்திரை நான்கு மாத்திரையாக இசைத்தல் தனியெழுத்தால் இயலாது எனினும் அளபெடுத்த நிலையில் அவ்வோரெழுத்தே நான்கு மாத்திரை வரையிலும் இசைக்கும் என்பதனை இச்சூத்திரம் ஐயத்திற்கு இடனின்றி உணர்த்தும். தனியெழுத்து ஒலிவடிவில் அளபெடுக்குங்காலை வரிவடிவில் பல எழுத்தாகிறது. (எ.கா. தூஉஉ) இதனால் அதற்கு நான்கு மாத்திரை வரை கூறலாம் என்பது மாபுராண ஆசிரியருக்கு உடன்பாடாகும்.

மாபுராணம் கூறும் அளபெடை தொடர்பான பிறிதொரு செய்தியும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரை மேற்கோளால் தெரியவருகின்றது. இம்மேற்கோள் முன்னர் தொடையாநந்தத்திற்கு இலக்கணம் உரைக்கையில் விருத்தியுரையாசிரியரால் காட்டப்பட்ட அகத்தியனார் ஆநந்த ஒத்துச் சூத்திரத்து பொருளோடு ஒத்துபோகும் தன்மையுடையது. அது,

“விகார மாத்திரையாகிய உயிரளபெடையும், கால்

மாத்திரையாகிய ஒற்றும், பாட்டுடைத் தலைமகன்
பெயருக்கும் அவன் பெயர்க்கு அடையாகிய
சொற்கண்ணும் புணர்ப்பிற் குற்றம் என்றார். என்னை?
கழிநெடி லசையுங் காலெழுத் தசையும்
பெயரயற் புணர்ப்பினும் பெயரிடைப் புணர்ப்பினும்
வழுவென மொழிப வாய்மொழிப் புலவர்”

என்னும் மாபுராணச் சூத்திரம் அளபெடைப் பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்திற்குப் பிறிதொரு சான்றாக அமைதலை காணலாம். அகத்தியனார் ஆநந்த ஒத்து நூற்பா (வாஅம் புரவி) பெயரொடு மட்டும் அளபெடை வருதல் பிழை என்கிறது. மேலே காட்டப்பட்ட உதாரணப்பாடல் பெயரடைக்கு முன்னும் அளபெடை வரினும் வழுவேயாம் என்பதனைப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு எடுத்துக்காட்டு மூலம் கிடைத்த விதி மாபுராணத்துள் இலக்கண விதியாக உள்ளதனை உணரலாம். மேலும், அளபெடையைக் கழிநெடில் எனக்கூறும் மரபினையும் அறியலாம்.

தொல்காப்பியம்

இன்று முழுமையாகக் கிடைத்துப் பலராலும் பயிலப்படும் பழைய இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம் ஒன்றேயாகும். இது இடைச்சங்க நூலாகும். முதல் நூலாகிய அகத்தியத்தின் வழித் தோன்றியது. எழுத்து சொல், பொருள் என்னும் மூன்றதிகாரங்களைக் கொண்டது.

தனிப்பெருமை மிக்க தொல்காப்பியம் அளபெடையைப் பற்றிய செய்திகளை விரிவாக கூறியுள்ளது. அளபெடையின் தோற்றம், தொடக்க நிலையில் இதன்

இடம், மென்மேல் வளர்ந்த விதம் முதலியவற்றை இந்நூல் தரும் செய்திகளை அறியலாம்.

எழுத்ததிகாரம்

முதல் இரண்டு இயல்களான நான் மரபு, மொழி மரபு ஆகிய இரு இயல்களும் அளபெடைத் தொடர்பான செய்திகள் கூறுவதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. நான்மரபினுள் முதலெழுத்துக்கள், சார்பெழுத்துக்கள் சிலவற்றிற்கும் அவை ஒலிக்கும் கால அளவான மாத்திரை பற்றிக் கூறியுள்ளார் ஆசிரியர். அதன் தொடர்ச்சியாக அவ்வெழுத்துகளுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட கால அளவு நீட்சி பற்றியும் உரைத்துள்ளார். ஒலிவடிவிலான எழுத்துகள் அளபெடுத்தலை,

“நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளபுடைய

கூட்டி யெழுஉதல் என்மனார் புலவர்”

(தொல். எ. நூன். நூ.6)

என்னும் நூற்பா வாயிலாக உரைக்கின்றார். இதனுள், ஆசிரியர் அளபெடை இலக்கணத்தை, அளபெடை பிறக்குமாற்றை ஓரளபு புலப்படுத்தினார். எழுஉதல் (எழுப்புதல்) என்ற சொல்லாட்சியாலும் முன் நூற்பாக்களுள், ‘ஓரளபிசைக்கும்’ (நூ.3), ‘ஈரளபிசைக்கும்’ (நூ.4), மூவளபிசைக்கும் (நூ.5), என்பனவற்றுள் ‘இசைக்கும்’ என்ற சொல்லாட்சியாலும் ஓசை நிறைத்தற்கேதுவாகிய ஒலிவடிவிலான எழுத்தினையே தொல்காப்பியர் கருத்திற் கொண்டு இங்குக் குறித்தனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. ‘இசைத்தல்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘ஒலித்தல்’ என்று பொருள். இவ்வொலித்தல் என்ற சொல்லும் ‘எழுப்புதல்’ என்ற சொல்லும் எழுத்தினது ஒலி

வடிவத்திற்கே பெரிதும் பொருள் தொடர்புடையன. ‘நீட்டம்’ என்ற சொல் ஓசை நீட்டத்தையே சுட்டும்.

“கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை

நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே”

(தொல். பிற. நூ.7)

இதனுள் ‘நொடி’ என்பது கைநொடித்தலாகும். கண் இமைத்தற்குரிய கால எல்லையும், கைந் நொடித்தற்குரிய கால எல்லையும் ஆகிய அளவையே ஒரு மாத்திரையின் அளவாகும் என்பது ஓசையளவினை நுட்பமாக உணர்ந்தோர் கூறுவர். எழுத்தினை உச்சரிக்கும் மாத்திரைக்கு அளவாகச் சொல்லியதால் ஒலி வடிவிலான எழுத்திற்கே ஆசிரியர் இதனைக் கூறினரென்ற உண்மை நன்கு தெரிகின்றது.

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்

உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய

நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்” (தொல். எ. பிற. நூ.33)

என்னும் நான்மரபின் இறுதி நூற்பாவினுள், ‘அளபிறந்துயிர்த்தல்’, ‘ஒற்றிசை நீடல்’ என்னுந் தொடர்கள் அளபெடையின் இயல்பினைப் புலப்படுத்தும். இங்கும் ‘உயிர்த்தல்’ என்பதற்கு ‘இசைத்தல்’ அல்லது ‘ஒலித்தல்’ என்பது பொருளாகும். எழுத்துக்கள் தமக்கென வரையறுக்கப் பெற்ற கால அளவின் மிக்கு ஒலித்தல் இசை நூற்கு உரித்தான ஒன்று என்பதும், இசையொடு ஒத்து நடக்கும் ஒற்றுமை நோக்கி செய்யுளிலும் ஏற்பட்டதனை அறியலாம்.

எழுத்ததிகாரத்தின் இரண்டாவது இயலான மொழிமரபினுள், நூன்மரபின் புறனடைக்கு வேண்டிய இலக்கணங்கள் எல்லாம் இயம்பிய பின்னர், அளபெடையின் இலக்கணத்தை மேலும் ஒரு நூற்பாவால் தெளிவுபடுத்த வேண்டி,

“குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்

நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே”

(தொல். எழு. மொழி. நூ.8)

என்று கூறுவார். உயிரளபெடையின் ஒளிவடிவ இலக்கணத்தை ‘இசை குன்று மொழிவயின் (ஒத்தக் குற்றெழுத்து) நின்று இசை நிறைக்கும்’ என்றும், வரிவடிவ உயிரளபெடையின் இலக்கணத்தை ‘நெட்டெழுத்திம்பர் ஒத்த குற்றெழுத்து’ என்று கூறுகின்றார். இதனுள் ‘குன்றிசை’ என்பதும் ‘நின்றிசை’ என்பதும் ஓசையைக் குறித்தன. ஒலியெழுத்துகள் செய்யுளில் அமையும் போது அச்செய்யுளுக்கேற்ப ஓசை குறையுமாயின் அவ்வோசை நிறைத்தற் பொருட்டு நெடில் தனக்குரிய கால அளவின் மிக்கு அளபெடுக்கும் என்றும் அவ்வாறு நெடில் எழுத்துக்கள் தாமும் நின்று மேலும் தனக்கினமான எழுத்தினைப் பெற்று வரும். ஓசையும், மாத்திரையும் மிக்க நெட்டெழுத்தே அளபெடுக்கும் குற்றெழுத்து அளபெடுத்தல் இல்லை.

சொல்லதிகாரம்

அளபெடையின் பங்கு சொல்லதிகாரத்தில் மிகச்சிறிது எனினும் இன்றியமையாததாகும். இவ்வதிகாரத்தில் விளிமரபு இயலின் அளபெடை குறித்த சில செய்திகள் காணப்படுகின்றன. உயர்திணைப் பெயர் விளியேற்குமாறு கூறுமிடத்து,

“அளபெடை மிகுஉம் இகர விறுபெயர்

இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப”

(தொல்.சொ.வி. சேனா. உரை.நூ.8)

என்னும் நூற்பாவில் கூறுகிறார். விளிபெயராக அளபெடை அமையுமாயின் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி இயல்பாகவே நிற்கும் என்றார் தொல்காப்பியர். இயல்பான சொற்களாகவுள்ள இகர ஈற்று உயர்திணைப் பெயர்ச் சொற்கள் விளியேற்கும் போது ஈற்றில் நின்ற குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தாக மாறும்.

உதாரணமாக ‘சுடர்தொடி’ என்ற இயல்பான உயர்திணைப் பெயர் விளிப்பெயராக மாறும் போது ‘சுடர்தொடி’ என வரும். இதில் இறுதி எழுத்தானது இகர குற்றெழுத்து ஈகார நெட்டெழுத்தாயிற்று. ஆனால் அளபெடுக்கும் எல்லா உயர்திணைப் பெயர்களுக்கும் இவ்விதி பொருந்தாது. அப்பெயர்களுள் ஈற்றில் அளபெடுத்தற்கு அடையாளமாக உள்ள குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தாக மாறாது. அக்குற்றெழுத்தே நின்று தான் இயல்பாக விளியேற்ற நிலையைத் தெரிவிக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, ‘தோழீஇ’ என்பது அளபெடுத்த உயர்திணை பெயராகும். இவ்வளபெடைப் பெயர் விளியேற்கும் போது, ஈற்றின்கண் அமைந்த, அளபெடுத்தற்கு அடையாளமாக இடப்பட்ட குற்றெழுத்து(இ), நெட்டெழுத்தாக(ஈ) மாறுவதில்லை. அக்குற்றெழுத்துத் தானே இயல்பாக நின்று அப்பெயர் விளியேற்ற பெயர் என்பதனை வெளிப்படுத்தும் (தோழீஇஇ). விளியேற்ற அளபெடைப்பெயர் வரிவடிவில் ‘தோழீஇஇ’ என எழுதப்படும். இதுவே ஆசிரியரால் ‘அளபெடை மிகுஉம் இகரவிறு பெயர்’ என குறிப்பிடப்பட்டது.

‘அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல்’ என்னும் சொல்லதிகார நூற்பா அளபெடையின் ஒலிவடித்தை பற்றியே பேசுகிறது.

பொருளதிகாரம்

பொருளதிகாரச் செய்யுளியல் அளபெடைப் பற்றிய விரிவான தொடர்புடையது. எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும் கிடக்குமிடம் செய்யுளாதலின் எழுத்திற்கு உரித்தான அளபெடை செய்யுளுக்கும் உரியதாயிற்று. இச்செய்யுளியலுள் தொல்காப்பியர், செய்யுளில் அளபெடை தவிர்க்கவியலாத இருப்பையும், இன்றியமையாமையும் எடுத்துரைத்தார். மாத்திரை, அசை, தளை, தொடை முதலான செய்யுள் உறுப்புகளுள் இவ்வளபெடையின் பயன்பாடு பெரிதும் விரிவடைகிறது. செய்யுள் உறுப்புகளுள் ஒன்றான அசையினது வகைகளைச் சில நூற்பாக்களால் மொழிவார். இதில் அளபெடையின் பங்கு பற்றியும் இரு நூற்பாவில் கூறியுள்ளார். அதில் ஒரு நூற்பா,

“அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே”

(தொ. பொ. செய். பேரா. உரை.15)

என்ற நூற்பாவில் அளபெடையின் இருவேறு நிலைகளை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். சீர்நிலையாதல் ஒருநிலை, அதுவே அசை நிலையாதல் வேறு நிலை. செய்யுளில் அளபெடை சீர்நிலையாகும் தகுதியைப் பெற்றது. இந்நிலை ஓசை செம்மைக்கு உதவுவதோடு, அளபெடை வளர்ச்சியுற்ற விதத்தையும் சுட்டுவதாக அமைகிறது. மேலும், இந்நூற்பாவின் வாயிலாக அது தன் மற்றொரு நிலையான அசைநிலையாதலையும் சுட்டிக்காட்டினார்.

எழுத்துக்களின் சேர்க்கை அசை: சீர் சொல்லால் உருவானது. மேற்கூறிய அளபெடைகள் பெரும்பாலும் நேர் நேர் முதலான ஓரசை சீராகவே வரும். ஒரு சில இடத்தில் ஓரசையாய் நிற்கும் ‘குரா’, ‘தூஉ’ ஆகியவற்றை ஓரசையாகக் கொள்ளும் போது அது சொல்லாக மாறும் போது சீர்நிலையென்றும் கூறப்படும்.

செய்யுளில் அளபெடை சீர்நிலையிலும், எழுத்துநிலையிலும் வைத்து எண்ணப்படுதலின் இவ்வாறு சிறப்பிலக்கணம் விதித்துள்ளார். உயிர் அளபெடுத்தலைச் சொல்லப்பட்ட இச்சிறப்பு விதி ஒற்றளபெடை அளபெடுத்தலை,

“ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றென மொழிப”

(தொ. செய். நூ.330)

என்னும் நூற்பாவில் ஒற்றளபெடைக்காண இலக்கணத்தை உரைக்கின்றார்.

செய்யுளுறுப்புகளுள் ஒன்றான தொடையின் வகைகள் பற்றிக் கூறுகையில், இறுதி வகையான அளபெடைத் தொடையையும் சேர்த்து கூறுகின்றார். அளபெடைத் தொடை என்ற ஒன்று இல்லையென்றால் செய்யுளின் வரன்முறை இன்னும் இறுகிய கட்டுப்பாட்டினை உடையதாக அமைந்திருக்கும்.

“அளபெடை தலைப்பெய ஐந்துமாகும்”

என்னும் செய்யுளில் நூற்பாவில் அளபெடையும் சேர்த்து தொடை வகை ஐந்து வகை என்று கூறுகின்றார். மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு என்பன தொடை வகை எனவும் அளபெடையைச் சேர்த்து ஐந்து எனவும் கூறுகின்றார். அளபெடையத் தொடையின் இலக்கணத்தை,

அளபெழினைவையே அளபெடைத் தொடையே”

என்னும் நூற்பாவில் அளபெடுக்கும் சொற்கள் அனைத்தும் அளபெடை எனக் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

சங்கயாப்பு

சங்கயாப்பு என்னும் பெயரினையுடைய செய்யுள் இலக்கணம் கூறும் நூலொன்று இருந்ததாக யாப்பருங்கல விருத்தியுரை மேற்கோள்களின் வாயிலாக அறியப்படுகிறது. இது ஒரு பழைய இலக்கண நூல் என்பது மட்டும் மேற்கோள்களின் மூலம் தெரிகின்றது. யாப்பருங்கல உரையாசிரியர் காட்டும் இந்நூலுக்குரிய மேற்கோள் சூத்திரங்கள் சில அளபெடைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவதாகவும் உள்ளன.

“அகரம் முதலா ஓளகாரம் ஈறா

இசையொடு புணர்ந்த ஈறாறு முயிரே”

என்னும் சங்கயாப்பு நூற்பாவில் உயிர் எழுத்துக்களின் வகைகளை வரையறுத்துக் கூறுகின்றார். ‘இசையொடு புணர்ந்த’ என அடைமொழி கொடுத்து கூறியதனால் ஒலி அளவில் உயிரெழுத்துக்கள் மட்டுமின்றி, பிற எழுத்துகளும் உருவாகும் என்பதனை நுண்ணிதின் நோக்கும் போது அறியமுடிகின்றது. மேலும்,

“முந்திய மோனை எதுகை யளபெடை

அந்தமில் முரணே செந்தொடை யியைபே

பொழிப்பே ஒருஉவே இரட்டை யென்னும்

இயற்படு தொடைகள் இவை முதலாகப்

பதின்மூ வாயிரத் தறுநூ றன்றியும்

தொண்ணூற் றொன்பதென் றெண்ணினர் புலவர்”

என்னும் நூற்பாவில் தொடையின் விகற்பங்களை விரிக்கும் இச்சங்கயாப்பு சூத்திரம் அளபெடையையும் தொடையுறுப்பின் வகைகளில் இதனையும் ஒரு வகையாகக் கூறுகிறது.

காக்கைப் பாடினியம்

இன்று முழுமையும் கிடைக்காததும் சில சூத்திரங்கள் மட்டுமே கிடைப்பதும் ‘காக்கை பாடினியம்’ என்னும் பெயரினை உடைய இந்நூல், தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்களைப் போன்று தொன்மை உடையதும் விரிந்த பரப்பினை உடைய ஒரிலக்கண நூலாகும். இதனைச் செய்தவர் கடைச்சங்கத்தில் வாழ்ந்த காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்னும் பெண்பாற்புலவர் ஆவார்.

“வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகாக்

தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்”

(தொல்.பொ.செய். பேரா.உரை.நூ.1)

என்னும் உரையில் குமரியாறு கடல் கொள்வதன் முன்பு இவர் வாழ்ந்தார் என்பது இவரின் உரையின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதனால் அவரின் தொன்மையும் நன்கு விளங்கும். பெரும்பான்மை உரையாசிரியர்களால் இவர் இயற்றிய இலக்கண நூல் உச்சிமேல் வைத்து புகழப்படும் தகுதியைப் பெற்றது. இவர் இலக்கணக் கருத்துக்களைத் தொகுத்து நூல் செய்தாரென்பது,

“தொல்காப் பியப்புலவோர் தோன்ற விரித்துரைத்தார்

பல்காய னார்பகுத்துப் பன்னினார்: - நல்யாப்புக்

கற்றார் மதிக்கும் கலைக்காக்கை பாடினியார்

செற்றார்தந் நூலுட் டொகுத்து”

(யா. விரு. உரை. மேற். நூ.1)

என்னும் நூற்பா விளக்குகிறது. காக்கைப் பாடினியார் செய்த சூத்திரங்களைப் பெருமளவில் எடுத்தாண்ட உரையாசிரியர் யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியரே. தாம் எழுதிச் சென்ற கருத்துகளுக்கெல்லாம் ஆதாரங்களை காக்கைபாடினிய நூலில் இருந்தே இவர் மிகுதியும் காட்டியுள்ளார். அவற்றில் சில சூத்திரங்கள் அளபெடையைப் பற்றி கூறுவதாக அமைகின்றது.

“குறினெடில் அளபெடை உயிருறுப் புயிர்மெய்

வலிய மெலிய இடைமையொ டாய்தம்

இஉ ஐயென் மூன்றன் குறுக்கமொடு

அப்பதின் மூன்றும் அசைக்குறுப் பாகும்”

(யா.வி.உரை. மேற். நூ.2)

என்னும் நூற்பாவில் தொடையின் அமைப்பில் அளபெடையையும் குறிப்பிட்டுள்ளதனை அறியமுடிகின்றது. மேலும்,

“ஆய்தமும் ஒற்றும் அளபெழ நிற்புழி

வேறல கெய்தும் விதியின ஆகும்”

(யா.வி. உரை. மேற். நூ. 3)

என்னும் நூற்பாவில் அளபெடையால் வரும் ஆய்தத்திற்கும், ஒற்றிற்கும் விதியைக் கூறுகின்றார். உயிரும், ஒற்றும் அளபெடுத்தலேயன்றி ஆய்தமும் அளபெடுத்து வரும் என்பது புலனாகிறது. மேலும், இரண்டு நூற்பாவில் அளபெடைப் பற்றிய செய்தியை முன்வைக்கிறார். அவை,

“இஉ இரண்டன் குறுக்கம் தளைதப

நிற்புழி ஒற்றாம் நிலைமைய ஆகும்”

உயிரள பேழும் உரைத்த முறையான்

வருமெனின் அவ்வியல் வைக்கப் படுமெ”

(யா.வி. உரை. மேற்.நா. 4)

என்ற வரிகளில் உயிரெழுத்துகளில் உள்ள ஏழு நெட்டெழுத்துகளுக்கு இணையான குறிலுடன் சேர்ந்து அளபெடுக்கும் என்னும் செய்தியினை கூறியுள்ளார். மேலும் குற்றியலுகரமும், குற்றியலிகரமும், உயிரளபெடையும், சீரும், தளையும் சிதையும் போது அவை இடம் பெறாது என்ற செய்தியையும் இந்நூற்பாக்கள் வலியுறுத்துகின்றது.

யாப்பருங்கலக் காரிகையுரை, அளபெடைப் பற்றிக் காக்கைபாடினியார் கூறிய செய்தி ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுகிறது. அது,

“அளபெடுப்பினும் அளபெடைகள் அலகு காரியம்

பெறுவனவும், அல்லவென்பதூஉம் காக்கைபாடினியார்

முதலாகிய தொல்லாசிரியர் துணிவு”

(யா.கா. உரை. நா. 8)

என்னும் நூற்பாவில் முன்னர் சொல்லியவாறு ஓசை செம்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் அளபெடை அலகு காரியம் பெற்றும், பெறாமலும் அமைவதுண்டு என்பதனை அறிய முடிகின்றது என்று யாப்பருங்கலக் காரிகையுரையில் அளபெடையைப் பற்றி காக்கைப் பாடினியார் கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சிறுகாக்கை பாடினியம்

‘சிறுகாக்கை பாடினியம்’ என்ற பெயரால் செய்யுளிலக்கண நூல் இயற்றியதனால் இதனை இயற்றியவர் சிறுகாக்கைபாடினியார் என்று அழைக்கப்பட்டார். இவருக்கு முன்னர் இருந்த காக்கைப்பாடினியார் செய்த காக்கைபாடினியம் எனும் நூல் பெரும்பரப்பினை உடையதாக இருந்துள்ளமையால் சிறு காக்கைபாடினியம் சிறு பரப்பினை கூறுவதாக அமைந்திருக்கலாம். அதனால் சிறு காக்கை பாடினியம் என்னும் அடைமொழி கொடுத்து சொல்லப்பட்டு இருக்கலாம். நூல் பற்றியும் நூலாசிரியர் பற்றியுமான சில செய்திகள் பழைய உரைக்குறிப்புகளில் காணக்கிடக்கின்றன. குமரியாறு கடல் கொள்ளப்பட்ட பின்னர் இவர் வாழ்ந்தாரென்பது அக்குறிப்புகளால் தெரியவரும். இந்நூலுக்குரிய சில சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கல உரை, யாப்பருங்கலக் காரிகையுரை ஆகியவற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. கிடைத்த சூத்திரங்களால் அளபெடையைப் பற்றிய சூத்திரங்கள் இரண்டு மட்டுமே அவை,

“குறிய நெடிய உயிருறுபுப் புயிர்மெய்

வலிய மெலிய இடைமை அளபெடை

“மூவுயிர்க் குறுக்கமும் ஆமசைக் கெழுத்தே”

(யா.வி. மேற்.உரை. நூ.2)

“சொல்லிசை யளபெழ நிற்பதை யளபெடை”

(யா.வி மேற்.உரை. நூ. 41)

மேற்கூறிய நூற்பாக்களில் முதல் நூற்பா அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்தின் வகைக் கூறும் நூற்பாகவும், இரண்டாவது நூற்பா, அளபெடைத் தொடையிலக்கணம் நுவலும் நூற்பாவாகவும் காட்டப்படுகிறது. மேலும், இரண்டாம் நூற்பா ‘சொல்லிசை’ என்றக் குறிப்பினை தந்துள்ளமையால் உயிரளபெடையின் வகையில் சொல்லிசையும் ஒன்று என்று அறியலாம்.

அவிநயம்

தொல்காப்பியம், காக்கைபாடினியம் முதலியவற்றோடு ஒருங்கு வைத்தெண்ணப்படும் நூல் அவிநயமாகும். இந்நூலின் ஆசிரியர் அவிநயனார் ஆவார். இந்நூலின் பெயரும், சூத்திரங்களும் தக்கையாகப்பரணியுரை, யாப்பருங்கல விருத்தி காரிகையுரை, வீரசோழியவுரை, நேமிநாதவுரை, பன்னிருப்பாட்டியல், மயிலைநாதருரை, நவநீதப்பாட்டியலுரை ஆகியவற்றுள் காணக்கிடைக்கின்றன.

அவிநயனார் என்னும் பெயருமுள்ள இந்நூற்கு இராசப் பவித்திரப் பல்லவத்தரையன் என்பார் இயற்றிய ஓர் உரையிருந்ததாக நன்னூல் மயிலைநாதருரையில் தெரிகின்றது. கிடைத்த நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அவிநயச் சூத்திரங்களுள் யாப்பருங்கல விருத்தி, நன்னூல் மயிலைநாதருரை ஆகிய உரைகளில் அளபெடைத் தொடர்பான செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

அசைக்குறுப்பாகும் எழுத்தின் வகைகளை இயம்பும் யாப்பருங்கல
நூற்பாவுரையுள்,

“நெடிய குறிய உயிர்மெய் உயிரும்

வலிய மெலிய இடைமை அளபெடை

மூவுயிர்க் குறுக்கமோ டாமசைக் கெழுத்தே”

(யா.வி.(உ.மே). நூ.2)

என்று கூறுவதனைக் காணலாம். ஆனால் இந்நூற்பா சிறுகாக்கை பாடினியத்தை
பெரிதும் ஒத்துப் போவதைக் காணமுடிகிறது.

ஆயத்தத்திற்கும், ஒற்றிற்கும் சிறப்புவிதி கூறும் யாப்பருங்கலச் சூத்திரவுரையுள்
ஆய்தமும் அளபெழுந்த வழியே அலகு காரியம் பெறும் என்பதனை
விளக்குகையில்,

“அளபெழி னல்லதை யாய்தமு மொற்றும்

அலகியல் பெய்தா வென்மனார் புலவர்”

(யா.வி.(உ.மே) நூ.3)

என்ற அவிநயச் சூத்திரத்தினை மேற்கோளாகத் தந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இகர, உகர குறுக்கங்களுக்கும், உயிரளபிற்கும் சிறப்புவிதி சொல்லும்
யாப்பருங்கல நூற்பா உரையுள்,

“உயிரளபெடையும் குறுகிய உயிரின்

இகர உகரமும் தளைதபி னொற்றாம்

சீர்தப வரினும் ஒற்றியற் றாகும்”

(யா.வி.உ.மே. நூ.4)

என்ற நூற்பாவில் ஓரெழுத்து அளபெடுத்ததன் காரணமாக அச்செய்யுட்குரிய சீரோ, தளையோ கெடாமல் காத்தற் பொருட்டு அளபெடை தோன்றும் என்று கூறப்படுகிறது.

அளபெடைத் தொடையின் இலக்கணம் இயம்பும் யாப்பருங்கல நூற்பாவுரையுள் தொடையறுப்பின் அமைப்பிற்கு உதவும் அளபெடையின் இலக்கணம் கூறும் அவிநயச் சூத்திரம் என்று மேற்கோளாகத் தரப்பட்டுள்ளது. அது,

“அளபெழின் மாறல தொடுப்பதை அளபெடை”

(யா.வி. உ.மே. நூ.41)

என்னும் நூற்பாவில் அளபெடைக்கான இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றார். செய்யுளின் ஓசைக்கு முரண்படாது அளபெழுவதே அளபெடையாகும் என்ற கருத்தினையும், இசைநிறையளபெடையே முதலில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினையும் உறுதிப்படுத்துகிறது. மேலும், மயிலைநாதர் தமது நன்னூல் உரையுள் அளபெடை பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் அவிநயச் சூத்திரங்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவை,

“அளபெடை தனியரண் டல்வழி யையெள

உளதா மொன்றரை தனிமை யாகும்”

(யா.கா.(உ.மே). நூ.1)

“வன்மையொடு ரஃகான் முஃகான் னொழிந்தாங்

கன்மை ஆய்தமோ டளபெழு மொரோவழி”

(யா.கா. நூ. 1)

என்னும் நூற்பாக்களின் மூலம் காணலாம்.

அளபெடுத்தற்கண்ணும், தனியே சொல்லுதற்கண்ணும் அல்லாதவழி வந்த ஐகாரம் தன்னளவில் சுருங்கி ஒன்றரை மாத்திரையும் ஒரு மாத்திரையுமாகக் குறுகும். அவை குறுகுமிடத்து மொழி, முதலிடை கடையென மூன்றிடத்திலும் குறுகும் என்னும் முதற் சூத்திரப் பொருளால் அளபெடுக்காத ஐகாரமும், ஒளகாரமும் தனித்தனி இரண்டு மாத்திரையளவாகும். ஐகார உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் செய்யுளுள் பயின்று வரும் போது மாத்திரை அளவில் நெடில் என்றே அலகிட வேண்டும்.

“ங்ஞண நமன வயலள வாய்தம்

எனுமிவை யீரிடத் தளபெழு மொரோவழி”

(யா.கா. உரை.மே. நூ.1)

என்னும் சூத்திரத்தில், ஆய்தமும் அதோடு ‘ங்’ முதல் ‘ள’ வரையிலான ஒற்றுகள் அளபெடுத்து வரும் (வல்லினமும், ர,ழ வும் ஒற்று அளபெடுக்காது) குறிற்கீழும், குறிலிணைக்கீழும் அளபெடையானது அளபெடுத்து வரும் ‘ஒரோவழி’ என்று கூறுவதால் ஆய்தமும், ஒற்றும் அளபெடுத்து வருவது சிறுபான்மை என்பதனை விளக்குகிறது.

இன்னோசைக்காக அளபெடையைக் கையாளுதலினும், ஓசை நிறைத்தற்காகக் கையாளுதல் மிகவும் சிறப்புடையதாகும். இசைநிறை, ஓசையின் அளவை குறைவுப்படுத்தாமலும், அதிகப்படுத்தாமலும் சீர்படுத்திச் சமநிலையில் வைக்கிறது. இதுவே செய்யுளுக்கு தேவையானதாகும்.

பல்காயம்

தொல்காப்பியம், காக்கைப்பாடியியம் போன்று பல்காயமும் பண்டைய காலத்தில் பரவலாக காணப்பட்ட இலக்கண நூலாகும். இதனைச் செய்தவர் பல்காயனாராவர். யாப்பருங்கலக் காரிகையுரை, விருத்தியுரை, பன்னிருபாட்டியல் ஆகியவற்றில் பல்காயனார் இயற்றிய சூத்திரங்கள் இடம் பெருகின்றது. இதில் மூன்று சூத்திரங்கள் தான் அளபெடையைப் பற்றி கூறுவதாகும். அவை,

“குறிலொடு மாத்திரை நெடிலிரு மாத்திரை

அளபெடை மூன்றென் றறியல் வேண்டும்”

(யா.வி உ.மே. நூ.2)

என்னும் சூத்திரத்தில் குறிலுக்கும், நெடிலுக்கும் மாத்திரை கூறும் பல்காயனார் அளபெடைக்கும் மாத்திரை கூறுவதனைக் காணமுடிகிறது.

மேலும்,

“அளபெடைத் தொடைக்கே அளபெடை யாகும்”

(யா.வி.உரை.மே. நூ.2)

“மோனை யெதுகை முரணே யளபெடை

ஏனைச் செந்தொடை யியைபே பொழிப்பே

ஒருஉவே இரட்டை யொன்பதும் பிறவும்

வருவன விரிப்பின் வரம்பில வென்ப”

(யா.வி.உரை.மே. நூ. 49)

என்னும் சூத்திரங்களில் ஒற்றெழுத்து நெட்டெழுத்துகளோடு ஒப்ப அளபெடையும் ஒரெழுத்தே எனப் பல்காயனார் கருதியுள்ளார். அளபெடைத் தொடையின் இலக்கணத்தையும், தொடை விகற்பங்களையும் கூறுகின்றார். இதில் அளபெடையானது தொடையின் வகையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் பல்காயனார்.

நற்றத்தம்

இந்நூலும் உரையின் மூலமாகவே கிடைக்கின்றது. இதனை இயற்றியவர் நத்தத்தனாராவார். யாப்பருங்கல விருத்தி, காரிகை உரையாசிரியர் தம்முடைய உரைகளில் இவரையும், இந்நூற்பெயரையும், இந்நூற்கருத்துகளையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். காரிகை உரை குறிப்பால், இந்நூற்கு ‘அடிநூல்’ என்னும் மற்றொரு பெயருள்ளது என்பது தெரியவருகின்றது. இவ்விரு உரைகளின் மூலமாக கிடைக்கும் சூத்திரங்களில் அளபெடைத் தொடர்பான இரண்டு சூத்திரங்கள் உள்ளன. அவை,

“தனிநிலை யளபெடை நேர்நேரி யற்றே

இறுதிநிலை யளபெடை நிரை நேரியற்றே”

(யா.வி. (உ.மே) நூ.4)

“அளபெடைத் தொடைக்கே அளபெடை ஒன்றும்”

(யா.கா.(உ.மே) நூ.16)

என்னும் சூத்திரத்தில் தனிநிலை, இறுதிநிலை இரண்டிற்கான அசையினை முன்மொழிவதாக அமைகின்றது. தனிநிலையானது தனக்கு வரையறுக்கப்பட்ட மூன்று மாத்திரையை மிக்கு பல மாத்திரையாக அளபெடை வரினும் ‘நேர் நேர்’ இயல்பாகும். (ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஒஒ, ஓளஉ) இறுதியானது (கடாஅ, குரீஇ, கமூஉ, மிலேஎ, கடைஇ, அரோஒ) ‘நிரை நேர்’ என்னும் நிலையில் வரும் செய்தியினையும் அறியலாம். தனிநிலை அளபெடைக்கு வாய்ப்பாடு தேமா இறுதிநிலைக்கு வாய்ப்பாடு புளிமா என அலகிடப்படுகிறது. இதனை ‘ஆஅஅ’, படாஅஅ’ என மூன்று நான்கு மாத்திரைகளின் மிக்கு வரும் போது, மேற்கூறிய நிலையில் அலகிடலாம்.

மயேச்சுரம்

மயேச்சுரர் என்பார் செய்த இலக்கண நூல் மயேச்சுரமாகும். இந்நூலாசிரியர் பெயரும், நூற்பெயரும், சூத்திரங்களும், யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியர்களால் போற்றப்படுகின்றன. மயேச்சுரத்தில் மொத்தம் ஐம்பது சூத்திரங்களை யாப்பருங்கல உரைக்காரர் இருவரும் மேற்கோள்களாகத் தந்துள்ளனர். இது காக்கைபாடினி சூத்திரத்திற்கு எண்ணிக்கைக்கு அடுத்ததாகும். ஆனால் அளபெடைத் தொடர்பானவையாக இருசூத்திரங்கள் மட்டுமே உள்ளன. அவை,

“சீர்தளை சிதைவுழி ஈருயிர்க் குறுக்கமும்

நேர்த லிலவே உயிரள பெடையும்” (யாப்.வி. உரை. மேற். நூ.4)

“அளபெழுந் தியாப்பினஃ. தளபெடைத் தொடையே”

(யா.வி.உ. நூ.41)

ஆகியன மயேச்சுரம் நூற்பாக்கள் நுவலும் அளபெடைக்கான சூத்திரங்களாகும்.
இதில் முதல் சூத்திரமானது,

“உயிரள பெடையும் குறுகிய வுயிரின்

இகர உகரமும் தளைதபி னொற்றாகும்

சீாதப வரினும் ஒற்றியற் றாகும்”

என்னும் அவிநயச் சூத்திரத்தின் பொருளோடு ஒத்து காணப்படுகிறது. இச்சூத்திரச் செய்தியும், மயேச்சுர சூத்திரச் செய்தியும் ஒன்றேயாகும். இரண்டுக்கும் இடையே சொல் மட்டுமே வேறுபட்டு காணப்படுகிறது.

நேமிநாதம்

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகை யினானே”

(நன் நூ.462)

என்னும் விதிப்படி இலக்கண நூல்கள் நுவலும் செய்திகளையும், இயற்றமிழ் முழுவதையும் சுருக்கிக் கூறுவதாக மட்டுமன்றி அவ்வியற்றமிழின் ஒரு பகுதியை மட்டும் எடுத்து அதனை விரித்து காட்டுவதாக அமைகின்றது. இது பின்னெழுந்த நூல்களுக்கு காலத்தால் முற்பட்டது. எழுத்து, சொல் என்னும் இரண்டு இலக்கணங்களை மட்டும் சுருங்க மொழிவதாக அமைகிறது.

வெண்பா யாப்பினால் இயன்ற இச்சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு களந்தைப்பதிக் குணவீர பண்டிதர் என்னும் சமண முனிவரால் இயற்றப்பட்டது. இதனை ‘சின்னூல்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. நேமிநாதர் என்பவர் சமணர்கள் போற்றும் இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்கருள் இருபத்திரண்டாவது தீர்த்தங்கராவார்.

வெண்பாவால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் எழுத்திலக்கணத்தையும், சொல்லிலக்கணத்தையும் சொல்லப் புகுந்த போது, எழுத்திற்கும், சொல்லிற்கும் பெரிதும் தொடர்புடைய அளபெடை பற்றிய செய்தியையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எழுத்ததிகாரம்

எழுத்ததிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் முதலெழுத்துக்களின் பெயர், முறை, தொகை, வகை ஆகியன கூறிய பின்னர் தொடர்ந்து சார்பெழுத்துகளின் பெயரும், முறையும், தொகையும், வகையும் கூறுகின்றார். அதனோடு சேர்ந்து அளபெடையையும் கூறுகின்றார்.

“ஓங்குயிர்கள் ஒற்றின் மேல்ஏறி உயிர்மெய்யாய்

ஆங்கிரு நூற்றொருபத் தாறாகும் - பாங்குடைய

வல்லொற்று மெல்லொற்று வர்க்கம் அளபெடைகள்

சொல்லொற்றி நீட்டத் தொகும்”

(நேமி.எழு. நூ. 3)

என்ற நூற்பாவில் சார்பெழுத்துகளோடு சேர்த்து அளபெடையைக் கூறியதனால் அளபெடையினையும் முதழுத்தைச் சார்ந்தே பயின்று வரும் என்ற குறிப்பினை நேமிநாதர் கூறியுள்ளார். நெடில் அளபெடுக்கும் போது அதற்கு இனமான குறில் பயின்று வரும் என்றும், நெடிலை குறில் சார்ந்து வருவதனால் இதனை சார்பெழுத்தோடு இணைத்துக் கூறுகின்றார்.

ஒரெழுத்து தனக்குரிய இயற்கையான கால அளவு பெற்று நின்றும் செய்யுளோசை கெடும் போது அதனை சமன்படுத்த அளபெடுத்தல் இயல்பாக நடக்க கூடியதாகும். செய்யுளானது செம்மையான ஓசையை உயிர் நிலையை உடையது. அவ்வாறு ஓசை செம்மைக்கு செய்யுளில் அளபெடையின் தேவை அதிகமாகும்.

‘அளபெடைகள்’ என்ற பன்மை, உயிர் அளபெடுத்தலையும், மெய் அளபெடுத்தலையும் ஒன்று சேரக் கூறுவதாகும். மேற்கூறிய நூற்பாவில் ‘ஒற்றி’ என்ற சொல் அளபெழ வேண்டிய ஒற்றிற்கும் ‘நீட்ட’ என்ற சொல் அளபெழ வேண்டிய உயிருக்கும் இயையும். ஒற்றல் - ஒற்றுதல் - ஊன்றல் என்ற பொருளிலும் இதனைக் காணலாம். இவ்விரு சொற்களையும் தன்வினையாக ஆளாமல் பிறவினையாக ஆளல் எண்ணத்தக்கது. தன்வினையாக ‘நீண்ட’ ‘ஒன்ற’ என ஆளின் நீடலும், ஒன்றலும், ஒற்று உயிர் ஆகியவற்றின் இயல்பான சொற்களாய் அவை தாமே அளபெடுத்தன எனக் கருதலாம்.

அளபெடை, சார்பெழுத்து என்று முற்காலத்து நூல்கள் எதுவும் கூறவில்லை. பிற்காலத்து நூல்கள் பரவலாகக் கூறுகின்றது. மேலும், தொல்காப்பியர் தம் நூலின்

முதல் நூற்பாவில் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றையும் சார்ந்து வரல் மரபின என்று கூறியதனால், அந்நூற்பாவில் எழுத்தென பொதுவாகக் கூறியது முதலெழுத்துகளையே எனலாம். அவை முப்பது என வரையறை செய்துவிட்டதால் உயிர்மெய் அளபெடை போன்றவற்றை சார்பெழுத்தெனக் கருதுவதே சரி என நன்னூலார் உள்ளிட்ட அனைத்து இலக்கண நூலோர் கருதினர் எனலாம்.

அளபெடைத் தொடர்பான எழுத்ததிகாரத்தின் இரண்டாவது சூத்திரம் எழுத்துக்களின் மாத்திரையின் கால அளவினைக் கூறுவதாக அமைகின்றது. அதனுள் மற்ற எழுத்துகளோடு அளபெடைக்கும் மாத்திரையின் அளவு மொழியப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“குறினெடில்கள் ஒன்றிரண்டு, மூன்றளவு காலாம்

குறுகமவ் வாய்தம், உயிர்மெய் - பெறுமுயிரே

மெய்யாய்தம் இஊக் குறுக்கமரை, மென்மொழியாய்

ஐஒள அளவொன் றரை”

(நேமி. நூ.5)

என்னும் நூற்பாவில் காணலாம். இதில் ‘மூன்றளவு’ என்ற தொடரின் மூலம் அளபெடை மூன்று மாத்திரை பெற்று நிற்பதை எடுத்துரைக்கும். ‘ஆஅ’ என்று மூன்று மாத்திரை முழுவதும் அளபெடுத்த நெடிலுக்கே உரியது. அது மூன்று மாத்திரை பெற்றதனைக் காட்டுவதற்கு அடையாளமாக அதனருகே இடப்பட்ட குற்றெழுத்ததும் ஒரு மாத்திரை பெற்று நின்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

சொல்லதிகாரம்

சொல்லதிகாரத்தில் இடம்பெறும் விளிமரபின்கண், இ, ஐ, உ, ஓ என்னும் உயிரீற்றுப் பெயர்களும், னகர, ரகர, லகர, ளகர மெய்யீற்றுப் பெயர்களும் விளியேற்றும் இடத்தினை கூறும் போது, அங்கு அளபெடையின் பயன்பாட்டினையும் பேசுகின்றார். அவை,

“இகரம் காரமாம் ஐஆய்ஆம் ஏஆம்

உகரஓ கார உயிர்கள் - பகர்விளிகள்

அண்மை இடத்தும் அளபெடைப் பேர்க்கண்ணும்

உண்மை இயல்பாய் உறும்”

(நேமி. சொல். நூ.25)

“அன்இறுதி ஆவாகும் அண்மைக் ககரமாம்

இன்னு முறைப்பெயரேல் ஏஆகும் - முன்னியல்பாம்

ஆனும் அளபெடையும் ஆன்ஈற்றுப் பன்புதொழில்

மான்விழி ஆய்ஆய் வரும்”

(நேமி. சொல். நூ.26)

“ஈராகும் அர்ஆர் இதன்மேலும் ஏகாரம்

ஓரோ விடத்துளதாம் ஓங்களபாம் - பேர்கள்

இயல்பாம் விளியேலா எவ்வீற்றுப் பேரும்

புயல்போலுங் கூந்தலாய் போற்று”

(நேமி. சொல். நூ. 27)

“ஈற்றயல் நீடும் லளக்கள்தாம் ஏகாரத்

தோற்று முறைப்பெயர்கள் துன்னுங்கால் - ஆற்ற

அயல்நெட்தாம் பேரும் அளபெடையாம் பேரும்

இயல்பாம் விளிக்கு மிடத்து”

(நேமி. சொல். நூ. 28)

என்னும் குத்திரங்கள் ஒரே பொருண்மையை கூறுவதாக அமைகின்றது. இகர, ஐகார, உகர, ஓகார வீற்று அளபெடைப் பெயர்களும் னகர, ரகர, லகர, ளகர, ஈற்று அளபெடைப் பெயர்களும், அளபெடுத்த நிலையிலேயே விளியேற்று விளிப்பெயராக பயின்று வரும் (உ.ம்: தோழீஇ, அழாஅன், மகாஅர், மாஅல், கோஒன்). ஆனால் தொல்காப்பியர்,

“அளபெடை மிகுஉம் இகரவிறு பெயர்

இயற்கைய வாசும் செயற்கைய வென்ப”

என்னும் குத்திரத்தில் இகரவீறு பெயர் மட்டும் இலக்கணம் வகுத்து கூறுவதனைக் காணலாம். ஆனால் நேமிநாத ஆசிரியர் ஐகார, உகர, ஓகார விறு பெயர்களும் இயற்கையாக விளியேற்று அமையும் என்று கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியர் தமக்கு முந்தைய காலத்து இலக்கியங்களை வைத்து, அளபெடுத்த நிலையினை கூறிச் சென்றார். பின்பு வளர்ந்த இலக்கணங்கள் அக்காலத்து நிலைக்கும், இலக்கியத்திற்கும் இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டது. இதனையே நேமிநாத ஆசிரியரும் கையாண்டுள்ளார்.

வீரசோழியம்

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறுவதாக அமைகின்றது. ஐந்திலக்கணங்களையும் மொழியும் முதல் நூல் வீரசோழியமாகும். இதனைச் செய்தவர் பொன்பற்றியை அரசாண்ட புத்தமித்திரர் என்பவர். இதனைச் செய்வித்தவன், வீரராசேந்திர சோழனாவான். அரசன் இயற்றச் சொன்னதன் காரணமாக, 'வீரசோழியம்' என்று பெயர் பெற்றது.

அக்காலத்தில் பரவலாகத் திகழ்ந்த வடமொழிச் செல்வாக்கின் தாக்கத்திற்கு, உட்பட்ட இலக்கியங்களைக் கண்டு இந்நூலாசிரியர் இலக்கணம் கூற விரும்பியதனை இவரின் நூற்பாக்களின் வழி காணமுடிகிறது.

இதனால் தமிழ் மொழிக்கு இவர் இலக்கணம் வகுத்துள்ளமையும் காணமுடிகிறது. இதன் நூற்பாக்கள் கட்டளைக் கலித்துறையால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதற்கு பெருந்தேவனார் இயற்றிய பழையவுரையும் உள்ளது.

எழுத்ததிகாரம்

எழுத்ததிகாரத்தின் சந்திப்படலத்து இரண்டாவது கட்டளைக் கலித்துறை குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து, வர்க்க வெழுத்து, குற்றியலுகரம் ஆகியவற்றோடு அளபெடையையும் கூறியுள்ளார். அவர் அளபெடையை 'நெடுநீர்மையளபு' (வீ.நூ.2) என்ற சொற்றொடரால் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், இத்தொடரின் மூலம் நெட்டெழுத்துக்கள் தாம் மட்டும் தனித்து நின்று அளபெடுக்கும் என்ற செய்தியையும் இத்தொடரின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியரைப் போன்று அளபெடை எழுத்தானது ஒலிவடிவினை கொண்டது என்ற கருத்திற்கு உடன்பட்டார் என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

அளபெடையை மாபுராண ஆசிரியர் ‘கழிநெடிலசை’ என்றதனைப் போலப் புத்தமித்திரர் அளபெடையை ‘நெடுநீர்மையளவு’ என்ற பெயரால் சுட்டியதனை குறிப்பிடத்தக்கது.

அளபெடைக்கு மாத்திரையின் அளவு மூன்று என இவரும் கூறுவதனை சந்தி படலத்தின் ஐந்தாவது கட்டளைக் கலித்துறையிலுள்ள ‘மூன்றளபு’ (வீ.நா.5) என்ற செற்றொடரின் மூலம் அறியலாம்.

அளபெடைத் தொடர்பான இறுதிச் சூத்திரத்தில் சுட்டுப் பெயர்களில் அளபெடையின் நிலை பற்றி விளக்கியுள்ளார். அ, இ, உ முதலான சுட்டெழுத்துக்கள் ஆ, ஈ, ஊ என நீள்வதோடு ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ என அளபெடுக்கும் என்று வீரசோழிய சூத்திரத்தில் முன்மொழிகின்றார். அச்சூத்திரமானது,

“கூறிய சுட்டின்பின் னாய்தமுங் கூடும்: சட் டிறுநகரம்

மாறி யுயிரிரண் டாவது மாம்: வந்த சுட்டொருகால்

வீறுடை நெட்டெழுத் தாகும்: அளபும் விரிந்துநிற்கும்

நூறுடை வெள்ளிதட் டாமரைக் கோயி னுடங்கிடையே”

(வீ. சோ. எழு. நா.26)

என்பதாகும். நிலைமொழி, வருமொழிப் புணர்ச்சியாக வரும் செற்றொடரில் வருமொழியின் தொடக்க எழுத்தாக சுட்டெழுத்து வருமாயின், அச்சுட்டெழுத்து நீண்டு ஒலிக்கும் தன்மையைப் பெற்று வரும். அவ்வாறு நீண்டதன் காரணமாக அது மேலும் அளபெடுத்தலுண்டு என்பது இந்நூல் கூறும் அரிய புதிய செய்தியாகும். உதாரணமாக,

அது + அன்று = அதாஅன்று

அ+த்+ உ+ஆ+ன்+ற் + உ = அ+த் +உ+ஆஅ+ன் +ற் +உ

‘சுட்டிற்றுக்கரம் மாறி யுயிரிரண்டாவதுமாம்’ என்ற விதிப்படி நிலைமொழியீற்றின் தகரவொற்றின் மேலேறிய முற்றுக்கரம் கெட்டது. சுட்டெழுத்துக்கள் ஒருவரை அல்லது ஒன்றைச் சுட்டிச் செய்யுளில் வரும்போது, அப்பெயர்களிலுள்ள சுட்டெழுத்துகள் நீள்தலும் அவை அளபெடுப்பதும் புலனாகிறது.

சுட்டெழுத்து நீள்தலும் அவ்வாறு நீளும் போது அளபெடுத்தலும், செய்யுளில் ஓசை குறையும் போது அதனை சமநிலைப் படுத்துவதற்கும், முக்கியமாக ஓசையின் செம்மையைக் கருத்தில் கொண்டு வருவது என்னும் நிலைகளில் வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ளதனை காணமுடிகிறது.

சொல்லதிகாரம்

சொல்லதிகார வேற்றுமைப் படலத்தில் விளிவேற்றுமைக்குரிய உருப்புகளாக ஆய், ஆள், ஈ, ஏ, அ, ஆ, ஆன், ஓல், ஓய், ஈர் ஆகியவற்றைச் சொல்லும் போது, அவை அளபெடுக்கும் உருப்புகளாகக் கூறியுள்ளார்.

“ஆயபனீ யேயல்வொ டாவானோ லோயி ரளபெடைகாள்

மாயா விளியி னுருபுகள்...”

(வீ. சொ. வே. நூ.6)

என்னும் சூத்திரத்தில் விளிப்பெயர்களின் ஈற்றில் அளபெடை பயின்று வரும் தன்மையை விளக்குகிறார் புத்தமித்திரர்.

தொல்காப்பியர்,

“அளபெடை மிகுஉம் இகரவிறுபெயர்”

(தொ. சொ. வி. நூ. 8)

என உயிர்களில் இகரத்தை மட்டும் கூறியிருப்பப் புத்தமித்திரனார் இகரத்தோடு எ, அ என்பனவற்றையும் சேர்த்துக் கூறினார். இதுபோல் மெய்களில் ன், ற், ல், ள் என்பன ஒழிந்த பிறவற்றைத் தொல்காப்பியர் சொல்லாது செல்ல வீரசோழியனார் ‘ய்’ என்ற மெய்யையும் உடன் உரைத்துள்ளார்.

பிள்ளாஅய்	- ஆய்
உடையாஅள்	- ஆள்
செல்வீஇ	- ஈ
இராமனேள	- ஏ
சாத்தாஅ	- ஆ
பெரியாஅன்	- ஆன்
சாத்தாவோல்	- ஓல்
சாத்தாவோஓய்	- ஓய்
அரையீஇர்	- ஈர்

மேற்கூறிய சான்றுகளில் விளிவேற்றுமைகளுக்கு பின் அளபெடை உருபுகளைக் காணலாம். விளிவேற்றுமைக்கு தனியே உருப்பில்லாததால் அதற்கு, ஆய், ஆள் முதலியவற்றை உருப்பாகக் குறித்தது வடமொழி இலக்கண மரபைப் பின்பற்றித் தமிழ் இலக்கணத்தில் கூறப்பட்டதாகும்.

நன்னூல்

தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்ததாக பலரால் பெரிதும் பயிலப்படுவதும், போற்றப்படுவதுமான இலக்கண நூல் 'நன்னூலாகும்'. இதனைச் செய்தவர் பவனந்தி முனிவராவார். இதனைச் செய்வித்தவன் கங்கங் குடித்தோன்றலாகிய சீயகங்கன் என்பவனாவான். தொல்காப்பியத்தின் வழி நூலாகவும், அகத்தியத்தின் சார்பு நூலாகவும் இந்நூல் கருதத்தக்கது. தொல்காப்பியர் கூற்றுகளை அப்படியே மேற்கோள் போல கையாண்டுள்ளார் நன்னூலார். எழுத்து, சொல் என்னும் இரண்டு இலக்கணங்களைக் கூறுகின்றது.

இந்நூலுக்கு மயிலைநாதருரை, சங்கர நமச்சிவாயர் உரை, விசாக பெருமானையர் உரை, இராமாநுசுக்கவிராயருரை, ஆகியவர்களின் உரையே சிறந்தவையாகும். இலக்கண நூல்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு பிறகு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உரைகளைப் பெற்று விளங்குவது நன்னூலாகும்.

இத்தன்மையான நன்னூலில் எழுத்து, சொல் என இரண்டு அதிகாரங்களில் அளபெடைத் தொடர்பான செய்திகள் பல உள்ளன. இச்செய்திகள் பெரும்பான்மையும் தொல்காப்பிய அளபெடைச் செய்திகளை ஒப்பிடும் போது, புதிய செய்திகள் பல கூறியுள்ளார்.

எழுத்ததிகாரம்

எழுத்ததிகாரத்தில் முதலெழுத்துகள் குறித்து கூறிய பின்னர் சார்பெழுத்துகளின் வகைகளை விளக்கும் போது உயிர்மெய் முதலான சார்பெழுத்துகளின் நிரலில் அளபெடையையும் சேர்த்துக் கூறுகின்றார்.

அதாவது,

“உயிர்மெய் ஆய்தம் உயிரள பெற்றன

ப.:கிய இஉ ஐஒள ம.:கான்

தனிநிலை பத்தும் சார்பெழுத் தாகும்”

(நன்.எழுத்து. நூ. 5)

என்னும் நன்னூல் சூத்திரத்தில் நன்னூலார் நேமிநாத நூலாரைப் போன்று அளபெடையைச் சார்பெழுத்தோடு இணைத்துக் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியர், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என சார்பெழுத்துகளின் வகையை மூன்று என்றார் ஆனால் நன்னூலார் அம்மூன்றோடு சேர்த்து உயிர்மெய், உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை, ஐகார்க்குறுக்கம், மகார்க்குறுக்கம், ஔகார்க்குறுக்கம், ஆய்தக்குறுக்கம் என்ற ஏழினையும் சேர்த்து சார்பெழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை பத்து என்று கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் அளபெடையை, ‘அளபெடுத்தல்’ என உயிர், மெய் ஆகிய இரண்டற்குரிய பொதுவான ஒரு செயலாகக் கருதி கூறியிருப்பார். ஆனால், நன்னூலார் ‘உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை’ என அதனைத் தனித்தனியாக இரண்டாக்கிக் கூறியுள்ளார். ஆதியில் ஒன்றாக இருந்த அளபெடையை தனித்தனியாகப் பிரித்து சார்பெழுத்தினை பத்தாக்கி இலக்கணத்தை எளிமைப்படுத்தினார்.

தொல்காப்பியர் அளபெடையின் ஒலிவடிவைக் கருத்தில் கொண்டே ‘அளபிறந்துயிர்த்தலும்’, ‘ஒற்றிசை நீடலும்’ என்று கூறினார். அளபிறந்துயிர்த்தல் என்பது உயிர் அளபெடுத்தலையும், ஒற்றிசைநீடல் என்பது ஒற்று அளபெடுத்தலையும் குறிக்கும். ‘அளபெடுத்தல்’ என்பது ஒலி எழுத்துகளிடையே நிகழும் பொதுவானதொரு செயலாகும். அச்செயல் உயிர் எழுத்துகளிடையே நிகழும்போது அது ‘உயிரளபெடை’ என்பார். க் முதல் ன் வரையிலான அளபெடுப்பது ஒற்றளபெடையாகும். சார்பெழுத்தில் இடம்பெறும் ஆய்தமானது அளபெடுக்கும் போது அது ஆய்த அளபெடை என்று கூறுவதில்லை அதனையும் ஒற்றளபெடையென்றே கூறுகின்றோம். ஒற்றளபெடை பற்றிக் கூறும் போது நன்னூலார்,

“ஆய்தம் ஒற்றொடும் ஒருபுடையொத்து வருதலின், ஈண்டு உரைத்தார்”

(நன். விரு. பக்.59)

எனக் கூறுவதால் ஆய்தத்தினையும் ஒற்றளபெடையினுள் ஒன்றாக அடக்கினார் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அளபெடையைச் சார்பெழுத்தாக்கி அது இருவகைப்படும் எனக்கூறி நன்னூலார் அடுத்ததாக, எழுத்தியல் சூத்திரத்தில் அவ்விரு வகைகளிலும் எத்தனை விரி உள்ளது அதன் முறையே இருபத்தொன்றும், நாற்பத்திரண்டுமாக என அதனுடைய விரியாக கூறுகின்றார்.

“உயிரளபு எழுமுன்று: ஒற்றளபெடை ஆறேழ்”

(நன் . எழு. நூ.6)

என்னும் நன்னூல் சூத்திரத்தின் வழி அறியலாம். மேலும், இருவகை அளபெடையின் விரியைக் கூறும் முன்னர் உயிரளபெடை எவ்வாறு பயின்று வரும், ஒற்றளபெடை எவ்வாறு பயின்றுவரும் என்று இரண்டு சூத்திரங்களில் கூறியுள்ளார். அவை,

“இசைகெடின் மொழிமுது லிடைகடை நிலைநெடில்

அளபெழும் அவற்றவற் றினக்குறில் குறியே”

(நன். எ. நூ. 36)

“ங்ஞ னமன வயலள ஆய்தம்

அளபாங் குறிலிணை குறிற்கீழ் இடைகடை

மிகலே அவற்றின் குறியாம் வேறே”

(நன். எ. நூ. 37)

என்னும் இரண்டு சூத்திரங்கள் அளபெடையின் தன்மையை முன் மொழிகின்றது. முதற்சூத்திரம் உயிர் அளபெடையின் உண்மை நிலையினை அதாவது, அது ஒலியின் வடிவத்தின் பாற்பட்டது என்பதனையும், நெட்டொலி எழுத்துக்கள் தாமே தனித்து நின்று அளபெடுக்குங்காலை அவை அளபெடுத்தற்கான அடையாளமாய் அவற்றின் இனக்குறில் எழுத்துக்கள் அருகே நிற்கும் என்பதனையும் தெள்ளத்தெளிவாக உணர்த்தும் சூத்திரமாக அமைகின்றது.

‘இசைகெடின்’ என்னும் தொடர் செய்யுளை நோக்கியதாதலின் அளபெடை செயற்கையாகச் செய்து கொள்ளப் பெற்ற ஒன்று என்பதும் அறியமுடிகிறது. நெடில் மொழி முதற்கண் நிற்பினும், இடைக்கண் நிற்பினும், கடைக்கண் நிற்பினும்

அளபெடுத்து நிற்கும். இரண்டாவது சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட பத்து மெய்களும், ஆய்தமும் குறிலிணைக் கீழும், குறிற்கீழும் மொழிநடை, கடைக்கண் மாத்திரம் அளபெடுக்கும் என்றதுமான செய்திகள் தொல்காப்பியர் முதலானோரால் சொல்லாதவையாகும்.

எழுத்துக்களின் மாத்திரையின் கால அளவினை நுவலும் நூற்பாவினுள் உயிர் அளபெடுக்கும் போது அதற்கு மாத்திரை மூன்று என்றும் ஒன்று அளபெடுக்கும் போது அதற்கு மாத்திரை ஒன்று என்றும் கூறுவதனை,

“மூன்றுயிக் அளபிரன் டாநெடில் ஒன்றே

குறிலோ டையெளக் குறுக்கம் ஒற்றள

பரையொற் றிஉக் குறுக்கம் ஆய்தம்

கால்குறள் மஃகான் ஆய்த மாத்திரை” (நன். எழு. நூ.44)

என்னும் சூத்திரத்தின் வழி அறியலாம்.

எழுத்ததிகாரத்தில் அளபெடைத் தொடர்பான இறுதிச் சூத்திரத்தில், மொழிக்கிறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறும் போது, குற்றெழுத்து, நெடில் அளபெடுத்தற்கண் வரிவடிவில் அடையாளமாகத் தனித்து ஈற்றிடத்து மொழியினுள் வரும் என்றனர். இதனை, ‘குற்றுயிர் அளபின்றாம்’ என்னும் சூத்திரத்தின் மூலம் கூறுவதனை அறியமுடிகிறது.

சொல்லதிகாரம்

சொல்லதிகாரத்தில் எட்டாம் வேற்றுமையாகிய விளிவேற்றுமைக்குச் சிறப்பு விதி சொல்வார். அளபெடுத்த னகரவீற்று உயர்திணைப் பெயர்களும் (கிழாஅன்). அளபெடுத்த ரகர, ளகர, லகர வீற்று பெயர்களும் (சிறாஅர், வேள், மாஅல்) விளியேற்கும் என நான்கு சூத்திரங்களில் (நன்.சொல்.பெ.நா.50-53) கூறுகின்றார். விளியேற்கும் போது அளபெடையின் நிலை இயல்பாகும் என்பதும், அளபொழிந்த விடத்து ‘அவ்வீற்றுப்பெயர்கள் கெடுதல், நீள்தல், திரிதல், மிகுதல், தோன்றல் ஆகிய விவரங்களை அடையும்’ (நன். உயிர். நா.4) என கூறியமையையும் உய்த்து உணரலாம்.

“ஒருசார் னவ்வீற் றுயர்திணைப் பெயர்க்கண்

அளபீ றழிவயல் நீட்சி அதனோ

ஐறு போத லவற்றோ டோவுறல்

ஈறழிந் தோவுற லிறுதியிவ் வாதல்

அதனோ டயல்திரிந் தேயுறல் ஈறழிந்

தயலே யாதலும் விளியு பாகும்”

(நன். சொல். பெய. நா.50)

என்பது விகார வேறுபாடுகளை விளக்கும் நூற்பாவாகும்.

“எட்டன் உருபே எய்துபெயர் ஈற்றின் திரிபு குன்றல் மிகுதல் இயல்பு”

(நன். சொல். பெய. நா.46)

என்னும் இலக்கணத்தால் இயல்பும் விளிக்கு ஓர் இயற்கையாதல் என்னும் நிலை கூறப்பட்டது. அளபெடுத்த உயர்திணைப் பெயர்கள் விளியேற்கும் போது அங்கு

அளபெடையின் நிலை இயல்பென்ற உண்மை தொல்காப்பியரும் உடன்பட்ட உண்மையாகும் எனினும் அவர் வெளிப்படையாகக் கூறியதனை இந்நூல் தொகுத்துரைத்துக் குறிப்பாகக் கொடுத்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

யாப்பருங்கலம்

தமிழில் காணப்படும் மிக அரிய செய்யுள் இலக்கண நூல்களுள் 'யாப்பருங்கலம்' என்னும் பெயரிலான நூலும் ஒன்றாகும். இது மிகவும் பரந்த பரப்பினை உடையது. தொல்காப்பியச் செய்யுளியலை ஒத்து நோக்கும் போது இதில் கூறப்பட்ட செய்திகளை அறிவது எளிதாகும். புதியன புகுதலாக அக்காலத்து வழங்கிய பெருவாரியான பாவினங்கட்குரிய இலக்கணங்கள் சொல்வதில் இந்நூல் முதன்மை பெறும்.

தொல்காப்பியர், காக்கைப் பாடினியார், வாய்ப்பியனார், அவிநயனார் முதலானோர் விதித்த செய்யுள் விதிகளை இந்நூல் தானும் உடன்பட்டு உரைக்கும். இதனைச் செய்தவர் அமிர்தசாகரனாராவார். இது அகவல் நூற்பாக்களில் இயன்றது. செய்யுள் இலக்கணம் முழுவதும் தெரிவிக்கும் பிழையில்லாமல் செய்யுளை இயற்றுவதற்கும் உற்ற துணையாக விளங்குவது யாப்பருங்கலமாகும்.

எத்தனையோ செய்யுளிலக்கண நூல்கள் அழிந்துவிட்டன. அந்நூற் செய்திகளை எல்லாம் இது திரட்டித் தருவதோடு அவ்வழிவை ஈடு செய்யும் வண்ணம் இதுவரை நின்று வரும் பெருநூலாகத் திகழ்கின்றது. இதற்கு குணசாகரர் என்பவர் இயற்றிய அருமையான ஒரு விருத்தியுரையும் உண்டு. செய்யுளிலக்கணம்

மட்டும் சொல்லப் புகுந்த நூலாதலின் அச்செய்யுளில் அளபெடையின் பயன்பாடு எந்த அளவில் உள்ளதோ, இவ்வளவில் மட்டும் இந்நூல் அளபெடைத் தொடர்பான செய்திகளைக் கூறிச் சென்றது.

இவர் கூறிச் செய்திகள் யாவும் அளபெடையின் வளர்ச்சியை அறிய விழைவார்க்கு இவை கருவூலமாகத் திகழ்கின்றது. எழுத்தோத்தினுள் ஐந்து சூத்திரங்களில் அளபெடைப் பற்றிய செய்திகளை உணரலாம். எழுத்தினால் இயன்றது செய்யுளாதலின் எழுத்தோத்தில் அளபெடை செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளது.

“உயிரே மெய்யே உயிர்அமய் யென்றா

குறிலே நெடிலே அளபெடை யென்றா

வன்மை மென்மை இடைமை யென்றா

சார்பில் தோன்றும் தன்மைய வென்றா

ஐஒள மகரக் குறுக்கம் என்றாங்கு

ஐம்மு வெழுத்தும் ஆம்அசைக் குறுப்பே”

(யா. வி. எழு நூ.2)

என்னும் உறுப்பியல் சூத்திரத்தில் அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்தின் வகைகளின் அடைவையே கூறுகின்றார். இதில் அளபெடையையும் அது எவ்வாறு அசைக்குறுப்பாகும் என்பதனையும் கூறியுள்ளார்.

நேமிநாத ஆசிரியரும், நன்னூலாரும் கூறியது போன்று அமிர்தசாகரரும் அளபெடையைச் சார்பெழுத்தாகக் கூறியுள்ளதனை காணமுடிகிறது. அளபெடைக்கு

முன் உயிர், மெய், குறில், நெடில் என்னும் முதலெழுத்துகளோடு சேர்த்துக் கூறியதனாலும் சார்பெழுத்துகளாக வருவனவற்றை, பின்னர் ‘சார்பில் தோன்றும் தன்மைய’ எனத் தனித்து பிரித்துக் கூறியதன் மூலமாகவும் அறியமுடிகிறது.

யாப்பருங்கலத்தில் அளபெடைத் தொடர்பான இரண்டாவது, மூன்றாவது சூத்திரங்களில்,

“தனிநிலை ஒற்றிவை தாமல கிலவே

அளபெடை அல்லாக் காலை யான” (யா.வி. நூ.3)

“தளைசீர் வண்ணம் தாங்கெட வரினே

குறுகிய இகரமும் குற்றிய லுகரமும்

அளபெடை ஆவியும் அலகியல் பிலவே”

(யா.வி. நூ. 4)

என்னும் செய்தியைக் கொடுக்கின்றது. இச்செய்திகள் காக்கை பாடினியத்தின் நூற்பாக்களிலும், அவிநய சூத்திரங்களிலும் கொடுக்கப்பட்டதை போன்றே கொடுக்கப் பட்டுள்ளதனை காணமுடிகிறது.

மேற்கூறியதனைப் போன்றே தொடையோத்தினுள் செய்யுள் தொடையில் வரும் போது அளபெடையின் பங்கினைக் கூறும் இடத்தில் தொடை வகைகளில் ஒன்றாக அளபெடையைக் கூறுகின்றார். அதனை,

“மோனை யெதுகை முரணியை பளபெடை

பாதம் இணையே பொழிப்போ டொருஉத் தொடை

கூழை கதுவாய் மிசையதூஉம் கீழதூஉம்

சீரிய முற்றொடு சிவனுமா ரவையே”

(யா. வி. உ. நூ. 2)

என்ற நூற்பாவின் வழி காணலாம். மேலும்,

“அளபெடை உன்றுவது அளபெடைத் தொடையாகும்”

(யா.வி.உ. நூ.9)

என்ற நூற்பாவில் தொடையமைப்பில் அளபெடையின் பங்கு பற்றிக் கூறி அளபெடைத் தொடைக்கு இலக்கணம் உரைக்கிறார். இதனைப் போன்றே ஒழிபியலில் அளபெடை வண்ணம் பற்றிக் கூறுகின்றார். அதில், ஆசிரிய உரிச்சீர் எட்டு வகைப்படும் எனக் கூறுகையில் புதுமையான செய்தியையும் கூறுகின்றார். அதாவது,

‘தனிநிலை அளபெடைப்பின் நிரை வந்ததும்

(நேர்பூஉ நிரை - தூ உமணி)

இறுதிநிலை அளபெடைப்பின் நிரை வந்ததும்’

(நிரைபூஉ நிரை - கெழுஉமணி)

என நேர்பூஉ, நிரைபூஉ என்று அளபெடை அசையைப் பிரித்துள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. நேரசைபூஉ, நிரையசைபூஉ என அளபெடையுடன் கூடி இருப்பது புதுமையானதாகக் காணமுடிகிறது. இதனைப் போன்றே வாய்ப்பியனாரும் அளபெடையை தூஉமணி, கெழுஉமணி என்று கூறியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

யாப்பருங்கலக் காரிகை

யாப்பு குறித்த செய்திகளனைத்தையும் எளிதாக அறிதற்கு யாப்பருங்கலத்தின் சுருக்கமாக யாப்பருங்கலக் காரிகையை இயற்றினார். இதன் ஆசிரியர் அமிர்தசாகரர். தாம் முதன் முதலாக இயற்றிய யாப்பருங்கலம் யாருக்கும் உபயோகப்படாமல் போனதால் யாப்பருங்கலத்தின் சுருக்கமாக யாப்பருங்கலக் காரிகையை இயற்றினார். இந்நூல் முழுவதும் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பால் இயன்றது. இவ்விரு நூல்களின் ஆசிரியர் இவரே என்பதனால் கூறியச் செய்திகளிலும் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் காணப்படுகிறது. அவ்வகையில் அளபெடைப் பற்றி செய்தியிலும் மாற்றம் எதுவும் இல்லை எனினும் ஆய்வுமுறை கருதி அந்நூற்பாக்களை காணலாம்.

“குறில்நெடில் ஆவி குறுகிய மூவுயிர் ஆய்தமெய்யே

மறுவறு மூவினம் மைதீர் உயிர்மெய் மதிமருட்டும்

சிறுநுதற் பேரமர்க் கட்செய்ய வாயைய நுண்ணிடையாய்

அறிஞர் உரைத்த அளபும் சைக்குறுப் பாவனவே”

(யா.கா.உறு. நூ.4)

என்னும் நூற்பாவில் அறிஞருரைத்த அளபெடைத் தனியே எடுத்து கூறியுள்ளமையின் புலவரால் செயற்கையாகச் செய்து கொள்ளப்படுவதே அளபெடை என்ற கருத்தையுடையவரே காரிகையாசிரியர் என்பதனை உணரலாம். மேலும், அளபெடை குறித்து,

“- - - - முதன் மொழிக்கண்

அழியா தளபெடுத் தொன்றுவ தாகும் அளபெடையே”

(யா.கா.உறு. நூ.16)

என்ற நூற்பாவில் அளபெடையின் இலக்கணத்தை கூறுகின்றார். மேலும், அளபெடத் தோன்றும் நிலையினை,

“சீரும் தளையும் சிதையின் சிறிய இஉஅளபோ

டாரும் அறிவ ரலகு பெறாமை ஐகாரநைவேல்

ஒருங் குறிலிய லொற்றள பாய்விடின் ஓரலகாம்

வாரும் வடமுந் திகழும் முகிழ்முலை வானுதலே”

(யா. கா. ஒழி. நூ.51)

என்ற நூற்பாவில் அளபெடையின் இன்றியமையாத தேவையினை எடுத்துரைக்கிறார் காரிகையாசிரியர். மேலும்,

“விட்டிசைத் தல்லால் முதற்கண் தனிக்குறில் நேரசையென்

றொட்டப் படாததற் குண்ணா னுதாரணம் ஓசைகுன்றா

நெட்டள பாய்விடின் நேர்நேர் நிரையொடு நேரசையாம்

இட்டத்தி னாற்குறில் சேரின் இலக்கிய மேர்சிதைவே”

(யா. கா. ஒழி. நூ.52)

என்ற நூற்பாவில் அசையின் நிலையில் அளபெடையின் நிலையையும் அவை எவ்வாறு பயின்று வரும் இடத்தினையும் காரிகையாசிரியர் கூறுவதனை உய்த்துணரலாம்.

இலக்கண விளக்கம்

தொல்காப்பியம் முதலான மூலநூற் கருத்துகளையும், இளம்பூரணர் முதலான உரையாசிரியர்கள் கூறிய கருத்துகளையும் தழுவி மிகப் பிற்காலத்தே பதினேழாம் நூற்றாண்டளவில் சில இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. அவ்விலக்கண நூல்களுள் முதற்கண் தோன்றிய நூல் இலக்கண விளக்கமாகும்.

இலக்கண விளக்கம் எழுத்துத் தொடக்கமான ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறும் நூலாகும். இதனை செய்தவர் திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர். . இதன் பெரும்பான்மை தொல்காப்பியத்தை பின்பற்றிச் செய்யப்பட்டதால் இது குட்டித்தொல்காப்பியம் என வழங்கப்படும். சில இடங்களில் நூலாசிரியர் நன்னூல் கருத்துக்களை ஏற்றுச் சில இடங்களில் அவற்றை மறுத்தனர். உரையாசிரியருள் நச்சரின் உரைக் கருத்துக்களை இவர் உடன்பட்டமை காணமுடிகிறது. மேலும் நூலாசிரியரே இதற்கு உரையும் இயற்றியுள்ளார். இவ்வாறு உரையெழுதுதல் வடமொழி மரபாகும்.

இந்நூல் ஐந்திலக்கணங்களும் உடைய நூலாதலின், அவ்விலக்கணங்களுள் எழுத்துப்பற்றி நுவலும் எழுத்தோத்திற்குத் தொடர்புபட்ட அளபெடைப் பற்றிய செய்திகளையும் காணமுடிகிறது. மொத்தம் பதின்மூன்று சூத்திரங்களில் அளபெடைப் பற்றியச் செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன.

எழுத்ததிகாரத்துள் அளபெடைக்கு நன்னூல் கருத்துகளையும், நச்சர் கருத்துகளையும், சொல்லதிகாரத்துள் தொல்காப்பியம், நன்னூல் கருத்துகளையும், யாப்பதிகாரத்துள், யாப்பருங்கலக் கருத்துக்களையும் ஏற்று அதன் வழி விளக்கியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. வேறு புதிய செய்திகள் எதனையும் இந்நூல் கொடுக்கவில்லை.

எழுத்ததிகாரம்

“குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம்

ஆய்தமொடு உயிர்மெய் ஈரளபு ஐஒள

ம.கான் குறுக்க முள்ளுறுத்து ஒன்பதும்

சார்பின்பால வென்மணர் : அவற்றுள்

உயிர்மெய் இரட்டுநூற்று எட்டு : உயிர்அளவேழ்:

ஒற்றளவு பதினொன்று ஒன்றுஒன்று ஏனைய

ஆயிரு நூற்று எண்ணெந்தும் அதன்விரியே!”

(வைத்தியநாத தேசிகர். இலக்கண விளக்கம். நூ.5)

என்ற நூற்பாவில் சார்பெழுத்துக்களின் வகை, விரி ஆகியவற்றைக் கூறும் சூத்திரமாகும். இவர் நன்னூலாரைப் பின்பற்றி இவர் அளபெடையை ஒலிவடிவின் பாற்பட்டதாக்கியும், அதனைச் சார்பெழுத்து எனக் குறியீடு செய்தும், அதற்கேற்றவாறு வகை விரிகளுரைத்தும் சென்றனர்.

“இசைக்கெடின் மொழிமுதலிடை கடைநெடில்வழித்

தத்தம் ஒத்த குற்றெழுத் தோடளபு

எழுஉம் ஐஒள இஉ என்னும்

ஆயிர் எழுத்தொடும் அளபெழு மென்ப”

(மேலது. நூ.19)

என்னும் சூத்திரத்தில் அளபெடை பிறக்கும் முறையைக் கூறும் நிலையாகும்.

அளபெடையின் இலக்கணமாக நன்னூலார் கூறிய ‘இசைக்கெடின்’ எனத்

தொடங்கும் சூத்திரக்கருத்தையும், ‘குன்றிசை மொழிவயின்’ எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்குப் பொருள் எழுதிய நச்சர் தம் உரைக் கருத்தையும் இந்நூற்பாவில் கூறியுள்ளார்.

“ங்ருண நமன வயலள ஆய்தம்
குறிலிணை குறிற்கீழ் மொழியிடை யிறுதியின்
அளபெழும் அவற்றோடா யுங்காலே”

(இ. வி. நூ. 20)

என்னும் நூற்பாவில் ஒற்றும், ஆய்தமும் அளபெடுத்து வருதலைக் கூறுவதாக அமைகின்றது இதுவும் நன்னூல் நூற்பாவினைச் சார்ந்ததாகும்.

சொல்லதிகாரம்

“ஒருசார் னவ்வீற் றுயர்திணைப் பெயர்க்கண்
அளபீ றழிவயல் நீட்சி யதனோடு
ஈறு போதல் அவற்றோடு ஓவுறல்
ஈறழிந் தோவுறல் இறுதியவ் வாதல்
அதனோ டயல்திரிந் தேயுறல் ஈறழிந்
தயலே யாதலும் விளியுரு பாகும்”

(இ.வி. நூ. 209)

“ள.:கான் உயர்பெயர்க் களபயல் நீட்சி
இறுதி னகரம்ய ஒற்றாதல்
அயலில் அகரம் ஏவாதலும் விளித்தனு”

(இ. வி. நூ. 210)

“ரகரவீற் றுயர்பெயர்க்கு அளபெழல் ஈற்றயல்

அகரம் இசயாதல் ஆண்டை ஆ

ஈயாதல் அதனோட வறல் ஈற்றுஏ

மிக்கயல் யாக்கெட்டு அதனயல் நீடல்

ஈற்றின் ஓவறல் இவையு மீண்டுருமெ”

(இ. வி. நூ.211)

“வகார வீற்றுயர் பெயர்க்கு அயல்நீடுதலும்

யகார வீற்றிற் களபுமாகும்”

(இ. வி. நூ. 212)

“அண்மை யினியல்பும் ஈறழிபும் சேய்மையின்

அளபும் புலம்பின் ஓவுமாகும்”

(இ. வி. நூ.213)

என வரும் நூற்பாக்கள் வைத்தியநாத தேசிகர் நன்னூல் நூற்பாவின் வழியே எழுதியுள்ளார். இதில் னகர வீற்றுயர், பெயர்கள் காண அளபை இவர் விடுத்தனர். மேலும், ‘சேய்மையினளபும்’ என்றது அளபெடையின் மாத்திரை மிகுதியைக் கருதிக் கூறுவதாகும். இவையனைத்தும் அளபெழுந்த உயிர்மெய்யீறான உயர்திணைப் பெயர்களில் அளபெடையின் நிலையைப் பற்றிச் சொல்வதாகும்.

யாப்பதிகாரம்

“தளைச்சீர் வண்ணம் தாங் கெடவரினே
குறுகிய இகரமும் குற்றிய லுகரமும்
அளபெடை யாவியு மலகியல் பிலாமையும்
ஐகான் குறுகில் குறிலியல் பெய்தலும்
ஆய்தமும் ஒற்றும் அளபெழுந் நிற்புழி
வேறல கெய்தும் விதியின வாதலும்
ஒற்றள பெழாவழிப் பெற்ற அலகின்மையும்
பெற்றி யென்று ரைப்பர் கற்றுணர்ந் தோரே”

(இ.வி. நூ. யா. நூ. 742)

“விட்டிசைத் தன்றி முதற்கண் தனிக்குறில்
நேராகாமையும் நெட்டெழுத் தளபெழின்
நேர்நேராதலும் குறினெடில் அளபெழின்
நிரைநேராதலும் நெறியெனப் படுமே”

(இ. வி. யா. நூ. 743)

எனவரும் நூற்பாக்களில் முதற் நூற்பாவில் சூத்திரத்தையும், இரண்டாவது
நூற்பாவில் காரிகையையும் பின்பற்றி எழுதியுள்ளார்.

“மோனை யெதுகை முரணியை யளபெடை
ஆன அவ்வைந்தும் அவற்றோ டொத்து உறூஉம்
பாதமிணையே பொழிப்போடு ஒருஉத்தொடை

கூழை கதுவாய் மேலதூஉம் கீழதூஉம்

சீரிய முற்றொடு சிவனும் ஐயேமும்

தொடையும் அத்தொடையின் விகற்பமு மாகும்”

(இ. வி. நூ. 722)

“அளபெடுத் தொற்றின் அடியளபெடையும்”

(இ. வி. நூ. 723)

என்னும் நூற்பாக்கள் தொல்காப்பிய செய்யுளியல் பயின்று வரும் நூற்பாவின் அடியொற்றிய நூற்பாவாகவே காணமுடிகிறது.

பிரயோக விவேகம்

வடமொழியிலக்கணச் செய்திகளை அறிதற்கும், அவற்றிற்கும் தமிழின் இலக்கணச் செய்திகட்கும் இடையிலான ஒற்றுமை வேற்றுமைக் கூறுகளை உணர்த்தும் பேருதவி செய்வதாகத் திகழும் ‘பிரயோக விவேகம்’ என்னும் இலக்கண நூல் தமிழின் அறிய பல இலக்கண நூல்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இந்நூல் இலக்கண விளக்கம் இயற்றப்பட்டதன் பின்னரும், இலக்கணக் கொத்து இயற்றப்படுவதற்கு முன்னரும் செய்யப்பட்டதாகும். இது சொல்லதிகாரத்தோடு பெரிதும் தொடர்புடையது. காரணம் வடமொழிச் சொல் இலக்கியத்தையே பெரிதும் விதந்து கூறுவதனால் வடமொழி எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றாகலின், அவ்வெண்ணிக்கையை அடிப்படையாக வைத்து வடமொழி இலக்கண மரபுச் சொற்கள் விரவி வர ஐம்பத்தொரு காரிகைகளால் இந்நூல் இயன்றது.

காரக படலம், சமாச படலம், தத்தித படலம், திங்ஙப் படலம் ஆகிய நான்கு படலங்கள் கொண்டது. இதன் ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தீட்சிதராவார். இதற்கு இவரே உரையும் எழுதினார். இவ்வுரையானது உரை நூற்பாக்களையும், எடுத்துக்காட்டுகளையும் பெற்று விளங்குகின்றது.

வடமரபைப் பின்பற்றிய சொல்லிலக்கணத்தை நூற்பொருளாக உடையதாதலின் எழுத்து இலக்கணத்தோடு பெரிதும் இயைபுபட்ட அளபெடைத் தொடர்பான செய்திகளை இந்நூலில் பெரும்பான்மையாகக் காணவில்லை. எனினும் அளபெடை பிறக்குமாற்றை கூறும் அளபெடையிலக்கணம் ஒரு நூற்பாவில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“கூரும் இரச்சுவம் தீர்க்கம் புதலும் குறில்நெடிலோடு

ஆகும் அளபெடை வல்லினம் மெல்லினமாம் பரிசும்

தேரும் யரலவ ஆம் அந்தந்த அக்கரம் சீர்த்தசந்தி

சாரும் ஐஒள உடன் ஏஓ மயக்கங்கள் சையுத்தமே”

(பி. வி. நூ. 5)

என்னும் நூற்பாவில் முதலெழுத்துக்களை எடுத்துக் கூறும் போது அதில் அளபெடையைப் பற்றிய செய்தியினை கூறியுள்ளதனை காணமுடிகிறது.

இலக்கணக் கொத்து

இலக்கணவிளக்கம், பிரயோக விவேகம் ஆகியவற்றின் வரிசையில் பதினேழாம் நூற்றாண்டின்கண் தோன்றிய முன்றாவது இலக்கண நூல் இலக்கணகொத்தாகும். வடமொழியுள் சொல்லிலக்கணமே சிறப்பான இலக்கணம்

என்று போற்றப்படுவதனைக் கொண்டு இதுவும் தமிழின் சொல்லிலக்கணத்தை பெரிதும் கூறுவதாக அமைகிறது. அச்சொல்லிணக்கணத்தில் அரிய பலவற்றை தன்னுள் விளங்குவதனால் இது ஒரு தொகுப்பு நூலாகும். வேற்றுமையியல், வினையியல் ஒழிபியல் என்னும் மூன்றியல்களையும், நூற்றுமுப்பத்தொன்று நூற்பாக்களையும் பெற்றது.

இதன் ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகராவார். தமக்கு முன் திகழ்ந்த வைத்தியநாத தேசிகர், சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் ஆகியோரைப் பின்பற்றி இவரும் தாம் இயற்றிய நூலுக்கு தாமே உரை செய்துள்ளார். இந்நூலுள் வடமொழி இலக்கணம் சிறுபான்மையும், தமிழ் இலக்கணம் பெரும்பான்மையும் அமைந்து விளங்குகின்றன.

இது சொல்லிலக்கண நூலாதலின், அளபெடைச் செய்திகளைக் கூறவில்லை. எனினும் ஒழிபியல் சூத்திரம் ஒன்றில்,

“இயற்கை யளபெடை செயற்கை யளபெடை

எழுத்துப் பேறளபெடை இசைநூ லளபெடை

ஒற்றுப்பே றளபெடை ஒரோவழிக் கூடல்

ஐந்தென மொழிப அளபெடை: அவைதாம்

குற்றெழுத் தளபெடை நெட்டெழுத் தளபெடை

ஒற்றெழுத் தளபெடை எனவொரு மூன்றாய்

மொழி முதலிடை கடை மூன்றினும் வருமே”

(இ. கொ. நூ. 90)

என்னும் நூற்பாவில் அளபெடையின் வகையினை ஐந்தாகக் கூறுகின்றார். இந்த ஐந்தும் மொழியின் முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்று இடத்தில் குற்றெழுத்தளபெடை, நெட்டெழுத்தளபெடை, ஒற்றெழுத்தளபெடை என்னும் மூன்று நிலையில் வரும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதுவே இந்நூலில் காணப்படும் புதுமை எனலாம். இவரே அளபெடையின் வளர்ச்சிப் படி நிலையைக் கூறுகின்றார்.

தொன்னூல் விளக்கம்

இது ஐந்திலக்கண நூலாகும். இதனைச் செய்தவர் சுப்பிரதீபக் கவிராயரிடம் தமிழ் பயின்ற ‘வீரமாமுனிவர்’ என்னும் இத்தாலி நாட்டைச் சார்ந்தவர். தொன்னூல் விளக்கம்’ என்ற பெயரே தொன்மையான தனக்கு முற்பட்ட இலக்கண நூல்கள் கூறிய செய்திகளை விளக்க எழுந்த ஒரு நூல் என்பதனைப் புலப்படுத்தும். அதனால் இந்நூலில் சிறப்பான புதிய செய்திகளை அறிய முடியாது. இந்நூலானது நன்னூல் சூத்திரங்களைப் பின்பற்றியே அமைந்துள்ளது. இவர் நன்னூலைப் போலவே,

“அளபெடுத் தொன்றுவ தளபெடைத் தொடையே”

என அளபெடையின் இலக்கணத்தை மறுக்காமல் முன்னோர் கூறுவதனைப் போன்று கூறியுள்ளதனை காணமுடிகிறது.

முத்துவீரியம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின்கண் எழுந்த இரு முக்கிய இலக்கண நூல்களுள் “முத்துவீரியம்” ஒன்றாகும். இது ஐந்திலக்கணமும் கூறுவது. இந்நூல்

தொல்காப்பியத்தையும், நன்னூலையும் பெரிதும் பின்பற்றி எழுந்த நூலாகும். இதனைச் செய்தவர் உறையூர் முத்துவீரப்ப உபாத்தியாயராவார். பிற்காலத்து இலக்கண நூல்களுள் இதுவே அளவில் பெரியது. ஆசிரியப்பாவால் இயன்ற 1,289 சூத்திரங்கள் உள்ளன. திருநெல்வேலித் திருபாற்கடனாதன் கவிராயர் என்பவர் இதற்கு ஒருரை எழுதியுள்ளார்.

அளபெடை பற்றிய செய்திகளைப் பன்னிரு நூற்பாக்களுள் கூறியுள்ளது இந்நூல். அளபெடைக்குரியனவான எழுத்ததிகாரச் சூத்திரங்கள் நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக்கொத்து, பிரயோக விவேகம் ஆகியவற்றை அடியொற்றியும், சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்களுள் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியும், யாப்பதிகாரச் சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கலம், பன்னிருபாட்டியல் ஆகியவற்றை அடியொற்றியும் அமைந்துள்ளன.

எழுத்ததிகாரம்

“இசைக்கெடின் நெட்டெழுத் தெல்லாம் தமக்கினமாம்

ஆகிய குறிலொடு மளபெழு மெனவே”

(மு. வீ. எ. நூ.31)

என்ற நூற்பா செய்யுளில் ஓசைக் கெடும்போது அளபெடையானது தமக்கினமான நெடிலொடு குறிலைச் சேர்த்து பயின்று வரும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அளபெடை,

“அதுதான்

இயற்கை செயற்கை யின்னிசை சொல்லிசை

நெடில் குறில் ஒற்றளபெழுத்து பேரளபு

எண்வகைப் படுமென்மனார் புலவர்”

(மு. வீ. எ. நூ. 32)

என்று எட்டு வகையில் அளபெடையானது பயின்று வரும் என்கிறார். இயற்கை, செயற்கை, இன்னிசை, சொல்லிசை, செடில், குறில், ஒற்றளபெழுத்து பேரளபு என எட்டு வகையில் வரும் என்று கூறியுள்ளார். மேலும்,

“அளபும் புலுதமு மளபெடைப் பெயரே”

(மு. வீ. எ. நூ. 33)

“ஐஓளக் குறுக்க மொற்றள பெடையொன்றே”

(மு. வீ. எ. நூ. 100)

“அளபெடை மூன்றன் மேலா மென”

(மு. வீ. எ. நூ. 104)

என்னும் நூற்பாவில் மேலும் பல விளக்கம் அளிக்கின்றார்.

சொல்லதிகாரம்

சொல்லதிகாரத்தில் இரண்டு நூற்பாக்களில் அளபெடைத் தொடர்பான நூற்பாக்களில் கூறியுள்ளார். மேலும் அதில் தொல்காப்பியரின் கருத்தினைப் பின்பற்றியே கூறியுள்ளதனை,

“அளபெடை மிகுஉம் இகரவிறு பெயர்

இயற்கைய வாசு மென்மனார் புலவர்”

(மு. வீ. சொ. நூ. 106)

என்றும்,

“அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல்”

(மு. வீ. சொ. நூ. 116)

என்றும் தொல்காப்பியர் நூற்பாக்களைப் போன்றே அமைத்துள்ளார். அளபெடையில் இகரவிறு பெயர் இயற்கையாகவே பயின்று வரும் என்பதனையும், அளபெடையின் இலக்கணத்தையும் கூறியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

யாப்பதிகாரம்

இவர் யாப்பின் இலக்கணத்தை குறிப்பிடும் போது அளபெடையைப் பற்றியும் கூறுகின்றார். அதுவும் யாப்பருங்கல ஆசிரியரைப் போன்று கூறுகின்றார். அளபெடையின் இலக்கணத்தை,

“அளபெடுத் தொன்றுவது தளபெடைத் தொடையே”

(மு. வீ. யா. நூ. 29)

என்ற நூற்பாவில் நெடிலடுத்து குறில் ஒன்றி வருவதனை அளபெடைத் தொடையாக கூறுவதனைக் காணலாம். ஆனந்த வகையைக் குறிப்பிடும் இடத்தினில்,

“ஆனந்தமை வகை யறையுங் காலை

எழுத்தினிலை பிறந்தன வெழுந் தானந்தம்”

(மு .வீ. யா. நூ. 45)

என்ற நூற்பாவில் ஆறுவகை ஆனந்தங்களைக் கூறும் இடங்களில் எழுத்தில் தோன்றும் ஆனந்தமான அளபெடையைப் பற்றியே குறிப்பிடுகிறார்.

“அஇஉ எக சதநப மவவும்

அமுதெழுத் தியாயோ ராரோ லாலோ

அவற்றி னொற்று மளபெடை மக்குறள்

ஆய்தமு நஞ் செழுத்தா முதலாம் பின்

ஆகாவென் மனாரறிந் திசினோரே”

(மு. வீ. யா. நூ. 71)

என்ற நூற்பாவில் அளபெடையில் பயின்று வரக் கூடிய எழுத்துகளின் வகைமைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளதனைக் காணலாம்.

மேற்கண்ட மூன்று அதிகாரங்களிலும் முத்துவீரியம் காட்டும் அளபெடைக் குறித்த செய்தியினை உய்த்துணர முடிகிறது. மேலும், யாப்பதிகார இறுதி சூத்திரச் செய்திகளும் இந்நூற்கு முற்பட்ட பிற்காலத்து பாட்டியல் நூற்களின்னு ஏற்கப்பட்ட அளபெடை குறித்த புதிய செய்திகளாகும்.

சுவாமிநாதம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இரு இலக்கண நூல்களுள் இரண்டாவதாக அறியப் பெரும் நூல் ‘சுவாமிநாதமாகும்’. இந்நூலில் எழுத்து முதலாகிய ஐந்திலக்கணங்களையும் எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தப் பாக்களில் அமைத்து உரைப்பதாக இந்நூல் திகழ்கிறது. அவ்வகைப் பாக்கள் அந்தாதித் தொடையாக வருவன.

ஒவ்வொரு அதிகாரமும் மும்மூன்று இயல்களைக் கொண்டது. இதில் மொத்தம் இருநூற்றுப் பதின்மூன்று விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன. இதனை இயற்றியவர் கல்லிடை வாழ் கங்கைகுல திலகன் கவிக்கடல் கவிராசதுங்கன்

என்பவர். இவர் சாமிக்கவிராயர் என்று அழைக்கபடுவார். உரையாசிரியர் பெயர் அறியாத ஒருரை இந்நூலுக்கு உள்ளது.

இந்நூல் வழிக் கூறப்பட்ட அளபெடை நூற்பாச் செய்திகள் நன்னூற் சூத்திரக் கருத்துக்களை ஒத்தியல்வனவாக உள்ளதால் இதில் புதிய கருத்துக்கள் ஏதும் இல்லை. எழுத்ததிகாரத்துள் மூன்று செய்யுட்களும், சொல்லதிகாரத்துள் ஒரு செய்யுளும், யாப்பதிகாரத்துள் ஒரு செய்யுளும் அளபெடைக்கு உரிய நூற்பாவாக காணப்படுகின்றன.

இதுவரைக் கண்ட இலக்கணநூற் செய்திகளைத் தவிர,

1. பல்காப்பியம்	8. நாலடி நூற்பது
2. பல்காப்பிப் புறனடை	9. நல்லாறன் மொழிவரி
3. தக்கானியம்	10. செய்யுளியல்
4. நக்கீரனார் அடிநூல்	11. யாப்பியல்
5. கையனார் யாப்பு	12. இன்மணியாரம்
6. பரிமாணனார் யாப்பு	13. பாடலம்
7. நக்கீரனார் நாலடிநானூறு	14. பெரியபம்பம்

முதலிய இலக்கண நூல்களின் பெயர்களையும், நூற்பாக்கள் சிலவற்றையும் யாப்பருங்கல விருத்தியானும், காரிகையுரையாலும், தொல்காப்பியப் பேராசிரியர் உரையாலும் அறிய முடிகிறது. ஆனால் அவற்றுள் அளபெடை பற்றிய செய்திகள் இன்மையால் அவை ஆய்வில் எடுத்து கொள்ளப்படவில்லை.

பாட்டியல் நூல்களும், அளபெடையும்

“பாட்டியல்” என்பதும் ‘செய்யுளியல்’ என்பதும் ஒரு பொருளுடையனவே எனினும், கூறப்பெறும் செய்திகளின் வேறுபாட்டு அடிப்படையில் இவை தனித்தனியாகப் பிரித்துக் கருதப்பட்டன.

செய்யுளியல்

எழுத்ததிகாரத்துள்ளும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் சொல்லப்பட்ட எழுத்தினையும், அவ்வெழுத்தினால் ஆன சொல்லினையும் கருவியாகக் கொண்டு புலவன் தன் புலமை வெளிப்படச் செய்யும் செய்யுளில் பல்வகையாக பரந்து கிடக்கும் இயல்புகளை விரித்துக் கூறுகின்றனர்.

பாட்டியல்

அச்செய்யுட்குரிய எழுத்து முதலிய உறுப்புகள் இன்னவை இன்னின்னவாறு அமைதல் நலம், இன்னவை இன்னின்னவாறு அமைதல் தீமை என அவற்றினை ஒழுங்குபடுத்துவதைக் கூறுகின்றது. இதுவும் பொருளதிகாரத்தோடு தொடர்புடையது. செய்யுள் பல சேர்ந்த இலக்கியம், பாடுபொருளின் வேறுபாட்டால் எண்ணற்ற பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கிடக்கும், அப்பிரிவுகளுக்கு இலக்கணம் இயம்புவதாக ‘பாட்டியல்’ உள்ளது.

‘பாட்டியல்’ என்பது பாட்டியற்றும் கவிக்கும், அப்பாட்டு இயற்றும் போது சில வரையறைகளை, விதித்து அவற்றை பின்பற்றுக எனக் கூறுவதாகும். இன்ன எழுத்து நன்மைபயப்பது, இன்ன எழுத்து தீமைப்பயப்பது, இன்ன பா உயர்ந்தது, இன்ன பா தாழ்ந்தது என்பன போன்ற வரையறைகளை விதித்தல் மூலம்

சிறந்ததை ஏற்று, சிறப்பிலாததனை நீக்கிப் பயனடைய வேண்டும் என ஓர் அறநூல் போலவும், சட்ட நூல் போலவும் செய்யுளினை செய்வோரை நெறிபடுத்துவதாகப் பாட்டியல் திகழ்கின்றது.

இன்றுள்ள பழைய இலக்கண நூல்களுள் மிகத் தொன்மையானதும், முதன்மையானதுமான தொல்காப்பியம் 'செய்யுளியல்' என ஒன்று அமைத்து பின்னர் அதன் தொடர்ச்சியாக 'பாட்டியல்' என்ற ஒன்றினை அமைக்காமல், பாட்டியல் கூறும் செய்திகள் அதற்கு உடன்பாடானவையே என்பது தொல்காப்பியத்தில் செய்யுளியல் சூத்திரங்கள் கூறும் செய்திகளில் அறியலாம்.

பரணர், மாமுலனார் முதலான சங்கப்புலவர் சிலர் செய்த பாட்டியல் நூல்கள் முற்காலத்து வழங்கின என்பது பன்னிருபாட்டியல் தொடக்கமான பாட்டியல் நூல்களாலும், அவற்றின் உரைகளாலும் பெறப்படுகின்றது. பாட்டியற் செய்திகள், தொல்லாசிரியர் அனைவரும் ஒருமுகமாக வகுத்து தந்தனர் என்ற செய்திகளாலும் பின்னுள்ளோர் புதிதாகப் படைத்துக் கொண்டனர் என்பதும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலுள் காட்டும் மந்திரப்பாட்டு, அங்கதப்பாட்டு, குறிப்பு மொழி, பண்ணத்தி ஆகியனவும், பேராசிரியர் செய்யுளியல் உரையில்,

“தெற்கண் வாய் திறவாதப் பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு

நக்கீரர் ஒருவனைச் சாவவும், வாழவும் பாடிய மந்திரம்”

(தொ. பொ. செ. பேரா..உ. 178 - 180)

எனவுரைத்து உதாரணங்களாக காட்டும் இரண்டு வெண்பாக்களும், அவர் பின்னரும் கூறும் மோதிரப்பாட்டு கடக்கண்டு, முதுலானவையும் பாட்டியல் நுவலும் செய்திகளோடு பெரிதும் தொடர்புடையவை. இவை அல்லாமல், பாட்டியல் மொழியும் பிள்ளைப் பாட்டு, பரணி, உலா, ஆற்றுப்படை முதலான இலக்கிய வகைகளுக்கான இலக்கணங்களும் தொல்காப்பியத்துள் காணக்கிடக்கின்றன..

இவ்வாறு தொல்காப்பியத்துள் தொகுத்துச் சுட்டப் பெறும் சில அடிப்படைக் கூறுகள் பாட்டியல் நூல்களுள் பரவலாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. அவை எழுத்துக்களை நஞ்செழுத்து, அமுதவெழுத்து என்றும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. எழுத்தாநந்தம், தொடையாநந்தம் போன்றவற்றை விளக்குகின்றன. மேலும், அளபெடை இயற்பெயரைச் சாந்து அமைதல் கூடாது என்றும் வரையறை செய்கின்றன.

இலக்கணத்தில் இன்றியமையாத அளபெடை, எழுத்து, சொல், செய்யுள் ஆகிய இயல்களுள் தப்பாது இடம் பெறுதல் போன்று பாட்டியலுள்ளும் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. எல்லாப் பாட்டியல் நூல்களும் 'எழுத்தியல்' என ஓரியல் முதன்மையாக அமைத்து அவ்வெழுத்து தொடர்பான குறியீடு இடம் அவற்றுள் இன்னதென்பது உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் அளபெடைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பும் அப்பாட்டியல் நூல்களுள் காணப்படுகிறது.

உயிர், மெய், உயிர்மெய் முதலான முதல், சார்பு எழுத்துகளுள் செய்யுட்கண், பொருத்த வேண்டாத எழுத்துகளும் எவையென கூறுங்காலை பொருந்த வேண்டாத எழுத்துகளின் வரிசையில் அளபெடையும் உடன் சேர்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளதனைக் காணலாம்.

அளபெடையின் நீட்சி, நெடில் நீட்சியைக் காட்டிலும் அதிகம் அந்நீட்சி காரணமாக இதற்கு ஆற்றல் மிகுதலும் இயற்கையாகும். அவ்வாற்றலின் விளைவாகக் கேடுண்டாதல் பெறப்படுதலின் இதுவும் நஞ்செழுத்துக்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால், அளபெடை ஒரு குறிப்பிட்ட குறியீடு எனக் கருதி அதனைப் புறக்கணித்தல் நலமின்று. அளபெடைக்கு நீட்சி இன்றியமையாகும். அது இயல்பான ஒன்றாகும். அந்நீட்சியும் ஒசை சிதைவின்மையாகிய ஒரு பயனை நோக்கியது. இங்ஙனம் அளபெடையின் பயன்பாடு மிகப் பெரியதாகும். அது கேடுதருதல் என்பது மிகக் குறைவாகும்.

பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரைச் சார்ந்து முதற்சீரில் அளபெழுந்து பொருந்தி நடக்கும் செய்யுட்கள் சிறுபான்மையாதல் மிகவும் அரிதானது. யாப்பருங்கலம் மொழியும் அறுவகை ஆநந்தங்கள் குறித்து பெறப்படும் செய்தியும், பாட்டியல் கூறும் இச்செய்திகளும் ஒன்றாக உள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

அகத்தியர் முதலான தொல்லாசிரியர்கள் அனைவரும் தத்தம் இலக்கண நூல்களில் அளபெடையைக் குறித்த பின்னணி மற்றும் அவற்றின் தோற்றம் பற்றி விரிவாகவும் காலத்திற்கு ஏற்றார்போலும் மாற்றி அமைத்துக் கூறியுள்ளதனை நம்மால் காணமுடிகின்றது.

அளபெடையைப் பற்றி இலக்கண நூல்கள் கூறுவதின் மூலமாக அளபெடையின் தோற்றம் அளபெடை பயிலப்பட்ட இடங்கள் அவற்றின் தேவையைத் திரட்டி பார்க்கும் போது அளபெடைத் தோற்றத்தினை ஓரளவு உய்த்துணர முடிகின்றது.

அளபெடையின் தோற்றம் குறித்து ஆய்வு மேற்கொள்ளும் போது, அதனுடைய தோற்றம் மற்றும் தேவையை தொல்லாசிரியர்கள் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளனர் என்பதனையும், தொல்லாசிரியர்களின் கூற்றின் மூலம் அளபெடை இலக்கணமானது ஓசை மற்றும் ஒலி வடிவிலான எழுத்துகள் தனது இயல்பான மாத்திரையில் இருந்து அதனைவிட மிக்கொலிப்பதனையாக அளபெடையாக கொண்டனர் என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

செய்யுளில் மட்டுமே பயின்று வரும் அளபெடையானது உலக வழக்கிலும் ஓசையாறாகவும், பொருளாறாகவும் அளபெடையை வரையறுக்கப்படுகிறது. உலக வழக்கில் பயன்படும் போது பண்டமாற்று, விளி, நாவலிடுதல் (உழவர் களத்துமேட்டில் நின்று எழுப்புகின்ற பேரோசை), அவலம் போன்ற இடங்களில் பயின்று வருவதனையும் நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் சொற்களின் இயல்பான ஓசை அதிகப்படுவதால் உலக வழக்கு அளபெடைத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகின்றது என்பதனையும் இவ்வியலில் நுண்ணிதின் நோக்க முடிகிறது.

அகத்தியம் முதலாக சுவாமிநாதம் வரையிலான இலக்கண நூல்களும், பாட்டியல் நூல்களும் தத்தம் காலத்திற்கு ஏற்ப அளபெடையை வடிவமைத்துக் கொண்டனர் என்பதையும், அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரையில் அளபெடையின் தேவைக்கேற்ப மாற்றம் பெற்றுக் காணப்படுவதனையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், அனைத்து இலக்கண நூல்களும் முழுமையாக நமக்கு கிடைக்கப்பெறவில்லை. கிடைத்த நூல்களின் செய்திகளை கொண்டும், அதற்கு கிடைத்த பல உரைகளின் மூலமாகவும் இன்று இலக்கண நூல்களின் மூலம் அளபெடையைப் பெரிதும் இனங்காண முடிகின்றது.

இயல் - 2

அளபெடை சொல்லாராய்ச்சி

முன்னுரை

தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களில் இன்றியமையாததாக அமைவது அளபெடையாகும். முதலெழுத்து, சார்பெழுத்து, மெய்ம்மயக்கம், சாரியைப் போன்று அமைவதே இவ்வளபெடை. அளபெடையானது முதலிடை, கடை என்னும் நிலையில் செய்யுளில் பயின்று வருகின்றது.

தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் முதலான இலக்கண இலக்கிய நூல்களின் அடிப்படையில் அளபெடையின் சொற்பொருள் விளக்கத்தினை இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

அளபெடை

‘அளபெடை’ ஒலி எழுத்தைச் சார்ந்து வருவதால் எழுத்துப் பற்றிய இலக்கணத்தில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. எழுத்துகள் பல அமைந்த செய்யுள் பற்றிய இலக்கணத்திலும் இதற்கு இடம் உண்டு. ஒரு காரணமும் இல்லாது இயல்பாக முன்னோர் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் இயற்பெயர் (இடுகுறி), சிறப்பாகக் காரணத்தோடு வழங்கி வரும் காரணப்பெயர் (காரணக்குறி) என்னும் இருவகைப் பெயர்களுள் அளபெடையானது காரணப்பெயருள் அடங்கும் இலக்கண நூல்களுள் காணப்படும் அனைத்து சொற்களும் காரணப்பெயர் வகையே ஆகும். இதனை,

“இவர் காரணம் பற்றியன்றிக் குறியிடார்”

(தொல். எழு. (இளம்.உரை). நூ.3

எனவரும் இளம்பூரணருரையிலும்,

“ஆசிரியர் யாதானும் ஓர் காரணம் பற்றியே குறியிட்டாளுவது

அல்லது வடநூலார் போலக் காரணம் பற்றாதும் குறியிட்டாளுதல்

யாண்டும் இன்மையாளும். “

(சிவஞான முனிவர். தொல். முதற் சூத்திர விருத்தி. பக். 49)

என வரும் தொல்காப்பிய முதற்சூத்திர விருத்தி உரையாலும் உணரலாம்.

“எழுதப்படுதலின் எழுத்தே: அவ்வெழுத்து

அசைத்திசை கோடலின் அசையே”

(யா. கா. அமிர்தசாகரர் (உரை.மேற்) நூ. 1)

எனவரும் நூற்பா அடிகளும் எழுத்து, அசை, முதலான குறியீட்டுப் பெயர்கள் காரணப் பெயர்களாதலை வலியுறுத்தும். இங்ஙனம், காரணப் பெயராக உள்ள இவ்வளபெடை என்னும் சொல்லும், ‘அளபு’ என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல், ‘எடை’ என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல் (இவை ‘அளத்தல்’ ‘எடுத்தல்’ என்னும் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்கள்) ஆகிய இருசொற்கள் தம்முள் இயைந்த ஒரு சொல்லாக அமைகிறது.

அளபு - சொல்லும் பொருளும்

‘அளபு’, ‘அளவு’ என்ற இரு சொற்களையும் நுணுகி நோக்கும் போது அவற்றிற்கிடையே வேறுபாடு உண்மையை அறியமுடிகிறது. எண்ணுப்பெயர், நிறைப்பெயர் ஆகியவற்றுடன் அளவுப்பெயர் என்பதும் சேர்க்கப்படும். எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் ஆகியன அளவுப் பெயர்களாகும். ‘அளத்தல்’ என்னும் சொல்லுக்கான பொருள் வெளிப்படையாக இருந்தாலும் எழுத்துப் பற்றிய இலக்கணத்தில் அதனை நுணுகி ஆராயப்பட வேண்டும்.

தொல்காப்பியத்தை நுண்ணிதின் ஆராயும் போது வாணிபத்தில் பயன்படும் அளவுப்பெயர்கள் தொடர்பானவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறும்போது ஆசிரியர், ‘அளவு’ என்ற சொல்லை ஆளுகின்றார் என்பதும், எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் கால அளவு நுவலும் நூற்பாக்களில் ‘அளபு’ என்ற சொல்லை ஆளுகின்றார் என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.

“முவளபிசைத்தல் ஓரெழுத்தின்றே”

(தொ. எ. நூ. 5)

“மெய்யின் அளபே அரையென மொழிப”

(தொ. எ. நூ. 11)

“அரையளபு குறுகல் மகரமுடைத்தே”

(தொ. எ. நூ. 13)

எனவும்,

“அளபும் நிறையும் ஆவியல் திரியா”

(தொ. எ. நூ. 477)

“அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி”

(தொ. எ. நூ. 390)

“அளவும் நிறையும் வேற்றுமையியல்”

(தொ. எ. நூ. 320)

எனவரும் நூற்பாக்களில் ‘அளபு’, ‘அளவு’ எனவரும் சொற்களின் இடத்தினையும் அது பயின்ற இடத்தினையும் காணமுடிகிறது. இந்நூற்பாக்கள், ‘அளவு’, ‘அளபு’ என்னும் ஈற்றுவிகுதி வேறுபட்ட சொற்கள், இடத்திற்கேற்ப ஆளப்படும் உண்மையைப் பெரிதும் வலியுறுத்துகிறது. இவை வரும் இடத்தால் சிறிது வேறுபடினும் பொருளால் ஒன்றே என்பதனை உணரலாம். தொல்காப்பியத்தில் ‘உயர்பு’, ‘திரிபு’, ‘இழிபு’, ‘தெரிபு’, ‘உருபு’, ‘சேர்பு’, ‘துணிபு’, ஆகிய சொல் வழக்குகளும் காணமுடிகின்றது. இவற்றை ‘உயர்வு’, ‘திரிபு’, ‘இழிவு’, ‘தெழிவு’, ‘உருவு’, ‘சேர்வு’, ‘துணிவு’, எனப் பிற்காலத்தினர் திரித்து வழங்கினர் என்பதை இன்றைய உலக வழக்காலும் உணரலாம்.

“ஆபோல் உருவு வல கொளல் ஈங்கு”

(நாலடி. பா. 118)

என நாலடியாரும்,

“சோர்வினால் பொருள் வைத்துண்டாகில்”

(நாலாயிர திவ்யபிரபந்தம் - 4)

என பெரியாழ்வார் திருமொழியும் உரைப்பதன் வாயிலாக இவற்றின் இலக்கிய வழக்கினையும் உணரலாம்.

‘அளபு’ என்றும் ‘அளவு’, என்றும் வழங்கப்படும் சொல் வழக்கினுள் எண்ணல், எடுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்படும் முறையில் பொருளினை அளத்தலையும், புலனெறி வழக்கினுள் எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் காலவரையறையினும் குறிக்கும்.

ஒவ்வோர் எழுத்தும் உச்சரிக்கப்படுதற்கு இத்துணைக் காலம் ஆகுமென அதன் உச்சரிப்புக் காலத்தை வரையறை செய்வதாய் ‘அளபு’ என்ற சொல்லின் பொருள் புலனெறி வழக்கினுள் அறியப்படுகின்றது. இவ்வரையறைக்கு எழுத்தினையுடைய அருவமான ஒலிவடிவம் மட்டுமே நிலைக்களனாக அமைகின்றது. ‘அளபு’ என்ற பெயர் காலத்தை உணர்த்தி நின்றதால் ஆகுபெயராகும்.

இலக்கண நூல்களுள், எழுத்துக்கள் ஒலிக்கும் பொது அளவினை ‘மாத்திரை’ என்று குறிக்கின்றனர். எழுத்து ஒலிக்கும் கால அளவினை குறிப்பதாகும். ‘மாத்திரை’ என்பது வடமொழியில் ‘மாத்ரா’ (நன்னூல் காண்டிகை. நூ.100) என அழைக்கப்படுகிறது. எழுத்தின் கால வரையறையாக உள்ள மாத்திரை எனப்படும் அளவு, அவ்வெழுத்தின்று தோன்றும் அசை, தளை, சீர், அடி, தொடை, தூக்கு, பா, வண்ணம் முதலியவற்றுக்கு மூலகாரணமாகும். மாத்திரை இன்றேல் இவை பிறக்காது. ஏனெனில் எழுத்தொலிகளை உச்சரிக்கும் அளவிற்கேற்ப உண்டாகும் ஒலியின் ஏற்ற தாழ்வுகளினாலேயே தளை, சீர் முதலாயின அமைவதோடு செய்யுளின் ஒசை வேறுபாடும் உண்டாகிறது. இதனை,

“ஈண்டு அளவென்றது எழுத்திலக்கணத்தில் எழுத்திற்குக்
கூறிய மாத்திரைகள் தத்தம் ஒசைகளைப் புலப்படுத்தி
நிற்குமாறு தொடர்புபடுத்தி விராஅய் நிற்கச் செய்யும்
நிலையை அளந்து கோடலை என்றது அளபிறந்துயிர்த்தலு
மொற்றிசை நீடலும்”

(தொல். எழு. நூன். 33)

என்னும் நூற்பாவில் உயிரெழுத்துக்கள் தம் அளவு கடந்து ஒலித்தல் என
இளம்பூரணர் தம் உரையில் கூறுவதை நுண்ணிதின் அறியலாம்.

மேற்கூறிய சூத்திரத்தாலும்,

“குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலின்”

(தொல். எழு. மொழி. நூ. 17)

என்னும் சூத்திரத்தானும் செய்யுட்குரிய ஒசை தமக்கென கூறிய
நெட்டெழுத்துக்களும், ஒற்றெழுத்துக்களும் தத்தம் பாலின் ஏனைய வேறுபடத்
தந்து நிற்கும் என்றதாம். இவ்விரண்டு சூத்திரத்தோடும் மாத்திரையளவை
மாட்டெறிந்தார். ‘இவன் அளந்த அளவு நன்று என்றாற் போல அளவு
அளவுத்தொழிலின் மேனின்றது இதன்னல்லது செய்யுள் வேறுபாடு
உணரலாகாமையிற் சிற்றிருப்பாக ஏனையுறுப்புகளின் முன்னே கூறினார்’ எனவரும்
நச்சர் உரையில் இதனை அறியலாம். ஒரெழுத்து உச்சரிப்பின் மூலம் உயர்வு,
தாழ்வு என அளத்தல் காரணமாக இதற்கு ‘அளவு’ என பெயரிடப்பட்டது.

தொழிற்பெயராக உள்ள ‘அளபு’ என்ற சொல் பற்றியும், அதன் பொருள் பற்றியும் இதுவரை ஆராயப்பட்டன.

அளபின் இலக்கணம்

தொல்காப்பியனார் முதலானோரும், உரையாசிரியர்களும் அளபு என்னும் மாத்திரைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

“கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை

நுண்ணிதின் னுணர்தோர் கண்ட வாறே”

(தொல். எழு. நூன். நூ. 7)

எனத் தொல்காப்பியரும்,

“கண்ணிமை கைந்நொடி என்றிவை யிரண்டும்

மின்னிடை அளவே எழுத்தின் மாத்திரை”

(யா. விரு. நூ. 2)

எனக் காரிகையாசிரியரும்,

“இயல்பெழு மாந்த ரிமைநொடி மாத்திரை”

(நன். எழு. நூ. 100)

என நன்னூலும், மாத்திரைக்கு இலக்கணம் மொழிகின்றன. இவற்றின் பொருள் வெளிப்படையாக ‘கண்ணிமை நொடியென’ எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர்,

“நிறுத்தளத்தல், பெயர்தளத்தல், நீட்டியளத்தல், நெறித்தளத்தல்

தேங்கமுகத்தளத்தல், சார்த்தியளத்தல், எண்ணியளத்தல்

என எழுவகைய என்னும் அளவினுள் இது சார்த்தியளத்தல்”

(தொல். எழு. (இளம்.உரை) நூ. 7)

எனக் கூறுவார். மேலும் இதனை நச்சினார்கினியரும் சார்த்தியளத்தலின் பாற்படும்

எனக் கூறுவார். பேராசிரியர்,

“மாத்திரையென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளுள்

செய்யுளில் விராய்க் கிடக்கும் அளவை என்றவாறு”

(தொல். பொரு. செய். நூ.1)

என செய்யுளின் முதல் நூற்பாவிலே உரைப்பார்.

‘அளவு’, ‘அளபு’ என்னும் இரு சொற்களும் ஈற்றெழுத்தால் வேறுபட்டாலும் பொருளால் ஒன்றேயாகும். இரண்டிற்கும் அளத்தல் என்பதே பொருளாகும். இவ்வளவை முறை, எழுவகையளவினுள் ஒன்றான சார்த்தியளத்தலின் பாற்படும். மாத்திரையின் அளவைக் கண்ணிமைத்தல், கை நொடித்தல் ஆகியவற்றின் அளவோடு ஒப்பிட்டு உரைத்தலின் இவ்வளவினைக் காணலாம்.

எடை - சொல்லாக்கமும், பொருளும்

‘எடை’ என்பதற்கு ‘எடுத்தல்’ என்று பொருள். தொழிலடியாகப் பிறந்த இத்தொழிற்பெயர்ச் சொல்லும் அளபினைப் போன்றே பெயர்ச்சொல்லாகும். ‘எடுத்தல்’ எனும் தொழிலடி பெயருக்குப் பல பொருள்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவை,

“இடங்குறித்தல், ஈட்டுதல், உடைத்தாதல், உயர்த்திச்

சொல்லல், உயர்த்துதல், எழுப்பிக் காட்டுதல்,

எழுப்புதல், கைக்கொள்ளுதல், கொள்ளல், சுமத்துதல்,

தாங்குதல், தூக்குதல், தெரிந்து கொள்ளுதல்,

தொடங்குதல், குரலெடுத்துப் பாடுதல், மேம்படுத்திச்

சொல்லுதல், தெரிந்தெடுத்தல்”

(கழகத் தமிழகராதி. பக் - 197 - 198, 2-ம்பதிப்பு)

என்பனவாம். இப்பொருள்களுள் உயர்த்திச் சொல்லுதல், எழுப்புதல் என்னும் பொருள்கள் இவ்விடத்தில் பயின்று வரும் ‘எடை’ என்னும் சொல்லின் பொருளாக அமையும். மேலும், சிலப்பதிகாரத்தில்,

“காத நான்குங் கடுங்குர லெடுப்பி”

(சிலம்பு. புகார். அடி - 133)

எனவரும் தொடரில் இடம் பெறும் ‘எடுப்பி’ என்னும் சொல் புரல் எழுப்பலைக் குறிக்கின்றது. மேலும் சீவகசிந்தாமணி,

“இருந்தவர்க் கெல்லா மெடுத்து மொழிந்தான்”

(சீவக. பாடல் - 520)

என்ற வரியில் ‘உயர்த்தல்’ எனும் பொருள்படும் படி உயர்த்திக் கூறினான் என்று உரை கூறுகிறது.

இதன் மூலம், ‘எழுப்பல், உயர்த்தல்’ ஆகிய பொருள்களைத் தரும் ‘எடுத்தல்’ என்னும் சொல், இலக்கண வழக்கினுள், ‘உயர்த்தல்’ அல்லது

‘அதிகரித்தல்’ என்ற பொருளினைத் தருகிறது. ‘உயர்த்தல்’ என்பதனோடு ‘மிகுதல்’, ‘எழுதல்’, ‘நீளுதல்’ என்பதனவும் ஒத்த பொருள் அமைப்பினைக் கொண்டதாகும்.

“வரையறுக்கப்பட்ட காலவெல்லையின் மிகுதல்” என்பது இதன் இலக்கணமாகும். நன்னூலாரும், எடுத்தல், படுத்தல், எனத் தொடங்கும் சூத்திரத்தில் ‘உயர்த்தல்’ என்னும் பொருளிலேயே எடுத்தல் என்னும் சொல்லை வழங்கியுள்ளார்.

எடுத்தல் என்னும் தொழிலடியாகப் பிறந்த ‘எடை’ என்னும் தொழிற்பெயர். ‘தொடுத்தல்’ என்பது ‘தொடை’ எனவும், ‘கொடுத்தல்’ என்பது ‘கொடை’ என்றும் அமைந்தது போல இச்சொல்லும் அமைகிறது. அளவுப்பெயராக இதனை (எடை) கொள்ளும் போது, ‘நிறை’ ‘நிறுக்கை’ என்னும் பொருள்களைத் தருமாயின் இலக்கண வழக்காற்றுள் ‘உயர்வு’ என்று பொருள்படுகிறது.

‘அளவு’, ‘துயில்’ என்கிற தொழிற்பெயர்களோடு எடை என்பது இணைந்து, ‘அளபெடை’, ‘துயிலடை’ எனத் தொல்காப்பியம் முதலியனவற்றுள் வருகின்றது. ‘அளவு’, ‘எடை’ ஆகிய இவ்விரு சொற்கள் தம்முள் இயைந்து ஒரு சொல்லாக அமைகின்றது.

அளபெடை - சொற்பொருள் விளக்கம்

இதுவரை ‘அளவு’ என்ற சொல்லுக்கு கூறப்பட்ட பொருள், ‘ஒலிவடிவிலுள்ள எழுத்துகள் ஒவ்வொன்றும் உச்சரிக்கப்படுவதற்கு இத்துணைக் காலமாகும் என அவற்றின் காலத்தை வரையறை செய்தல்’ என்றும், ‘எடை’ (எடுத்தல்) என்ற

சொல்லுக்கு கூறப்பட்ட பொருள், 'வரையறுக்கப்பட்ட காலவெல்லைக்கு மேல் மிகுதல்' என்று கூறப்பட்டது.

இவ்விரு பொருள்களையும் இணைக்கும் போது 'அளபெடை' என்னும் சொல்லின் பொருள், 'ஒவ்வோர் எழுத்தும் உச்சரிக்கப்படுவதற்கு வரையறுக்கப்பட்ட கால எல்லைக்கு மேலாக அவ்வெழுத்தொலியின் இயற்கையான உச்சரிப்புக் காலத்தை நீட்டி உச்சரித்தல்' என்பதாகும். சுருங்கச் சொல்லின் எழுத்தொலியின் வரையறுத்த கால அளவு அதிகப்படுத்தலே அளபெடையின் இலக்கணம் எனலாம்.

'அளபெடை' எழுத்தினுடைய வரிவடிவத்தினை பற்றியதல்ல, அருவமான ஒலியின் வடிவத்தை பற்றியதாகும். இங்கு ஒலி மிகுதலே உண்டு. அருவ ஒலியின் மிகுதியைக் காட்டுவதற்கு உருவ எழுத்தின் இன எழுத்தினை இட்டுக்காட்டப்படுகிறது. உதாரணமாக, 'ஒ' என்னும் ஒரெழுத்து நெட்டெழுத்தாகும், இவ்வெழுத்து உச்சரிக்கப்படும் கால அளவு வரையறை இரண்டு மாத்திரையாகும். அக்கால அளவு அதிகரிக்கும் போது, 'ஒ' எழுத்து அளபெடுத்தது எனக் கருதப்பட்டு அளபெடையாக உச்சரிக்கப்படுகிறது.

ஒலிவடிவில் இது அளபெடையாக உச்சரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் காட்டுதற்கு வரிவடிவிலும் அடையாள எழுத்தாக அவ்வெழுத்தின் இன எழுத்தான 'ஒ' எனும் குற்றெழுத்து அருகே இடப்படுகிறது. குற்றெழுத்து உச்சரிக்கப்படும் கால அளவு வரையறை ஒரு மாத்திரையாகும். அதனுடைய இன எழுத்தைத் தவிர வேறு எழுத்தினைப் போட முடியாது.

அளபெடை நிலையில் இவ்வெழுத்து உச்சரிக்கப்படும் கால அளவு வரையறை மூன்று மாத்திரையாகும். நெட்டெழுத்தை உச்சரிப்புக்கு உண்டாகும் இரண்டு மாத்திரைக் கால அளவோடு அது அளபெடுக்கும்காலை வரிவடிவில் இடப்படும் அதன் பக்கம் குற்றெழுத்தை உச்சரிக்க உண்டாகும் ஒரு மாத்திரை கால அளவும் சேர்கிறது. இதனால், அளபெடையாக நெட்டெழுத்து உச்சரிக்கையில் ஒரு மாத்திரை அதிகமாகிறது. சில காரணங்கள் பொருட்டு இங்ஙனம் எழுத்துக்கள் தவிர்க்க முடியாத சூழலில் அளபெடுத்தலைச் செய்கிறது.

அளபெடை என்னும் எழுத்தின் ஒலிவடிவு பற்றியதேயன்றி வரிவடிவு பற்றியதன்றென மேற்கூறப்பட்டது. ஒரெழுத்தை உச்சரிக்கும் போது உண்டாகும் அனுமான அளவையால் உணரப்படும் ஒலிமிகுதியைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கே காட்டி அளவையால் காணப்படும் அவ்வெழுத்தினை ஒத்த இன எழுத்தின் வரிவடிவம் மிகுதியாக இடப்படுகிறது. நெட்டெழுத்தினை உச்சரிக்கும் கால அளவை ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றி அதிகமாக்குதலே அளபெடையாகும்.

சிவஞான முனிவர் தமது நன்னூல் விருத்தியுரையில், “எழுத்துப் பலவாயின ஒலி வேற்றுமையானன்றே, அங்ஙனமாதலின் நெடிலது விகாரமாய் பிறப்பதே அளபெடை” எனவும், “நெடிலும் குறிலும் அவ்வாறு நின்றளபெழுமென்றல் பொருந்தாமைக்கு எழுத்தொடை என்னாது அளபெடை என்னும் குறியீடே சான்றாதலறிக” எனவும், “எழுத்திற்கு மாத்திரை கோடலும், அசைத்தலும், சீர்செய்தலும், தளையறுத்தலும் ஒசைப்பற்றியல்லது எழுத்துப் பற்றியதன்று என்க”,

என்று கூறியக் கருத்துக்கள் அளபடை எழுத்தினது ஒலிவடிவு பற்றியதேயன்றி, வரிவடிவின் மிகுதி பற்றியதன்று என்ற உண்மையை வலியுறுத்துகிறார்.

செய்யுளோசை நிறைத்தல்

இலக்கியம் கண்டு அதற்கு இலக்கணம் கூறல் உண்மையாதலின் இலக்கியங்கள் பரந்து காணப்பட்ட அளபெடையைக் கண்டு அதற்கு இலக்கணத்தில் இன்றியமையாத ஓரிடம் தரப்பட்டுள்ளது. செய்யுட்கென்று வரையறுக்கப்பட்ட பொருத்தமான அசை, சீர், தளை அமையாமல், பொருந்தாத அசையோ, சீரோ, தளையோ, அமையின் ஓசையும், பொருளும் ஒருங்கே கெடும். இந்நிலை நேராவண்ணம் பொருந்தாத அதை முதலியவற்றை மாற்றாமல் அவை அமைந்தவாறே அமைய, ஓசையும், பொருளும் கெடாதவாறு காக்கும் ஓர் அரண்போல அளபெடையானது தக்க இடத்தில் நின்று பேருதவி புரிகிறது.

உதாரணமாக, ‘கடாக்களிறு’, ‘படாமுலை’ என்னும் இருதொடர்களை ‘கடா’ ‘களிறு’, ‘படா’ ‘முலை’ எனப்பிரித்து நான்கு சொற்களாக்கி அவை சீர்நிலை பெறுமாறு செப்பலோசை விரவி வரும் ஒரு செய்யுளில் அமைக்கும் போது,

“கடாக் களிற்றின்மேற் கட்படாம் மாதர்

படா முலைமேற் றுகில்”

என அமையும், அப்படி அமையின் ‘கடா’ என்ற தனித்த நிரையசை சீர்நிலையாகும் (வெண்பாவிற்குரிய நீராகும்) தகுதியினைப் பெறாது. வெண்பாவின் முதலிலும் இடையிலும் வருவதற்கு எலாத ‘கடா’ எனும் ஓரசைச்சீரான நிரையசையை

அளபெடுக்கச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. கடா எனும் சொல் அளபெடுக்குங் காலை ‘கடாஅ’ என்றாகும்.

கடா - நிரை: அ - நேர் அளபெடுத்த நிலையில் நிரைநேர் - புளிமாவாகச் சீர்நிலை எய்தி நிற்கும். இச்சொல் ‘களிற்றின்’ என்ற நிரைநேர் அதாவது புளிமாவாகச் சீர்நிலை பெற்ற அடுத்த சொல்லோடு தளைக்கும் போது மாமுன் நிரை என வந்து செப்பலோசைக்குரிய இயற்சீர் அமைந்து வெண்டளை தட்டாது செப்பலோசை பெற்று முழுமை அடைகிறது. ‘படா’ என்பதும் இவ்வாறே பயின்று வரும். இவ்விரு சொற்களும் அளபெடுத்த நிலையில் இச்செய்யுள்,

“கடாஅக் களிற்றின் மற் கட்படாம் மாதர்

படஅ முலைமேற் றுகில்” (குறள் - 1087)

எனவரும் குறளின் மூலம் அளபெடையின் சிறப்பினையும், வந்த இடத்தினைக் கொண்டு செப்பலோசை தோன்ற உதவியாதலையும் அறியலாம்.

பொருட்சிறப்பு

அளபெடையால் இலக்கியத்திற்கு உண்டாகும் இரண்டாவது நன்மையானது இன்றியமையாத ஒரு கருத்தினை வலியுறுத்திச் சொல்லிற்குப் பெரிதும் துணை செய்தலாகும். ஒரு கருத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், நன்மை தீமைகளை வற்புறுத்தலையும் புலப்படுத்தலில், அளபெடை பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. இதன் காரணமாகவும் அளபெடைத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். திருக்குறள் முதலான அறநூல்களுள் இவ்வாறு ஒருகருத்தின் முக்கியத்துவத்தையும், வற்புறுத்தலையும் தெரிவிக்க, அளபெடை தவறாது பயன்படுத்துவதை நன்குணரலாம். உதாரணமாக,

“அறத்தினுடங்கு ஆக்கமும் இல்லை அதனை

மறத்தலின் ஊங்கில்லை கேடு” (குறள் - 32)

என்ற குறளின் வழியே ‘ஊங்கு’ என்ற சொல் ‘ஊடங்கு’ என அளபெடுத்து நின்று அறத்தின் மேன்மையை, வலியுறுத்தி நிற்பதை அறியலாம். ‘ஊங்கு’ என்பதிலும் ‘ஊடங்கு’ என்று அளபெடுத்த சொல் அக்கருத்தின் முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்துகின்றது.

ஒரு கருத்தின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்திச் சொல்லிற்கு இலக்கியம் அளபெடையின் துணை நாடிப் பெரும் பயனடைகிறது. அளபெடையன்றி இயல்பாய் அமையினும், இக்குறட்பாவில் வெள்ளோசை பிழையாததாயினும் அளபெடையிட்டமைக்கு இன்றியமையாப் பொருளை வற்புறுத்தல் காரணமாகிறது. இதனையே இன்னிசை அளபெடை என்பர் இலக்கண நூலோர்.

செவிநுகர் ஓசையின்பம்

இயல்பாகவே இனிமை நிறைந்த நல்ல ஒரு செய்யுளின் இனிமையைப் பின்னும் மிகுதிப்படுத்தற்கு இன்னிசை அளபெடை உதவுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

“கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே

எடுப்பதூஉ மெல்லாம் மழை”

(குறள் - 15)

என்ற குறளின் வழி ‘கெடுப்பதும்’, ‘எடுப்பதும்’ என நிற்பினும், சீர் குறைதலோ, தளை தட்டலோ, செப்பலோசை கெடுவதோ இல்லை எனினும், இயல்பான இச்சொற்களின் இனிமையைப் பின்னும் மிகுதிப்படுத்தற்கு ஆசிரியர் இங்ஙனம் இவற்றை ‘கெடுப்பதூஉம்’, ‘எடுப்பதூஉம்’ என அளபெடுக்கச் செய்கிறார்.

அளபெடுத்த நிலையில் இக்குறளின் செப்பலோசை இனிமை மேலும் அதிகமாவதை நன்குணரலாம்.

தொல்காப்பியரும், நன்னூலாரும் உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை என்ற இரண்டினையும் மட்டுமே கூறிச் சென்றுள்ளனர். உயிரளபெடையின் வகைகளாக, ‘இசைநிறை அளபெடை’, ‘இன்னிசை அளபெடை’, சொல்லிசை அளபெடை’ என்ற மூன்றைச் சுட்டிகாட்டுகின்றார். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள், உயிரளபெடையின் பிரிவுகள் ஒற்றளபெடைக்கு இல்லை என்றும், அதே வழி இலக்கியத்திலும் ஒற்றளபெடை என்ற ஒன்றே பயின்று வருகின்றது. உயிரளபெடையின் ஆட்சி மிகுதி ஒற்றளபெடையில் இல்லை என்கின்றனர்.

உணர்ச்சி வெளிபாடு

ஒசையும் பொருளும் கெடாதவாறு அரண் செய்தலும், இன்றியமையாத ஒரு கருத்தினை வலியுறுத்தும் சொல்லும் ஒசை இனிமையை மேலும் மிகுதிப்படுத்தலும் முதலான நன்மைகளை அளபெடை இலக்கியத்திற்குச் செய்கின்றது. இந்நன்மைகளன்றி,

“கடுங்கதிர் வேனிலிக் காரிகை பொறாஅள்”

(சிலம்பு. மதுரை. புறஞ்சேரி. அடி. 3)

எனவும்,

“ஆஅ அளிய அலவன்றன் பார்ப்பினோ

ஈஇ ரிசையுங் கொண்டிரளைப் பள்ளியுள்

தூஉந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்னோள்

மேள வலைப்பட்ட நம்போல் நறுநுதல்

ஓஓ வழக்குந் துயர்”

(நன். விருத்தியுரை. நூ. 91)

எனவும்,

“அனிச்சப்பூ கால்களையாள் பெய்தாள் நுகம்பிற்கு

நல்ல யாஅ பறை”

(குறள் - 1115)

எனவும் வரும் அளபெடைகள் இசைநிறையாதலோடு இரக்கக் குறிப்பினைப் புலப்படுத்த உதவுகின்றன எனலாம்.

“கண்ண டண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்”

(மலைபடுகடாம் - அடி - 352)

என ஒன்றன் சிறப்பைப் புலப்படுத்தவும்,

“இலங்ங்கு வெண்டாறை சூசனடி யார்க்குக்

கலங்ங்கு நெஞ்சமிலை காண்”

(நன். நூ. 92)

என உறுதியாகத் தெரிந்த ஒன்றை புலப்படுத்தவும்,

“கடியவே கனங்குழாஅய்: காடுஎன்றார் அக்காட்டுள்”

(கலி. பாலைக்கலி. 10)

என ஒருவரை விளித்தலிலும் ‘அளபெடை’ பெரிதும் உதவுகின்றது. இங்ஙனம் பல நன்மைகளைக் கருதியே அளபெடையின் இன்றியமையாமையை முன்னோர்

நன்குணர்ந்து இலக்கியங்களுள் இதற்கெனத் தனித்த இடம் தந்து
மேன்மைப்படுத்தினர். மேற்கூறப்பட்ட கருத்துகள் யாவும் அளபெடையின்
இன்றியமையாமையை தெற்றென வலியுறுத்துகிறது.

அளபெடை தனித்து நின்றல்

இலக்கணங்கள் அனைத்தும் ஒன்றை சார்ந்து நின்று தத்தம் தன்மைகளைப்
புலப்படுத்திச் செயல்படுகின்றன. வேற்றுமை முதலான சிற்சில குறியீடுகள் ஒழிய
பெரும்பான்மை பிற எழுத்துக்களைச் சார்ந்து நிற்கும் சார்பெழுத்தாகவே
அறியப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஆகுபெயர், அன்மொழித் தொகையைச் சார்ந்து
நின்றலும், அன்மொழித்தொகை ஆகுபெயரைச் சார்ந்து நிற்குமாய் இவ்விரண்டும்
ஒன்று போலவே அமைந்து கருத்து வேறுபாட்டிற்குப் பெரிதும் இடம் தருவனவாய்
உள்ளன.

“அருந்திரல் பிரிந்த அயோத்தி போல”

என்ற வரியில் ‘அயோத்தி’, ‘மூதூர்’ இரண்டும் அவற்றுள் வாழும் மாந்தர்க்கு
ஆகுபெயர். ‘அருந்திரல்’ - அன்மொழித் தொகையாகுபெயர் என்றார் அடியார்க்கு
நல்லார்.

“உயிர்மெய்யென்னும சொல் மாத்திரை வகையான்

உம்மைத்தொகைப் புறத்துப் பிரிந்த அன்மொழித் தொகையாகவும்

ஒலி வகையான் உம்மைத் தொகையாகவும் கொள்ளப்படும்”

(நன்.விருத்தி. நூ.109)

என்னும் நன்னூல் விருத்தியுரையும் இங்கு எண்ணதக்கது. இவ்வகையில் நோக்கும் போது, அளபெடை ஒன்றை சார்ந்து நில்லாது தனித்து நிற்கும் ஒரு குறியீடா என்ற வினா எழும். இதற்கு விடை அளபெடை பிற எழுத்துகள் எதனையும் சார்ந்து நில்லாது தனித்து நிற்பதொரு ‘குறியீடாகும்’ என்பது ஒரெழுத்து ஒசை குறையின் அவ்வெழுத்து ஒன்றே நின்று அளபெடுக்கிறது, பிற எழுத்துக்களோ அல்லது குறியீடுகளோ அதற்குத் துணையாக நின்று அளபெடுக்கவில்லை. உயிரெழுத்தும், ஒற்றெழுத்தும், ஆய்தமும் தாம் தனித்து நின்று, நின்ற நிலையிலேயே அளபெடுக்கின்றன.

‘நாவலோஓ’ என்ற செல்லில் ஓகார நெட்டெழுத்துத் தான் மட்டும் தனித்த நிலையில் இருந்து ‘ஓஓ’ என அளபெடையாவதை உணரலாம். இதற்கு முன்னுள்ள உயிர்மெய்க் குறியீடோ அல்லது பின்னுள்ள மற்ற எழுத்துகளோ அளபெடுத்தற்கு உதவுவதில்லை நெட்டெழுத்தே ஈண்டு அளபெடையாகின்றது. அளபெழுந்த சூழலில் இவ்வெழுத்து பின்னரும் ‘நெட்டெழுத்து’ எனக் கூறப்படாது. அளபெழுத்து என்றே கூறுப்பட்டு ‘அளபெடை’ என்ற பெயரைப் பெறுகின்றது. இதனாலும் அளபெடையின் தனித்தன்மையை நன்கு உணரலாம்.

பிறக் குறியீடுகளுக்கு தலைமை வகித்தல்

தனித்ததொரு குறியீடாக அளபெடைக் குறியீடு திகழ்வதனால், இதற்கு மற்றவற்றிற்கு தலைமை வகிக்கும் தகுதியும் இயற்கையாகவே அமைகின்றது. எழுத்ததிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட உயிர், மெய், உயிர்மெய், ஆய்தம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஔகாரக்குறுக்கம், மகரக்குறுக்கம்,

ஆய்தக்குறுக்கம், குறில், நெடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றோடு சேர்த்து அளபெடையும் எண்ணப்படும்.

இரண்டு மாத்திரையை இயல்பாக உடைய ஐகாரம் ஒன்றை மாத்திரையாகக் குறுகி வந்த ஐகார்க்குறுக்கம் இரண்டு மாத்திரையை இயல்பாக உடைய ஓளகாரம் ஒன்றை மாத்திரையாகக் குறுகி வந்த ஓளகார்க்குறுக்கம் ஆகியன தத்தம் குறுக்கங்களைச் சீர் செய்வதற்கும் அளபெடையை வேண்டுகின்றன.

உதாரணமாக:-

‘வளை’ என்பதில் உள்ள ‘ளை’ என்பது (ள் + ஐ) ஒன்றை மாத்திரை பெற்ற ஐகார்க்குறுக்கமாகும். இவ்வொன்றை மாத்திரையினின்று அது இயல்பாக தன் இரண்டு மாத்திரை அடைய ‘ளைஇ’ என அளபெடுத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அளபெடுப்பின் ‘வளைஇ’ (ள் + ஐ + இ) என வந்து தனக்குரிய இரண்டு மாத்திரை பெறுவதோடு அதற்கு மேலும் ஒரு மாத்திரையை பெறும்.

அளபெடையால் விளையும் நன்மைகள்

செய்யுளியலுள் செய்யுட்கு உறுப்புகளாக வரும் அசை, சீர், அடி, தொடை, ஆகிய குறியீடுகள் இவ்வளபெடையின் பெரும் நன்மைகளை அடைகின்றன. உயிர் அளபெடுக்கும் போது தொடை, வண்ணம் ஆகியவற்றிற்கு உறுப்பாக அமைதலும், ஒற்று அளபெடுக்குங்காலை அசை நிலையும், சீர்நிலையும் கொள்ளப்படுதலும் ஆகியன அளபெடையால் இவற்றிற்கு கிடைக்கும் நன்மைகளாகும். தளைத்தட்டின்

அதனைச் செம்மையாக்கலும் எதுகை, மோனைத் தொடைகள் நன்கு இன்னோசை பயந்து தொடையின்பம் கெடாதவாறு காத்தலும் ஆகிய நன்மைகள் அளபெடையால் உண்டாவன எனலாம்.

அளபெடை - கருத்து வேறுபாடு

முன்னோர் வகுத்த இலக்கணங்கள் அனைத்தும் காரணக்குறியீடுகள் ஆதலின் பெரும்பான்மை குறியீடுகள் இலக்கண புலமையோர் தம் கருத்து வேறுபாட்டுக்குப் பெரிதும் இடனாகின்றது. எழுத்திகாரத்துள், சார்பெழுத்துக்கள், உடனிலை மெய்ம்மயக்கம், வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம், முற்றுகரம் ஆகியனவும், சொல்லதிகாரத்துள், ஆகுபெயர், அன்மொழித்தொகை ஆகியனவும், கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடம் தருபவைகளாகும். கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடம் தரும் நிரலில் அளபெடையும் அடங்கும்.

இலக்கண நூலோர் ஒவ்வொன்றின் பெயர் அவற்றின் பொது, சிறப்பிலக்கணங்கள், அவை மொழியில் அமையும் முறை ஆகியவற்றை மட்டும் விரிவாக கூறிப் போந்தனர். இலக்கண நூலுக்கு உரை எழுதும் உரையாசிரியர்களே, காரணக்காரிய தொடர்புடைய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு அவற்றின் உண்மையை எடுத்துகாட்டி விளக்குகின்றனர்.

உரையாசிரியர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கோணங்களில் நின்று ஒவ்வொரு குறியிட்டையும் நோக்குதலின், அவை குறித்த தத்தமக்குப் புலப்பட்ட வெவ்வேறுக் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றனர். இங்ஙனம், நேரும் மாறுபட்ட பார்வையில் ஒவ்வொரு

குறியீடும் கருத்து வேறுபாட்டுடனேயே அறியப்படுகிறது. இக்காரணத்தாலேயே கருத்து வேறுபாட்டிற்குப் பெரிதும் இடமாகின்றன.

மேற்கூறிய காரணங்கள் அளபெடைக்கும் பொருந்துமெனினும், அது கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடம் தருவதற்குப் பிறிதொரு காரணமும் உண்டு. அளபெடையின் சொற்பொருள் விளக்கத்திலேயே அதாவது, அதன் இலக்கணத்திலேயே கருத்து வேறுபாடு எழுகிறது. தோற்றம் முதலியவற்றுள் கருத்து வேறுபாடு எழல் என்பது சிறிய அளவினது. ஒரு குறியீட்டுக்குக் கூறுப்படும் இலக்கணத்திலேயே கருத்து வேறுபாடு எழுதல் என்பது மிகப்பெரிய அளவினது. இவ்வகையில் அளபெடை கருத்து வேறுபாட்டிற்கு பெரிதும் இடம் தரும் ஒரு எழுத்தாக அமைகின்றது.

இதற்குக் காரணம், மாறுபட்ட கருத்துகள் கொள்ளற்கு ஏற்றவாறு அளபெடை இலக்கணம் இலக்கண நூலோரால் கூறப்பட்டிருத்தலே ஆகும். இதன் காரணமாகவே ‘அளபெடை’ பின்னர் பல்வேறு வகையாகப் பல்கிப் பெருகியது எனலாம். ஆனால், இன்றையச் சூழலில் அளபெடையின் பயன்பாடு செய்யுள் வழக்கில் அருகியே காணப்படுகிறது. அன்றுபோல் இன்றும் உலக வழக்கில் அன்றாடப் பயன்பாட்டில் ‘அளபெடை’ மேலோங்கியே காணப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

ஒவ்வொரு இலக்கணமும் அளபெடைக்கு மிகப் பெரிய இலக்கண முறைமையை வகுத்துக் கூறுகின்றன. அளபெடையானது முதலிடை, கடை என்னும் நிலையில் செய்யுளில் பயின்று வருவதோடு செய்யுளின் நிலைகளானாகவும் தோன்றுகின்றது.

தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் முதலான இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் அளபெடையை எவ்வாறு கொண்டிருந்தது என்பதனை நம்மால் அறியமுடிகின்றது. ஒரு காரணமும் இல்லாது இயல்பாக முன்னோர் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் இயற்பெயர் (இடுகுறி), சிறப்பாகக் காரணத்தோடு வழங்கி வரும் காரணப்பெயர் (காரணக்குறி) என்னும் இருவகைப் பெயர்களுள் அளபெடையானது காரணப்பெயருள் அடங்குவதனையும், இலக்கண நூல்களுள் காணப்படும் அனைத்து சொற்களும் காரணப்பெயர் வகையையே சார்ந்து நிற்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

இளம்பூரணர், சிவஞான முனிவர், அமிர்தசாகரர் போன்ற இலக்கண உரையாசிரியர்கள் அளபெடைக்கு இலக்கணம் கூறுகையில் தொல்காப்பியம் வகுத்த உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை வகைமையைத் தாண்டி இன்னிசை, சொல்லிசை, செய்யளிசை என வகைமைப்படுத்தி கூறியுள்ளதனையும் அறியலாம்.

இவ்வளபெடை என்னும் சொல்லும், 'அளபு' என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல், 'எடை' என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல் (இவை 'அளத்தல்' 'எடுத்தல்' என்னும்

தொழிலடியாக பிறந்த பெயர்கள்) ஆகிய இருசொற்கள் தம்முள் இயைந்த ஒரு சொல்லாக அமைவதனையும் நுண்ணிதின் உணரமுடிகிறது.

‘அளபு’ என்றும் ‘அளவு’, என்றும் வழங்கப்படும் சொல் வழக்கினுள் எண்ணல், எடுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்படும் முறையில் பொருளினை அளத்தலையும், புலனெறி வழக்கினுள் எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் காலவரையறையினும் குறிக்கும் நிலையையும், ஒரெழுத்து உச்சரிப்பின் மூலம் உயர்வு மற்றும் தாழ்வு என அளத்தல் காரணமாக இதற்கு ‘அளபு’ என பெயரிடப்பட்ட காரணங்களையும் அறியமுடிகிறது. இவ்வளவை முறை, எழுவகையளவினுள் ஒன்றான சார்த்தியளத்தலின் பாற்படும். மாத்திரையின் அளவைக் கண்ணிமைத்தல், கை நொடித்தல் என்னும் நிலையில் கணக்கிடப்பட்டதனையும் அறிய ஏதுவாகின்றது.

‘எழுப்பல், உயர்த்தல்’ ஆகிய பொருள்களைத் தரும் ‘எடுத்தல்’ என்னும் சொல், இலக்கண வழக்கினுள், ‘உயர்த்தல்’ அல்லது ‘அதிகரித்தல்’ என்ற பொருளினைத் தருகிறது. ஆதலால், ‘உயர்த்தல்’ என்பதனோடு ‘மிகுதல்’, ‘எழுதல்’, ‘நீளுதல்’ என்பதனவும் ஒத்த பொருள் அமைப்பினைக் கொண்டதாகவும் மேற்கூறிய முறையில் அளபெடை நீண்டுவருதலையும் விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது..

‘அளவு’, ‘துயில்’ என்கிற தொழிற்பெயர்களோடு எடை என்பது இணைந்து, ‘அளபெடை’, ‘துயிலடை’ எனத் தொல்காப்பியம் முதலியனவற்றுள் வருகின்றது. ‘அளவு’, ‘எடை’ ஆகிய இவ்விரு சொற்கள் தம்முள் இயைந்து ஒரு சொல்லாக அளபெடை என்னும் நிலையை முடிபாக இவ்வியலில் உய்த்துணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

உரையாசிரியர்கள் மொழியும் அளபெடை

முற்காலத்திலும், பிற்காலத்திலும் தோன்றிய இலக்கண நூல்களுக்கும், இலக்கிய நூல்களுக்கும் அவற்றின் பொருள் எளிதில் புலப்படுமாறு உரை எழுதியோர் 'உரையாசிரியர்கள்' ஆவார். அளபெடையைப் பற்றி பெரிதும் தொடர்புடையதால் இலக்கண, இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் அளபெடைப் பற்றியச் செய்திகளை விளக்கிக் கூறுகின்றனர். மேலும் பல்வேறு கருத்து முரண்பாட்டினைக் களைந்து அளபெடையின் தேவையினை விளக்குவதனையும் நுண்ணிதின் உணரலாம். இவ்வாறு அளபெடைக் குறித்துப் பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துகள் தோன்றுவதற்கு மூலக்காரணமாய்த் திகழ்ந்தோர் இவ்வுரையாசிரியர்களே ஆவார்.

இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் முரண்படக் கூறிய கூற்றுகள் அனைத்தும் அளபெடையின் உண்மை நிலை இன்னதென அறிவதற்கு சிக்கலை விளைவிக்கின்றன. இவ்வாய்வானது சிக்கல்களை அகற்றி முரண்பட்ட போக்குகளை நன்கு ஆராய்ந்து முரண்பாட்டை நீக்கித் தெளிவித்து அளபெடையை பற்றிய விரிவான கருத்தினை தெளிவுபடுவதற்குத் தேவையான கருத்தினை உரையாசிரியர்களின் வழி ஆய்ந்தறியப்படுகிறது.

இளம்பூரணர்

தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியரான இளம்பூரணர் எழுதிய உரை மூன்றதிகாரங்கட்கும் கிடைத்துள்ளது. மூன்றதிகார உரைகளுக்குள்ளும் அளபெடை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

எழுத்ததிகாரத்து நான்மரபினுள் இரு நாற்பாவில் உயிரளப்பெடை பற்றியனவாம். அந்நாற்பாக்களும் அவற்று உரைகளும் வருமாறு,

“முவள பிசைத்தல் ஓரெழுத் தின்றே”

(தொல். நூன். நூ. 5)

என்ற நாற்பாவில் உயிரளபெடைக்கு கூறுதல் காட்டப்படுகிறது. மேலும், மூன்று மாத்திரையாக ஒலித்தல் ஓர் எழுத்திற்கு இல்லை என்றுக் கூறுவதனையும், அதன் பின்னர்,

“நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய

கூட்டி யெழுத லென்மனார் புலவர்”

மேற்கூறிய நாற்பாவிற்கு அளபெடையானது நீண்ட மாத்திரையுடைய அளபெழுத்தாக பெறவேண்டி இரண்டளபுடைய நெடிலையும், ஓரளபுடைய குறிலையும் பிளவுபடாமல் கூட்டி யெழுதக என புலவர் கூறுவார் எனக் கூறிச் செல்கிறார்.

மேற்கூறிய இரு சூத்திரவுரைச் செய்திகளாலும் அளபெடைக் குறித்த இளம்பூரணர் கருத்துகளாகப் பெறப்படுவன.

1. நெடிலும், குறிலும் சேர்ந்தவிடத்தே அளபெடைத் தோன்றும்
2. அது நெடிலெழுத்தின் விகாரம்
3. நெடிலெழுத்தின் ஓசையையும், குறிலெழுத்தின் ஓசையையும் பிளவுபடாமல் கூட்டியெழுதல் வேண்டும் என்பனவாம்.

‘முவளபு’ என்பது ஈறளபு நெடில்கள் அளபெடுத்த நிலையை சொல்லாமலே விளங்கும். அது ‘நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளபுடைய’ என்னும் அடுத்த செய்யுளின் தொடர்ச்சியாலும் மேலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. ‘ஒரெழுத்திற்கு முவளபிசைக்கும் உரிமையில்லை’ ஆயினும் அளபெடுத்த நிலையில் நெடிலே முவளபாக இசைத்தல் தவிர்க்க முடியாதது என்னும் நுட்பமான குறிப்பு புலப்படுகிறது. ‘அளபு’ என்பது ஒளிவடிவில் கால அளவைச் சுட்டும் ஆனால் வரிவடிவில் கால அளவு பற்றிய பேச்சுக்கே இடமில்லை.

‘விகாரமாகிய இரண்டு கூடியதற்கு முவளபிசைத்தல் உண்டு’ என்னும் தொடரால் அளபெடையை நெடிலின் விகாரமாக இளம்பூரணர் கருதினார் என்பது பெறப்படுகிறது. ஒளிவடிவில் உண்டாகும் விகாரம் வடிவிலும் இனக்குறிலை இணைத்துக் காட்டப்படுகிறது. இரண்டு மாத்திரை அளவுடன் இயல்பான நிலையில் ‘நெட்டெழுத்து’ எனப்பெயர் பெறும் எழுத்து தன்னியல்பு கெடாத வண்ணம் தான் மட்டும் தனித்து நின்று அளபெழும்காலை கால அளவின் மிகுதிச் சிறப்பின் காரணமாக அதுவே ‘அளபெடை’ என வேறொரு பெயரைப் பெற்றது என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

‘நெடில்’ என வழங்கும் குறியீடே, தனித்து நின்று அளபெடுக்கும் போது, ‘அளபெடை’ என்ற பெயர் பெறுகிறது. இரண்டு அளவினை உடைய நெடிலையும், ஓரளபினை உடைய குறிலையும் பிளவுபடாமல் கூட்டி எழுப்புக என்றதனால் முன்னர் அவையிரண்டும் பிளவுபட்ட நிலையில் நெடில், குறில் என இருத்தலும் நன்கு உணரலாம்.

நான்மரபின் இறுதி நூற்பா,

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் உற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய வென்மனார் புலவர்”

(தொ. எ. நூன். நூ. 33)

என்ற நூற்பாவில் இளம்பூரணர் “உயிரெழுத்துக்களெல்லாம் தமக்குச் சொன்ன அளவினைக் கடந்து ஒலித்தலும், ஒற்றெழுத்துக்கள் தம்மொழி முன்கூறிய அளபின் நீடலும்” குரல் முதலிய ஏழிசையோடு பொருந்திய நரம்பினையுடைய யாழினது இசைநூற்கண்ணும் உள எனச் சொல்வர் புலவர் என்றும், இதில் ‘ஒற்றிசை நீடலும்’ என்றனர். அளபிறந்துயிர்த்தல் என்பது அதிகாரத்தில் நின்ற உயிர்மேற் சேரலின் என்னும் முறையே எழுதினர்.

நான்மரபினுள் ‘நீட்டம் வேண்டின்’ என்னுஞ் செய்யுளில் பெறப்பட்ட அளபெழுந்த நெட்டெழுத்துகளுக்கு, இடனும் பற்றுக்கோடும் மொழிமரபினுள் அறிவுறுத்தப் புகுவார்,

“குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே”

(தொ. எ. மொழி. நூ. 8)

என்னும் நூற்பாவிற்கு பொருளெழுதிய இளம்பூரணர், ‘அளபெடை ஓசையாகச் சொல்லாத் தொழியில் குன்றுவதான ஓசையையுடைய அவ்வளபெடையெழுத்தானாய் மொழிக் கண்ணே நின்று அவ்வோசையை நிறைத்து வருவது, தன்மாத்திரையின் மிக்கெலிக்கும் நெட்டெழுத்தாகும். இந்நூற்பாவுள் ஒலிவடிவினதான அளபெடைக்கு வரிவடிவம் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. மேலும்,

நெடிலும், குறிலும் பிளவுபடாமல் கூடி அளபெடையாகிச் செய்யுட்கண் இசை நிறைத்தன என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

“இசை நிறைத்தல்” என்ற சொல்லாட்சி செய்யுளியலை நோக்கிக் கூறிய இலக்கணமாகும். ‘நீட்டம் வேண்டின்’ என்ற இலக்கணத்தால் நெடில் அளபெழுந்து மாத்திரை மிகும் என்பது புலப்பட்டது. அளபெழுந்த அந்நெட்டெழுத்துகள் இன்னவிடத்து இன்ன பணிக்காக உருவாயின என அவை அமையுமிடமும் அமைய வேண்டியதன் காரணமும், ‘குன்றிசை மொழிவயின்’ என்னும் நூற்பாவின் வாயிலாகத் தெளிவுப்படுத்தினார். செய்யுளோசை குறைந்த இடங்களில் நெட்டெழுத்துக்களின் அருகே அதற்கு இனமான குற்றெழுத்து நின்று அவ்வோசை நிறைத்தற்கே உதவும் என்ற கருத்துச் செம்மையை இந்நூற்பாவால் அறியமுடிகிறது.

‘குன்றிசை மொழிவயின்’ என்ற நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் உரைத்த விசேடவுரை வாயிலாகப் பின்னாலார் கொண்டது போன்று அளபெடையைச் சார்பெழுத்துக்களுள் ஒன்றாக இவர் கொள்ளவில்லை என்பதனை அறியமுடிகிறது. அவை,

“ஈண்டு மொழியென்றது அவ்வளபெடையெழுத்து ஒருபொருள் உணர்த்தி
ஒரெழுத்தொரு மொழியாய் நிற்கும் நிலைமையினை இவையும்
மொழிமேற் காணப்படுதலிற் சார்பிந்நோற்றத்து எழுத்து எனப்படுமாலெனின்
பெரும்பான்மையும் அம்மொழி தானே அவ்வெழுத்தாய் வருதலானும்
அம்மொழி நிலைமை ஒழிய வேறெழுத்தாகவும் சொல்லப்படுதலானும்
அவ்வாறாக தென்பது”

(தொ. எ. மொழி. நூ. 8)

என்ற உரையின் மூலமாக அளபெடையைச் சார்பெழுத்தெனக் கொள்வது இளம்பூரணர் ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒன்று என்பதனை உணர முடிகிறது.

‘குன்றிசை மொழிவயின்’ என்ற நூற்பாவில் ஒத்த குற்றெழுத்துக்கள் உள்ள நெட்டெழுத்துக்கள் அளபெடுக்கும்காலை இசை நிறைக்கும் எனக் கூறினர். தொடர்ச்சியாக அடுத்த நூற்பாவில் ஒத்தக் குற்றெழுத்துகள் இல்லா ஐகார, ஔகார நெட்டெழுத்துக்களும் அளபெழுங்காலை இசைநிறைக்கும் எனக்கூறினார். அந்நூற்பா,

“ஐஒள என்று மாயீ ரெழுத்திற்கு

இகர வுகரம் இசைநிறை வாகும்”

(தொ. எ. மொழி. (உரை) நூ.9)

என்ற நூற்பாவில் ஒவ்வொரு நெடிலுக்கும் இனக்குறில் என ஒன்று வேண்டுவது அளபெடையின் பொருட்டன்றே, அவ்வளபெடையாக்கமும் செய்யுளோசையை நிறைவு செய்ய வேண்டியே தொல்காப்பியர், ‘இகர வுகரம் இசைநிறைவாகும்’ என்றார் எனலாம். இதன் முதல் நூற்பாவிலும் ஏனைய அகர, எகர, ஓகரங்கள் நின்று இசைநிறைக்கும் என்றார். ஆதலின் அளபெடையாக்கத்தின் அடிப்படை நோக்கம் இசை நிறைத்தல் ஒன்றே என்பது உறுதிப்படுகிறது எனினும் இந்நூற்பாவிற்கு உரையெழுதும் இளம்பூரணர், இது நுதலிப் போந்த கருத்தாக, “மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று” என எழுதி அதன் பொருளாக,

“ஒத்த குற்றெழுத்தில்லா ஐஒள என்று சொல்லப்படும்

அவ்விரண் டெழுத்திற்கு முன், ஈகார ஊகாரங்கட்கு

ஓத்த குற்றெழுத்தாகிய இகரவுகரங்கள் அக்குன்றிசை

மொழிக்கணின்று ஓசையை நிறைப்பனவாகும்”

(தொ. எ. மொழி. (உரை). நூ.9)

என்று எழுதியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. மேலும், நெடிலெழுத்துக்களே அளபெடுக்கும் என்பதும் அவையே இசைநிறைக்கும் என்பதனையும் சொல்லதிகார நூற்பாக்கள் உறுதிப்படுத்தும்.

“தெளிவின் ஏயும் சிறப்பின் ஓவும்

அளபி னெடுத்த விசைய வென்ப”

(தொ. சொ. இடை. நூ. 13)

“ஏயும் குறையும் இசைநிறை யசைநிலை

ஆயிரண் டாகுமி யற்கைய வென்ப”

(தொ. சொ. இடை. நூ. 24)

“ஈரளபிசைக்கும் மிறுதி லுயிரே

ஆயியல் நிலையுங் காலத் தானும்

அளபெடையின்றித் தான் வருங் காலையும்

உளவென மொழிப டிபாருள்வேறு படுதல்

குறிப்பிசையால் நெறிப்படத் தோன்றும்”

(தொ. சொ. இடை. நூ. 33)

என்னும் நூற்பாக்களில் அளபெடையானது நெட்டெழுத்துக்கு பின் ஓத்த குற்றெழுத்து பயின்று ஓசை நிறைக்கும் என்றும் அவற்றின் தோற்றம் இன்றியமையாமை என்றும் கூறியுள்ளதனை நுண்ணிதின் உணரலாம்.

நச்சினார்க்கினியர்

இலக்கண, இலக்கிய உரையாசிரியர்களுள் தலைமைப் பெற்று திகழ்பவர் நச்சினார்க்கினியராவார். தொல்காப்பியத்திற்கு மூன்றதிகாரத்திற்கும் இவர் எழுதிய உரை கிடைத்துள்ளது.

அளபெடைக் குறித்த கொள்கைகளில் நச்சினார்க்கினியரும், இளம்பூரணரும் பெரிதும் ஒத்துள்ளனர். மேலும், நச்சருடைய கொள்கைகள் அளபெடைக் குறித்து மிகவும் தெளிவானதாகக் காணப்படுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பிய உரையில்,

“ஓரெழுத்தே நின்று மூன்று மாத்திரையாக இசைத்தலின்று:

எனவே, பலவெழுத்துக் கூடியவிடத்து மூன்று மாத்திரையும்

நான்கு மாத்திரையுமிசைக்கு மென்றவாறு”

(தொ. எ. நூன். நூ. 5)

எனத் தொல்காப்பியத்தின் மாத்திரை அளவானது மூன்று, நான்கு மாத்திரை அளவிற்கும் இசைக்கும் என்றக் குறிப்பினை கூறியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“இரண்டு மாத்திரை பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின்

மிக்கொலித்தலை விரும்புவராயின் தாங்கருதிய மாத்திரையைத்

தருதற்குரிய எழுத்துக்களைக் கூட்டி அம்மாத்திரைகளை எழுப்புக”

(தொ. எ. நூன். நூ. 6)

என்னும் உரையில் ‘இரண்டு மாத்திரைப் பெற்ற எழுத்து அம்மாத்திரையின் மிக்கொலித்தல்’ என்ற செய்தியில் ஒலிவடிவான நெட்டெழுத்துத் தானே தனித்து

நின்று அளபெடுக்கும் என்ற குறிப்பினைக் கூறியுள்ளார். அதனைத் தொடர்ந்து வரும் ‘தாங்கருதிய மாத்திரையை தருதற்குரிய’ என்னும் தொடரின் மூலம் அச்செய்திக்கு வலுவூட்டியதாக்குகிறார். மேலும்,

“இவைதாம், நெட்டெழுத்தேழு ஒரெழுத்தொருமொழி

என்ற நெட்டெழுத்துக்களை அளபெடுத்தலிற் சொல்லாத லெய்தின”

(தொ. எ. நூன். நூ. 6)

என்ற உரையில் ஒரெழுத்துத் தன் மாத்திரையில் இருந்து மிக்கொலித்தல் பிற எழுத்துகளின் மாத்திரை உதவல் வேண்டும் என்பது நெடிலுக்குக் குறிப்பிட்ட மாத்திரையில் இருந்து மிக்கொலித்தல் தமிழில் இல்லை என்பதனை எடுத்துரைப்பதற்காகவே எனலாம். குறுகிய இ, உ, ஐ, ஓ எனும் எழுத்துகளுக்கு தனி வரிவடிவம் கூறாத தமிழ் இலக்கண நூலார் அளபெடைக்கு மட்டும் வரிவடிவ அமைப்பை விளக்கிக் கூறியிருப்பது தெளிவு பற்றிய எனலாம்.

“எழுத்தாந் தன்மையும் உடைமையின் அளபெடையோடு

கூடி எழுத்து நாற்பது (முப்பது மூன்றெழுத்துகளுடன் அளபெடுத்த

நெடிலேழும் கூடி நாற்பது) என்றலும் பொருந்திற்று ஒற்றளபெடை

செய்யுட்கே வருதலின் ஈண்டுக் கூறாராயினர்”

(தொ. எ. நூன். நூ. 6)

என்னும் உரைப்பகுதியில் உயிரளபெடை உரைநடையிலும் (உலக வழக்கிலும்) பயிலப்படும் என்ற கருத்து பெறப்படுகிறது.

“கோட்டுநூறும் மஞ்சளும் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம்

போல நெடிலும், குறிலும் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னர்

பிளவுபடா ஓசையை அளபெடை என்று ஆசிரியர் வேண்டினார். இவை

சுட்டிச் சொல்லிய காலத்தல்லது புலப்படா எள்ளாட்டிய வழி அல்லது

எண்ணெய் புலப்படாவாறு போல என்றுணர்க.

இனி அளபெடை யல்லாத ஓசைகளெல்லாம் இசை

ஓசையாதலின் அவற்றை ‘அளபிறந்துயர்த்தலும்’

என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப”

(தொ. எ. நூன். நூ. 6)

என்னும் உரையில் அளபெடையானது இலக்கணத்தை நிறைவு செய்ய வரும் இன்னிசையளபெடை என்றே நச்சர் கருதினார் என்பது புலப்படுகிறது. ஒலி வரிவடிவில் அளபெடை போலவரும் ஏனைய அளபெடைப் போலிகள் யாவற்றையும் ‘அளபிறந்துயிர்ப்பு’ அல்லது அளபெடைப்போலி என்றே எண்ணத்தோன்றுகிறது. மேலும் சூத்திர உரைகளில் நச்சர் அளபெடையின் கால அளவினையும் உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை பயின்றத் தன்மையையும் பிளவுப்படாத ஓசையைக்கொண்டு அமைவதனையும், ஓசைநிறைத்தலையும் அளபெடை செய்கின்றது என்று நூன்மரபு நூற்பா. 6 மூலம் தெளிவாக கூறுவதனை நுண்ணிதின் உணரலாம்.

முன்கூறிய உயிரும், உயிர்மெய்யும் மாத்திரையை இறந்தொலித்தலும் ஒற்றெழுத்துகள் அரை மாத்திரையின் நீண்டொலித்தலும் யாழ் நூலிடத்தன என்று கூறுவர் புலவர்,

“வருவார் கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளிலை”

(கலி. 11)

என்ற வரியில் ழகர ஆகாரமும், ககர ஏகாரமும் மாத்திரை இறந்தொலித்தவாறு உணர்க எனக் கூறுகிறார்.

அளபெடுத்துக் கூறாக்காற் குன்றுவதான ஓசையை உடைய அவ்வளபெடைச் சொற்கண்ணே நின்று அவ்வோசையை நிறைக்கும். அவையாவையோடெனின் நெட்டெழுத்துக்களின் பின்னர் தமக்கு இனமொத்த குற்றெழுத்துகள் பயின்று வரும். எழுத்துகளது குறுகிய தன்மையும், நெடிய தன்மையும் ‘மாத்திரை’ என்னும் உறுப்பினால் செவிக்கருவியாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலே செய்யுட்குக் கொள்ளப்படுதலின் அம்மாத்திரை தம்முள் தொடர்ந்து நிற்கின்ற சொற்கள் எல்லாம் நெட்டெழுத்து மாத்திரை மிக்கு நடக்கும் படியாகத் தொடர்ந்த சொல்லாம்.

‘வருவார்கொல் வயங்கிழாஅய்’

எனவும்,

‘கடியவே கணங்குழாஅய்’

என குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுவதற்கு ஏற்றவாறு அடைவதனைக் காணமுடிகிறது. எனவே, மாத்திரையை அளக்கும் போது நெட்டெழுத்தே மாத்திரைப் பெற்று நிற்கும். நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரையில் வருமென்பது அறிவிப்பதற்கு,

“குரங்ங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி”

(அகம். கலி. 4)

என்ற குறுஞ்சீர் வண்ணத்திற்குரிய குற்றெழுத்துகளெல்லாம் இடையில் உள்ள ஒற்றெழுத்தை மாத்திரை மிகுவதற்காக கூடி நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. எனவே குற்றெழுத்துகளெல்லாம் ஒற்றெழுத்துக்களோடும், நெட்டெழுத்துக்களோடும் கூடி அவற்றையே ஒசை மிகுந்து நிற்கும் என்பதனைக் காணமுடிகிறது.

“சீர்நிலை யெய்திய வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவான இயற்கையளபெடை என்றும், செய்யுட்கு புலவர் ஒசைக் கருதிச் செய்து கொண்டது செயற்கையளபெடை என்றும் கொள்க. இவ்விதி கட்டளையடிக் கொண்டுணர்க. இவை சீர்நிலையடிக்காயிற்று தனிநிலை, முதனிலை, இடைநிலை, இறுதிநிலை எனக் கொள்வர்” (தொ. பொரு. செய். (நச்சர். உரை) நூ. 17) என்னும் உரைக்குறிப்பில் நச்சர் அளபெடையின் வகையினை தெளிவுப்படுத்துவதனை உணரலாம்.

மேலும், “இனி ஓரசையாங்காற் செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கே உரியவாதல் போல, இயற்கையளபெடை அசைநிலையாதல் செய்யுட்கே உரியவாதலும், புணர்ச்சி வகையான் எழுத்துப்பேறாகிய அளபெடைகள் அசை நிலையாதலும், பொருள் புலப்பாட்டிற்குப் புலவர் செய்த செயற்கையளபெடையுட் சிலவும் அசையாதலும் கொள்க.” என மேற்கூறிய செய்யுளுக்கு மேலும் ஓர் பெரிதும் துணை சேர்க்கும் விளக்கம் கொடுக்கிறார்.

“இகரவீற்றுப் பெயரெனவே நெட்டெழுத்து

அளபெடுத்தன்று. குற்றெழுத்தே நின்று

மாத்திரை பெற்றதென்றுணர்க”

(தொல். விளி. (நச். உரை) நூ. 8)

என்னும் உரையில் ‘அளபெடை மிகுஉம் இகரவிறுபெயர்’ என்னும் விளிமரபுத் தொடருக்கு வரிவடிவிலான இகரக்குற்றெழுத்தினைத் தமக்கு இறுதியாகக் கொண்ட அளபெடை மிகும் பெயரென்பது மேற்கூறிய உரைப்பகுதியின் மூலம் அறியலாம்.

“இனி ஒற்றளபெடை துள்ளலோசையைத் தள்ளி

நிற்றலால் கலிக்கு வாராது என்றுணர்க.”

(தொல். பொ. செய். (நச்.உரை) நூ. 101)

என்ற உரையில் கலிப்பாவின் வகைமையைக் கூறிச்செல்லும் தொல்காப்பியர், கலிப்பாவில் ஒற்றளபெடையானது பயின்று வராது என்பதனால் ஒற்றளபெடையானது துள்ளலோசையை தள்ளி வைப்பதனால் கலிப்பாவில் இடம் பெறாது எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இசைச் செப்பம் காரணமாகப் புலவர்களால் செய்து கொள்ளப்படுவன அளபெடை என்றும், யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் இயல்பாகவே, அன்றி வேறு வகையாலோ அளபெடைப் போல் வேறு எவையும் தோன்றுவனவற்றை மாத்திரை பெறாது என்று நச்சினார்க்கினியர் கருதினார் எனலாம்.

சேனாவரையர்

நச்சருக்கு முற்பட்டு திகழ்ந்தவரான சேனாவரையரும் அளபெடுத்தலை நெடில், குறிலென்னும் இரு எழுத்துகளின் செயலாகக் கொள்ளாது. நெடிலாகிய ஒரெழுத்தின் செயலாகக் கொண்டனர் என்பது “அளபிறந்தன” என்று நெட்டெழுத்து அளபெடை மூன்று மாத்திரையினிறந்தும் சேய்மைக்குத் தக்கவாறு நீண்டிசைக்கும் என்பதனை,

“உள எனப்பட்ட எல்லாப் பெயரும்

அளபு இறந்தனவே விளிக்கும் காண

சேய்மையின் இசைக்கும் வழக்கத்தான்”

(தொ.சொ.விளி.(சேனா.உரை) நூ. 35)

என்ற நுட்பாவிற்கு சேனாவரையர் கொடுக்கும் உரை குறிப்பாகும் என்பதனை உணரலாம். இதனால் நெடிவே அளபெடையாகும் என்பதும் அது மூன்று மாத்திரையிலும் மிக்கொலிக்கும் என்பதும் அவர்க்கும் கருத்தாவதை அறியலாம்.

பேராசிரியர்:

தொல்காப்பியத்தின் மூன்றதிகாரங்களிள் பொருளதிகாரத்தின் பின் நான்கு இயல்களுக்கு மட்டும் இவரெழுதிய உரை கிடைத்துள்ளது. பொருளதிகாரத்தின் செய்யுளியல் உரை வாயிலாக இவர்தம் அளபெடை குறித்த கருத்துக்களை அறிய முடிகிறது.

“மற்று எழுத்தியல் வகையினை முப்பத்து மாட்டேற்றான்
மூன்றெனக் கொல்வதன்றிப் பதினைந்தென்று கொள்ளுமாறு
என்னையெனின், எழுத்தோத்தினுட் குறிலும், நெடிலும்
உயிரும், மெய்யும் இனமூன்றும் சார்பெழுத்து மூன்றுமெனப்
பத்தும் இயல்பு வகையான் ஆண்டுப் படுத்தோதினான்,
உயிர்மெய்யும், உயிரளபெடையும் தத்தம் வகையாற்
கூடுமாறும் ஐகாரம், ஓகாரம் போலிவகையாற்
கூடுமாறும் யாழ்நூலகத்து ஒற்றிசை நீளுமாறும் ஆண்டுத்
தோற்றுவாய் செய்தான். செய்யவே, அவை ஈண்டுக்
கூறும் எழுத்தியல் வகையோ டொக்குமென்றுய்த்து உணர்ந்து
கொள்ள வைத்தானென்பது”

(தொ. பொ. செ. (பேரா. உரை).நூ.2)

என்னும் உரைக்குறிப்பில் எழுத்து வகையும் அவை பயின்று வரும் நிலைமையினையும் தொல்காப்பியரின் வழி நன்கு உய்த்துணரலாம். மேலும், இவரின் உரையில் உயிர் மெய்யும், உயிரளபெடையும் எவ்வாறு புணர்ச்சி மேற்கொள்கின்றது என்பதனையும் விரிவாகக் கூறியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

“மற்றளபெடை மேல், மொழியென்றான் ஈண்டு
எழுத்தென்றாகலின் இதனை ஓரெழுத்தென்று கோடுமோ
இரண்டு எழுத்தென்று கோடுமோவெனின், ‘நெட்டெழுத்திம்பர்
ஒத்த குற்றெழுத்தே’ என்று கூறியவற்றான் ஆண்டு இரண்டெழுத்தெனக்
கொள்ளக் கிடந்ததாயினும் முன்னர்ப்போக்கி, ‘அளபெடை
யசைநிலை யாகலு முரித்தே’ என்றவழி எழுத்து நிலைமையும்
எய்துவிக்குமாகலான் எதிரது நோக்கி ஈண்டு ஓரெழுத்தென்று
கோடுமென்பது”

(தொ. பொ. செய். (பேரா.உரை) நூ.2)

என்ற உரையில் நெட்டெழுத்திற்கு இனமான குற்றெழுத்து கூறும் போது இரண்டு எழுத்து எனக்கொள்ளாமல் ஒரே எழுத்தாகவே அதனை ஏற்க வேண்டும் என்றும், உயிரளபெடை அசைநிலையாக நிற்கும் என்றும் கூறுவதனைக் காணலாம்.

“சீர்நிலை யெய்தி நின்ற அளபெடைகள் எல்லாம்
வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயினவும், செய்யுட்கே
உரியவாகியச் செய்யுள் செய்யும் புலவராற் செய்து
கொள்ளப்படுவனவுமென இருவகை. இனி, அவற்றுள்
வழக்குக்கும், செய்யுட்கும் பொதுவாகியதனைஇயற்கை
யளபெடையென்றும் செய்யுட்குப் புலவர் செய்து
கொண்டதனைச் செயற்கையளபெடை என்னும் பெயரிட்டு
வழங்கப்படும். அவ்விரண்டுள்ளும் ஈண்டு, ‘அளபெடை
யசைநிலை யாகலு முரித்’ தெனப்பட்டது இயற்கையளபெடை

யென்று பெயரிட்டு வழங்கப்படும். செயற்கையளபெடை
சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கே உரியவாறு போல
இயற்கையளபெடை அசைநிலை யாகலும் செய்யுட்கே
உரித்து ஆகலுமுரித்தென்ற உம்மையான் அவை
யிரண்டானும் எவ்வாற்றானும் அசைநிலையாகப் படாது
புணர்ச்சி வகையான் வந்த அளபெடைக் கண்ணும்
பொருள் புலப்பாட்டிற்குரியவாகச் செய்யுள்
செய்யுமிடத்தும் அவ்வாறசை நிலையாகப் படுவதென்றவாறு”

(தொ. பொ. செய். நூ. 17)

என்ற உரைக்குறிப்பில் மேலே கூறியது போல அளபெடை முதலில்
இயற்கையாகத் தோன்றிப்பின் புலவரின் சீர்நிலையை உணர்த்த அளபெடையை
செயற்கையாகப் பயன்படுத்தினர் என்பதனை,

“பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்தாடு கடுவன்”

என்னும் சங்க இலக்கிய வரியின் மூலம் நன்கு புலப்படும். செயற்கையளபெடை
சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கே உரியவாறு என்று கூறுவதனையும் காணலாம்.

இனி இவற்றை விளியும், பண்டமாற்றும், நாவல் கூற்றும், (பாஅய்ப்பாஅய்,
போஓய்ப் போஓய்) முதலியவற்றில் வருமென்று கூறுபவர்களும் உள்ளனர்.
அப்படி பயின்று வருவது பிற்காலத்தில் செய்யுளென்றனர். ‘உப்போஓ
வெனவுரைத்து மீள்வனொளி முறுவல்’ என பண்டமாற்றின் போது வருவதாகக்
காணலாம்.

“ஒற்றளபெடுப்பினும் எனவே ஒற்றுக்கள் அளபெடுத்து

நிற்றற்குரியன உரிய வழியெல்லாம் வரையாது

கொள்ளப்படும் அவை வழக்கினுள்ளும் செய்யுள்ளும்

இருவற்றான் ஒரு சொற்குறுப்பாய் நின்ற ஒற்றே

ளபெழினும் பின்தோன்றிக் கொள்ளப்பட்ட ஒற்றளபெழினும்

என இருவகைப்படும்”

(தொல். பொரு. செய். நூ. 18)

ஒற்றளபெடையும், உயிரளபெடை போலத் தானும் தன்னைச் சார்ந்த எழுத்துடன் கூடி அளபெடை மொழியாக சீர்நிலை யெய்தல் பெரும்பான்மையாகலும் அவை இயற்கையளபெடையாகி வருவது மிகவும் அரிதாகும். வல்லெழுத்தாலும், ரகார, ழகாரமும் முதலான பதினோரொற்றும் குறிற்கீழும், குறிலிணைக்கீழும் அளபெய்தி நிற்கும் போது சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாக வருவது சிறுபான்மையே ஆகும். அவை,

“கண்ணடண்ண் ணெனக் கண்டும் கேட்டும்” (மலை. 352)

என்ற வரியில் மேலே குறிப்பிட்டது போன்று ‘கண்ண்’ என்பது சீர்நிலையாகித் தேமாவாயிற்று.

இவரின் உரைகளில் ஈரெழுத்துக்கள் கூடும் போது அளபெடை பிறக்கும் என்ற இளம்பூரணரும், நச்சரும் கூறியது போன்று பேராசிரியர் அவர்களும் கூறுவதனையும் காணமுடிகிறது. செய்யுளியலை நோக்கி அளபெடை ஓர் எழுத்தாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. அவ்வாறு அளபெடுத்தலாகிய செயல் தனித்த ஒரெழுத்தின் மூலம் நிகழ்வது என்ற கருத்து மேலும் வழுப்பெறுவதற்கு இவரின் உரை மிகவும் பெருந்துணையாக அமைகிறது.

‘ஒற்றளபெடுப்பினும்’ என ஆசிரியர் உம் விசுதி கொடுத்து நூற்பா வருவதனால், உயிர் அளபெடுப்பது ஒன்றனையே உடன்பட்டு அளபெடுக்கு செயல் உயிரெழுத்துக்கே உரியதென கூறியதனைக் காணலாம்.

இவர் அளபெடை இயற்கை, செயற்கை என இருவகைப்படும் என்றும் அசைநிலை யெய்திய அளபெடைகளெல்லாம் செயற்கையளபெடை என்று கூறுகிறார். எனவே அளபெடை மனிதர்களிடையே அன்றாடம் பண்டமாற்று போன்றவற்றின் மூலம் வழங்கி வந்ததனைக் கண்டு புலவர் செய்யுளில் அதனை செயற்கையாகச் செய்து கொண்டதனைக் காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் பயின்ற அளபெழுநிலைச் சொற்கள் எல்லாம் பெரும்பான்மை சீர்நிலையெய்தியதாக காணப்படுவதால் அவை எழுத்து நிலைமைப் பட்டனவாய், அளபெடை பிறத்தல் என்பது ஒரெழுத்தின் கண்ணே என நிறுவுவதற்கு தக்க சான்றுகளாய் அமைகின்றது. மேலும், அளபெடுத்தலின் போது உயிர் அளபெடுத்தலையே பெரிதும் கருதியதும், ஒற்று அளபெடுப்பது சிறுபான்மையாதலும் இவ்வுரைச் செய்திகள் மூலம் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

நேமிநாத உரையாசிரியர்

இவ்வுரையாசிரியரைப் பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் கிடைக்கவில்லை. வெண்பாவால் இயற்றப்பட்ட இவ்வரிய நூல் எழுத்து, சொல் என இரண்டு இலக்கணங்களை மொழிகின்றது. மேலும், அளபெடைத் தொடர்பான விசேடவுரையில் இவர்தம் செய்திகள் கிடைக்கின்றது.

“ஒற்றுக்கள் ஊன்றிச் சொல்ல அளபெழும், அவை ஒற்றளபெடையாம்.

நெட்டெழுத்தை நீட்டிச்சொல்ல அளபெழும் அவை உயிரளபெடையாம்.

ஙஞண சமன வயலள ஆய்தம் என்னும் பதினொரு புள்ளியும் குறிற்கீழும்
குறிலிணைக்கீழும் அளபெழும். என்னை? ‘வன்மையொடு ரஃகான்
ழஃகானொழிந்தாங் கன்மை யாய்த மோடளபெழு மொரோவழி’
என்பவாகலின். இனி, உயிரளபெடையாவன, உயிருள்
நெட்டெழுத்தேழும் அளபெடுக்கும். அவை அளபெடுக்குமிடத்துத்
தனிநிலை, முதனிலை, இடைநிலை, இறுதிநிலை யென்னும் நான்கனோடு
முறழ இருபத்தெட்டாம்’ என்னை? ‘குன்றிசை மொழிவயினின்றிசை
நிறைக்கும். நெட்டெழுத் திம்பர் ஓத்த குற்றெழுத்தே’, ‘ஐ ஓள
வென்னுமாயீ ரெழுத்திற்கு, இகர வகர மிசை நிறைவாகும்’ என்றாகலின்”
(நேமிநாதம். (உரை). நூ.3 கழக வெளியீடு)

“பெறுமுயிர் என்றதனால் ஒற்றளபெழுந்தால் இரண்டொற்றுமாக ஒரு
மாத்திரை பெறும். அளபெழாதவழி இரண்டொற்றுக் கூடி
நிற்பினும் மாத்திரை பெறா”

(நேமிநாதம். (உரை) நூ.4 கழக வெளியீடு)

என்னும் இவ்வரைச் செய்திகள் அளபெடையின் உண்மைநிலை
இன்னதென்பதனை நன்கு விளக்குவதாய் அமைத்து, அளபெடையின் உண்மை
நிலையை தெரிந்து கூறுவதில் இவ்வரையாசிரியர் முதலானவராக
எண்ணப்படுகிறார். ஈரெழுத்து கூடிய இடத்தில் அளபெடை தோன்றும் என்பாரை
மறுப்பது போல ‘அளபெழுந்தவழி இரண்டொற்றுக் கூடி நிற்பினும் மாத்திரை
பெறா’ என்னும் தொடரின் வழியே அறியலாம். ‘ஊன்றிச் சொல்ல’, நீட்டிச்
சொல்ல’ என்னும் தொடராலும் இவர் அளபெடையை எழுத்தின் ஒலிவடிவின்
பாற்பட்டதாக கருதியதனைக் காணலாம்.

பெருந்தேவனார்

இவர் வீரசோழிய உரையாசிரியர். இவர் எழுதிய உரைகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றாகச் சிதறிக் கிடக்கின்றது அதனைத் தொகுத்து நோக்கும் போது அதில் அளபெடை குறித்த செய்திகளை ஈண்டு காணமுடிகிறது. அவை,

“உயிரளபெடையானது நெடுஞ்சீமை யுடைத்து”

(வீரசோழியம். (பெரு.உரை) நூ.2)

என்னும் உரையில் உயிரளபெடையானது நெட்டெழுத்துக்கள் தாம் மட்டும் தனித்து நின்று அளபெடுக்கும் என்பது இத்தொடரின் மூலம் காணலாம். மேலும்,

“அளபெடையான் வரும் உருபுகள் சேயாரை விளிக்கும்

போதல்லது வாரா. ஆய் முதலான பிரத்தியங்கள் (விகுதி)

அளபெடுத்தலுமன்றி இறுதி யளபெடுத்தலும், இறுதி

சிதைந்து நின்ற ஈற்றயலெழுத்து அளபெடுத்தலும்

அவ்வீற்றயல் திரிந்து அளபெடுத்தலுமுண்டு”

(வீரசோழியம். உரை. நூ.36)

என்ற உரைக்குறிப்பில் அளபெடையானது அருகில் இருப்பவர்களை அழைக்கும் போது விளியேற்காது, ‘ஆய்’ முதலானவை விகுதியில் அளபெடுக்கும் போதும், இறுதியில் சிதைந்தும், திரிந்தும் நிற்க கூடிய ஈற்றயலெழுத்துகளில் அளபெடையானது பயின்று வரும் என்று கூறுகின்றார்.

“ஓசையாவது, செவிப்புலனே கருவியாக அறிவது

என்பத எல்லார்க்கும் உடன்பாடாதலான் அ.தயுமிடத்துக்

‘கற்றதனாலாய பயனென் கொல் வாலறிவன் நற்றாள்

தொழாஅரெனின்' (குறள்.2) 'கடாஅக் களிற்றின்மேற்
கட்படா மாதர் படாஅ முலைமேற் றுகில்' (குறள்.1087)
உறாஅர்க் குறுநோய் உரைப்பாய் கடலைச் செறாஅஅய்
வாழிய நெஞ்சு' (குறள்.1200) என்று இத்தொடக்கத்தனவற்றைச்
செவிப்புலனே கருவியாக ஆராய்ந்தப்பொழுது ஓசை
இனியவாய் இருக்கும், அலகிட்டு ஓசையூட்டில் அவை
ஓசையுண்ணா
என்றால், அற்றன்று, இவற்றின்கண் அளபெடை
உண்டாகவே ஓசையுண்ணுமெனில், அளபெடை
யின்றியேயும் ஓசை இனியவாக இருந்தன என்க."

(வீரசோழியம். உரை. நூ.125)

"முவுயிர் குறுக்கங்களைக் குறில் போலவும், புலுதத்தை
நெடில் போலவும் கொள்ளப்படும்"

(வீரசோழியம். உரை. நூ.139)

மேற்காட்டிய பாடல்களுள் அமைந்த தொழார், கடா, படா, உறார், செறாய்
என்னும் சொற்கள் ஓரசைச் சொற்களாக நின்று பாடலின் செய்யுளோசையைக்
(செப்பலோசை) குறைக்கின்றன. இவை ஈரசையாகிச் செய்யுட்கேற்ப
அளபெடையாய் நின்று செய்யுளோசை நிறைப்பதாகும். அளபெடையின்றியும்
இவற்றிற்கு ஓசை இல்லை என உரையாசிரியர் கூறுவதனை உற்று நோக்கி
உணரலாம்.

மயிலைநாதர்

நன்னூல் உரையாசிரியர்களில் முதலானவர் இவரே. தொல்காப்பிய
உரையாசிரியர்களைப் போல பெருமை உடையவர். இவரின் உரையானது
தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் உரையைப் பின்பற்றி பல உரைகள்

தோன்றியது போல நன்னூலுக்கு இவரின் உரையினைப் பின்பற்றி பல உரைகள் தோன்றியுள்ளது. இவரின் உரை மூலம் அளபெடையின் அக்கால நிலையினை எளிதாக அறிந்து கொள்ள பேருதவியாகத் திகழ்வதனையும் காணமுடிகிறது. அவை,

“ஒற்றளபெடையும், ஐகார்க்குறுக்கமும், ஒளகாரகுறுக்கமும்
மகரக்குறுக்கமும், ஆய்தக்குறுக்கமும் யாண்டுப் பெற்றோமோ
வெனின், ‘வன்மையொடு ரஃகான் ழஃகான் ஒழிந்தாங்கு,
மஃகான் யாய்தமோ டளபெழு மொரேவழி’ அளபெடை
தனியிரண்டல் வழி ஐஒள உயதா மொன்றரை தனிமையுமாகும்
பதினெண் மெய்யு மதுவே மவ்வோ, டாய்தமும் அளபரை
தேய்தலு முரித்தே’ என்றார் ஆசிரியர், அவிநயனாருமெனக்
கொள்க”

(நன். எழு. (உரை) நூ.5)

என்ற உரையில் ஒற்றளபெடை, ஐகார்க்குறுக்கம், ஒளகார்க் குறுக்கம், மகரக் குறுக்கம், ஆய்தக் குறுக்கம் என்பதற்கு மாத்திரையின் அளவினைக் குறிப்பிடும் போது, அங்கு வல்லெழுத்துகளோடு ர, ழ, ஆய்தத்தோடு அளபெடுக்கும் போது மாத்திரை ஒன்றாகவே புணரும் என்பதனைக் குறிப்பிடுகிறார். பதினெட்டு மெய்யோடு, ஆய்தமும் சேர்ந்து அளபெடுக்கும் என்பதனை அவிநயனாரும் கூறியுள்ளார் என்பதனையும் அவர் இங்கு குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

“செய்யுட்கள் ஓசை சிதைய வந்தவிடத்து மொழி முதலிடை
கடையென்னும் மூன்றிடத்தும் நின்ற நெட்டெழுத்துக்கள் தாம்
இரண்டு மாத்திரையின் நீண்டிசைக்கப்பெறும். ஆண்டு அவற்றிற்கு
இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் அவ்வளவிற்குக் குறியாய் வந்து
நிற்கும். எனவே, இரண்டு மாத்திரையானது மூன்று
மாத்திரையாமென்பாரை விலக்கினாருமாம். தனிநிலையளபெடை

வேண்டாராயினார், அது நெட்டெழுத் தோரெத்து ஒரு
 மொழியாய் முதனிலை யளபெடையாய்த் தான் இறுதிநிலை
 யளபெடையாய்த் தான் அடங்குதலினென்க. அ.தேல்,
 ‘முதனிலை தனிநிலையிடைநிலை யீறென, நால்வகைப்
 படுஉமளபாய் வருமிடனே’ என்னும் முன்னோர் மதத்தோடு
 முரணும் பிறவெனின், ‘இருவர் நூற்குமொரு சிறை தொடங்கித்
 திரிபு வேறுடையது புடைநூலாகும்’ என்பதனாலும் மாறுபாடாகா
 தென்க. ‘ஐ ஓள இ உச் செறிய’ என்பதனான்,
 ஐகாரத்துக்கு இகரமும், ஓளகாரத்துக்கு உகரமும் இனக்
 குறிலாமெனக் கொள்க. ‘எழுத்துக்குறியிட மாத்திரை
 நான்காகும், வழுக்காது வைக்க வகுத்து’ என்பவாகலின்,
 ஈரெழுத்துக் கூடி அளபாமென்பார் குறி கூற்றிறிலருமாம்”

(நன். எழு. நூ. 36)

என்ற உரையில் மேற்கூறியதனைப் போன்று அளபெடையானது ஒசை சிதைந்த
 வந்த இடங்களில் முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்று நிலைகளில்
 நெட்டெழுத்து தனக்கு இணையான குறிலொடு நின்று இசைநிறைக்கும். இரண்டு
 மாத்திரையானது மூன்று மாத்திரையாக ஒலிக்க இரண்டு எழுத்துக்கள் கூடி
 மூன்று மாத்திரையாக ஒலிக்கும் என்றும் இவர் தனிநிலையளபெடை ஏற்றுக்
 கொள்ளவில்லை, ஏனெனில், அது நெட்டெழுத்தினை ஓரெழுத்து ஒருமொழியாக
 முதனிலையாகவோ அல்லது இறுதிநிலையாகவோ தான் பயின்று வருமென்று
 கூற்றினால் அதனை ஏற்கவில்லை.

முன்னோர் கூறிய முதனிலை, தனிநிலை, இடைநிலை, ஈறுதிநிலை
 என்னும் கூற்றினை மறுக்கிறார். ‘ஐ’, ‘ஓள’ என்னும் நெடிலுக்கு ‘இ’, ‘உ’ என்ற
 குறிலை இனக்குறிலாக கூறுவதனையும் காணலாம்.

“இச்சொல்லப்பட்ட பத்தொற்றும் (ஙஞண நமன வயலள)
ஆய்தமும் குறிலிணைக் கீழும், குறிகீழும் மொழியிடையினும்
ஈற்றினும் நின்று அளபெடுக்கும், அவை இரட்டித்து நின்றல்
அவற்றிற்களவு குறியாம். ‘வேறு’ என்றதனானே,
குரவை, அரயர் என்புழி ஒற்றுக்களும், வரநு என்புழி
ஆய்தமும், முன் இல்லையேயெனினும், இசைகெடின்
அவற்றை உண்டாக்கியும், அவற்றாலும் நிரம்பாவிடின்
அவற்றை அளபெடுப்பித்தும் ஒசை நிறைக்கப்படும்
என்னை? ‘செய்யுட்களோசை சிதையுங்கா லீரளபு,
மையப்பாடின்றி யணையுமா - மைதீரொற் றின்றியுஞ்
செய்யுட்கெடி னொற்றை யுண்டாக்கு, குன்றுமே
லொற்றளபுங் கொள்’ என மாபுராணமுடையாரும்
சொன்னாராகலின்”

(நன். எழு. (உரை) நூ. 37)

மேற்கூறிய உரையின் மூலம், ஒற்றளபெடையின் அளபெடைச் சொற்களாக ங,
ஞ, ண, ந, ம, ன, வ, ய, ல, ள என்ற பத்தொற்று சொற்களையும்
ஆய்தத்தையும், குறிகீழும், குறிலிணைக் கீழும் மொழியின் இடையிலும்
ஈற்றிலும் நின்று அளபெடையாய் பயின்று வரும் என்பதனையும் முதலில் நின்று
அளபெடைச் சொற்களாக பயின்று வராது என்ற குறிப்பினையும் கூறுவதனைக்
காணமுடிகிறது.

“குற்றியிரைந்தும் தாமே நின்று ஈறாகா, அளபெடுப்புழி
ஈறாம்”

(நன். எழு. (உரை) நூ. 53)

என்ற உரையில் மேற்கூறிய பத்தொற்றும் தனித்து நின்று ஈற்றெழுத்தாக அளபெடுக்காது, அளபெடைச் சொல்லோடு சேர்ந்தே அளபெடைச் சொல்லாக நிற்கும்.

மேற்காணும் உரைகளின் மூலம் அளபெடுத்தல் என்பது தனித்த ஒரு எழுத்தல்ல என்பதும், இரண்டு எழுத்துக்கள் சேர்ந்து வருவதே ‘அளபெடை’ என்னும் கருத்தில் மயிலைநாதரும் கூறுவதனைக் காணமுடிகிறது. அதற்கு பின் வரும் உரைகளில் அளபெடைச் செயற்கையாக செய்துக் கொள்ளப்பட்டதும் அறிய முடிகிறது.

சங்கர நமச்சிவாயர்

நன்னூல் உரையாசிரியரான இவர். தம்முடைய உரை நுட்பத்தினால் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களோடு சேர்த்து ஒன்றாக கருதப்படுகிறார். ஏனெனில், தொல் உரையாசிரியர்களின் கருத்தினைப் பின்பற்றியும், அக்கால மக்களுக்குத் தேவையானதையும் கொடுக்கின்றார். இதனாலேயே இவரின் உரை சிறப்பானதாக எண்ணப்படுகிறது. மேலும், இவரது உரைகளில் அளபெடைப் பற்றிய செய்திகள் சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது.

“ஏனைய (உயிரளபு, ஒற்றளபு) தத்தம் முதலெழுத்தின்

திரிபு விகாரத்தால் பிறத்தலானும் சார்பெழுத்தாயின

னெனக் கொள்க”

(நன். உரை. நூ. 60)

என்ற உரையில் சார்பெழுத்தின் வகைவிரியை கூறும் போது உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடையின் வகையும், தத்தம் முதலெழுத்தோடு திரிபு என்னும் விகாரத்தால் பிறக்கும் என்ற குறிப்பினைக் கூறியுள்ளார்.

“செய்யுட்கள் இசைகுன்றின் மொழி முதலினும்,

இடையினும், கடையினும் நின்ற நெட்டெழுத்தேழும்

அவ்விசை நிறைக்கத் தம் மாத்திரையின் மிக்கு
 ஒலிக்கும், அவ்வாறு அளபெழுந்தமை அறிதற்கு
 அவற்றின்பின் அவற்றிற்கு இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள்
 வரிவடிவின்கண் அறிகுறியாய் வரும். இனி, 'இசைகெடின்'
 என்று பொதுப்படக் கூறினமையின், 'கெடுப்பதூஉம்
 கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே, எடுப்பதூஉ
 மெல்லா மழை' எனக் குறில், நெடிலாய் அளபெழுந்து
 அலகு பெற்றும், பெறாதும் இன்னிசை நிறைப்ப
 வருவனவும், 'உரனசைஇ யுள்ளந் துணையாகச் சென்றார்
 வரனசைஇ யின்னு முளேன்' என அளபெழுந்து அலகு
 பெற்றும், பெறாதும் சொல்லிசை நிறைப்ப வருவனவும்,
 'வீழ்ப்படுவார் கெழீஇயிலர் தாம் வீழ்வார், வீழ்ப்
 படாஅ ரெனின்' என்பதனுட் கெழீஇயிலரென அளபெழுந்து
 அலகு பெறாது சொல்லிசை நிறைப்ப வருவனவும் கொள்க"

(நன். உரை. நூ.60)

என்ற உரையில் மொழியில் இசை குன்றும் போது முதல், இடை, கடை ஆகிய
 மூன்று இடங்களில் அவ்விசையை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு அங்கு
 அளபெடை பயின்று வரும் என்றும், அவ்வாறு பயின்று வரும் போது நெடில்
 தனக்கு இனமான குறிலைப் பெற்று இசைநிறைக்கும். 'கெடுப்பதூஉம்',
 'எடுப்பதூஉம்' என்னும் இடத்தில் இன்னிசை அளபெடையையும், 'உரனசைஇ',
 'வரனசைஇ' என்னும் இடத்தில் சொல்லிசை அளபெடையையும், 'படாஅ' என்ற
 இடத்தில் செய்யுளிசை அளபெடையையும் விரிவாக கூறியுள்ளதனைக்
 காணமுடிகிறது.

“எழுத்துப் பலவாயின ஒலிவேற்றுமை யானன்றே? அங்ஙனமாக,
நெடிலது விகாரமாய் ஒரொலியாய்ப் பிறக்கும் அளபெடையை
இரண்டெழுத்துக் கூடி மூன்று மாத்திரையாயிற்றெனக்
கொள்ளின், இரண்டெழுத்தொலி அங்ஙனம் இன்மையானும்,
அளபெடையென்னும் பெயர் ஏலாமையானும் அவ்வாறு
கொள்ளாது அறிகுறியேயென்று கோடற்குக் குறியேயென்றார்.
இக்கருத்தே பற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும், ‘குன்றிசை
மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும் நெட்டெழுத்து’ என்றும்
‘அவற்றின் பின் அறிகுறியாய் வரும் ஒத்த குற்றெழுத்து’
என்றும் கூறினாரன்றே?”

(நன். உரை. நூ. 91)

என்னும் உரையிலும் சார்பெழுத்தில் வரக்கூடிய அளபெடையானது எவ்வாறு
புணர்ச்சி பெறுகின்றதனை விளக்குவதாய் அமைகின்றது. மேலும், இரண்டு
மாத்திரை அளவு மூன்று மாத்திரையாய் வருவதனை பற்றியும் கூறியுள்ளார்.
அளபெடையானது, குறிலின் கீழும், மொழியின் இடையிலும், ஈற்றிலும் எவ்வாறு
பயிலும் என்பதனை,

“செய்யுட்கண் இசைகுன்றின் குறிலிணைக்கீழும் குறிற்கீழுமாய்
மொழியிடையினும் ஈற்றினும் நின்ற இப்பத்தொற்றும்
ஆய்தமும் அவ்வோசையை நிறைக்கத் தம் மாத்திரையின்
மிக்கொலிக்கும், இவ்வாறு அளபெடுத்தன அறிதற்கு
அவற்றின்பின் அவ்வெழுத்துக்களே வரிவடிவின்கண் வேறு
அறிகுறியாய் வரும். மாத்திரை நிறைத்தற்கன்றி
அறிகுறி மாத்திரையாய் வருமென்று கோடற்கு வேறே
என்றார்”

(நன். உரை. நூ. 46)

என்னும் உரைவழி அறியலாம்.

“இனி அளபெடைப் பாடங்கொண்டு அளபு என்பதனை
அளபெடைக்கித் தன்னைச் சொல்லுதற்கண்ணும்
அளபெடுத்தற்கண்ணும் குறுகாதெனப் பொருள்
கூறுவாருமுள். “தன்னியல்பாய் இரண்டு மாத்திரை
யினின்றும் குறுகுதல் இல்லனவற்றை ஒழிப்பார்,
விகாரத்தால் மூன்று மாத்திரையும் நான்கு
மாத்திரையுமாய் மிக்கொலிக்கும் அளபெடையை
ஒழிக்க வேண்டாமையின் அது பொருந்தாதென்க”

(நன். உரை. நூ. 95)

என்னும் உரையானது ‘அளபு’ என்னும் சொல்லை அளபெடையாக்கி வருகின்ற
அளபெடையானது தன்னுடைய இயல்பான இரண்டு மாத்திரையில் இருந்து,
மூன்று மாத்திரையாக மிக்கொலிக்கும் அளபெடையை வேண்டாம் என்றால் அது
பொருந்தாமல் போய்விடும் என்ற குறிப்பினை கூறியுள்ளார். மேலும், நெடிலின்
விகாரமாகவும் இவை பயின்று வரும்.

மேற்கூறிய உரைச் செய்திகள் அளபெடையின் உண்மை நிலையினைத்
தெளிவாக விளக்கி நின்றன. அளபெடையைச் சார்பெழுத்துக்களில் ஒன்றாக
ஆக்குதலும், குறில் நெடிலாய் அளபெடுக்கும் என்பதும், சிலவகையாய்ப்
பிரித்தலும், நெடிலின் விகாரமென்றலும் மேற்காணும் உரைகளினால்
அறியப்பட்டன.

குணசாகரர்

இவர் யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை என்னும் இரண்டு நூல்களின்
உரையாசிரியராவார். யாப்பினுள் அளபெடையின் பயன்பாடு எந்த அளவிற்கு
இருக்கின்றதோ அந்த அளவிற்கு மட்டுமே இவரின் உரையில் காணப்படுகின்றது.

எந்தச் செய்தியையும் மிகைப்படுத்திக் கூறும் வழக்கம் இவரது உரையில் காணவில்லை. மேலும்,

“அளபெடையாவன, மாத்திரை குன்றலிற் சீர்குன்றித்
தளைகெட நின்றவிடத்து யாப்பழியாமைப் பொருட்டு
வேண்டப்பட்டன. என்னை? ‘மாத்திரை வகையால்
தளைதபக் கெடாநிலை, யாப்பழியாமைநழன்றளபெடை
வேண்டும்’ என்றாகலின். அவ்வளபெடை தான்
இரண்டு வகைப்படும். உயிரளபெடையும், ஒற்றளபெடையும்
என, என்னை? ‘உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென்று
ஆயிரண்டென்ப அளபெடை தானே’ என்றார் ஆதலின்”

(யா.வி. உரை. நூ. 2)

என்ற வரிகளில் அளபெடையானது மாத்திரையின் அளவு குறைந்து நிற்கும் போது யாப்பு சிதைவுப்படாமல் இருக்க பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும், மேலும், இதனை உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை என இரண்டு வகையாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றார். மேலும், உயிரளபெடையில் உள்ள நெட்டெழுத்து (ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ) ஐந்தும் தனக்கு இனமான குறிலைப் பெற்று அளபெடுக்கும் என்பதனை,

“உயிருள் நெட்டெழுத்து ஏழும் அளபெடுக்கும். அவை,
அளபெடுக்குமிடத்து, ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ என்னும் ஐந்தும்
தமக்கு இனமாகிய குற்றெழுத்தினோடு அளபெடுக்கும்.
ஐகாரம் இகரத்தோடு அளபெடுக்கும், ஓளகாரம்
உகரத்தோடு அளபெடுக்கும். என்னை? ‘குன்றிசை
மொழிவயினின்றிசை நிறைக்கும்’, ‘நெட்டெழுத்திம்பரொத்த
குற்றெழுத்தே’, ‘ஐ ஓள என்னும் ஆயிரெழுத்திற்கு
இகர உகரம் இசைநிறைவாகும்’ என்றார் தொல்காப்பியராகலின்

அவ்வளபெடை தான் நான்கு வகைப்படும்.

தனிநிலையளபெடையும், முதனிலையளபெடையும்,
இடைநிலையளபெடையும், இறுதிநிலையளபெடையுமென.

என்னை? 'தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை யீறென,
நால்வகைப்படுஉ, மளபாய் வருமிடனே' என்றாகலின்,
குற்றெழுத்து ஒரு மாத்திரை, நெட்டெழுத்து இரண்டு
மாத்திரை, அளபெடை மூன்று மாத்திரை எனக் கொள்க.

என்னை? 'குறிலொரு மாத்திரை, நெடிலொரு மாத்திரை,
அளபெடை மூன்றென்றறியல் வேண்டும். விளி முதலாயினவற்றுள்
மூன்று மாத்திரையின் மிக்க பல மாத்திரையானும்
அளபெடுத்து வருமாயினும், அவை செய்யுட்களுக்குப்
பெரியதோர் உபகாரப் பட நில்லாவாகலின், அவற்றிற்கு
இலக்கணம் எடுத்து ஓதினாரில்லையெனக் கொள்க."

(யா. வி. (உரை) நூ.2)

என்ற உரையில் அளபெழும் நெடில், குறில் எழுத்துக்களைப் பற்றி
குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ ஆகிய ஐந்தும் தமக்கு இனமான குறிலுடன்
அளபெடுக்கும் என்றும், ஐ, ஔ என இரண்டு இ, உ என்னும் இரண்டினை
தமக்கு இனமாகக் கொண்டு அளபெடுக்கும் என்று கூறுவதனைக் காணலாம்.
மேலும், அளபெடையை தனிநிலை, முதனிலை, இடைநிலை, இறுதிநிலை என
நான்காக வரையறுக்கிறார். இந்த வகைகளின் மூலம் சங்கர நமச்சிவாயர்
கருத்தில் இருந்து இவர் வேறுபடுவதனைக் காணமுடிகிறது.

மாத்திரை வகையைக் கூறுமிடத்தில் அளபெடையானது மூன்று
மாத்திரைப் பெற்று வரும் அதில் குறில் ஒரு மாத்திரை, நெடில் இரண்டு
மாத்திரையென மூன்று மாத்திரையாக பயின்று வரும் என்கிறார். மேலும், விளி
முதலான அளபெடைகளில் மூன்று மாத்திரைக்கும் மேல் அளபெடுக்கும்

சொற்கள் செய்யுளில் பயன்படாது என்றும், அதற்காக எந்த இலக்கண நூலாரும் இலக்கணம் வகுக்கவில்லை என்றும் கூறியுள்ளார்.

“‘தாம் அலகிலவே’ என்றவழி ஏகாவிதப்பினால், ஒற்றும்
ஆய்தமும் அளபெழுந்து குற்றெழுத்தின் பயத்தவாய் ஓரலகு
பெறுவதல்லது முன்னும் பின்னும் நின்ற எழுத்தினோடு
புணர்ந்து நிரையசை யாகா வெனக்கொள்க. ‘இவை’
என்னும் சுட்டு விதப்பினால் ஒற்றினுள் அளபெழுவன,
‘தாம்’ என்பதனாற் பெறப்பட்ட ங, ஞ, ண, ந, ம, ன,
வ, ய, ல, ள என்னும் பத்து மெய்யும் ஆய்தமும் குறிற்கீழும்”

என்ற உரையில் ஒற்றளபெடை பற்றிக் கூறியுள்ளார். அதில் ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, வ, ய, ல, ள என்ற பத்து மெய்யெழுத்துக்களும், அதனோடு ஆய்தமும் சேர்ந்து அளபெடுக்கும் என்ற குறிப்பினையும் கூறுவதனைக் காணலாம்.

“தளைசீர் வண்ணம் கெட வரும் என்னாது. ‘தாங்கெட
வரினே’ என்ற விதப்பினால், தனிநிலையளபெடை நேர்நேர்
ஆகவும், இறுதிநிலையளபெடை நிரைநேர் ஆகவும்
வைக்கப்படும். மூன்று மாத்திரையின் மிக்க பல
மாத்திரையான் வரினும் எனக் கொள்க.”

என்ற உரையில் தளைசீர் வண்ணத்தில் சீர் கெடாமல் தாம் கெட்டு வரும் போது தனிநிலை அளபெடை நேர் நேர் (ஆஅ) ஆகவும், இறுதிநிலை அளபெடை நிரை நேர் (பலாஅ) ஆகவும் பயின்று வரும் என்கிறார். மேலும், கடாக்களிறு, படாமுலை என்னும் சொற்கள் அளபெடுக்காமலே கூறவந்த பொருளை குறித்து நிற்கின்றது.

இச்சொற்களே செய்யுளில் வரும் போது மாத்திரையால் குறைந்து சீரும் தளையும் சிதைய வந்தால், ‘கடாஅக் களிற்றின் மேற் கட்படா மாதர், படாஅ முலைமேற்றுகில்’ என்று சீரும் தளையும் சிதையாமல் பயின்றுவரும். இதனால் தான் அளபெடை செய்யுளில் செயற்கையாகச் சீரும், தளையும் சிதைவுப்படாமல் இருக்க உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதனை நன்கு உணரமுடிகிறது.

பண்டமாற்றம், அவலமும், அழகையும், பூசலிடுதலும், முறையிடுதலும் போன்றவை வழக்கினுள் அளபெடுத்தல் என்பது இயற்கையாதலும், பெரும்பான்மையாதலும் கண்டு புலவர்கள் அதனை செய்யுளில் ஏற்ற செயற்கையாகச் செய்து கொண்டனர் என்பது தொடக்கம் முதல் கூறிவந்த கருத்தானது பின்னரும் வற்புறுத்தப்பட்டு பின் அது இலக்கணத்தில் இடம் பெறுவதனை நாம் அறியமுடிகிறது.

“எழுத்தானந்தமாவது, பாடப்படுவோன் பெயரைச்
சார்த்தி எழுத்து அளபெழுப்பாடுவது. என்னை?
இயற்பெயர் சார்த்தி பெழந்தன பெழினை, இயற்பாடில்லா
எழுத்தானந்தம் என்றாகலின் நறுமாலை தாராய்
திரையவோஓ என்னும், செறுமாலை சென்றடையும் போழ்ந்து
இது பொய்கையார் வாக்கு. இதனுள், ‘திரையவோஓ’
என்புழி இயற்பெயர் சார்த்தி எழுத்து அளபெழுந்தழமயான்,
எழுத்தானந்தம்”

(யா.வி. (உரை) நூ. 96)

“தொடையானந்தமாவது, அளபெடைத் தொடைப்
பாட்டினுட் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் சார்த்தி
அளபெடுப்பத் தொடுப்பது. என்னை? அளபெடை

மருங்கிற் பாடப்படுவோன், பெயரொடு தொடுப்பிற்
பெற்றியில் வழுவாத் தொடையானந்தமெனவே துணிக்'
என்றாகலின். 'வாஅம் புரவி வழுதியோ டெம்மிடைத்,
தோஓம் நுவலு மிவ்வூர்' இதனுட் 'புரவி வழுதி'
என்றடைப்பெயர் சார்த்தி அளபெடுப்பத் தொடுப்பினும்
தொடையாநந்தம்"

(யா.வி. (உரை) நூ. 96)

மேற்கூறிய கூற்றில் வாவும் இயற்சொல் வாஅம் என மருவி இசை நிறைத்தற்
பொருட்டு அளபெடையாயினமையின் இது இசைநிறையளபெடை ஆயிற்று.
எனவே இதனை தொடையாநந்தத்திற்கு உட்படுத்தினார் உரையாசிரியர்.

“இனி மாபுராணமுடையர் கூறுமாறு. விகார மாத்திரையாகிய
உயிரளபெடையும் பால் மாத்திரையாகிய ஒற்றும்
பாட்டுடைத் தலைமகன் பெயர்க்கும் அவன் பெயர்க்கும்
அடையாகிய சொற்கண்ணும் புணர்ப்பிற் குற்றம்
என்றார். என்னை? 'கழிநெடில் அசையும்
காலெழுத்தசையும், பெயரயற் புணர்ப்பினும் பெயரிடைப்
புணர்ப்பினும், வழுவென மொழிப் வாய்மொழிப் புலவர்'
என்பவாகலின், 'வாஅம் புரவி வழுதியோ டெம்மிடைத்
தோஓம் நுவலு மிவ்வூர்' என்பதனுள், விகார மாத்திரையாகிய
உயிரளபெடையை, 'வழுதி' என்னும் பெயர்க்கு
அடையாகிய புரவிக்குப் புணர்த்தலிற் வழு"

(யா.வி. (உரை) நூ. 96)

மேற்காட்டிய உரையில் அளபெடை எழுத்தானது பாட்டுடைத் தலைவனுக்கு
கேட்டினை உண்டாக்கும் என்பதனைக் கூறியுள்ளார். மேலும், 'புரவி வழுதி'

என்றடைப் பெயர் சார்த்தி அளபெடுப்பது தொடையானந்தம் என்றும், 'திரையவோஓ' என இயற்பெயர் சார்த்தி எழுத்து அளபெடுக்குமானால் அது எழுத்தானந்தம் எனவும் கூறுகின்றார். எழுத்துக்களின் ஒலி வேறுபாட்டினால் பாட்டுடைத் தலைவனுக்கு கேடு உண்டாகும் என்பது பேராசிரியருக்கும் உடன்பாடாகும்.

வைத்தியநாத தேசிகர்

இலக்கண நூல் இயற்றும் ஆசிரியரே அதற்கு உரையியற்றும் வழக்கமானது பிற்காலத்தில் தான் தோன்றியது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் திகழ்ந்த நூலாசிரியர்கள் சிலர் தாமியற்றிய நூலுக்கு தாமே உரையெழுதினர். அவர்களுள் வைத்தியநாத தேசிகரே முதலாவதாவார். இவர் தாம் எழுதிய இலக்கண விளக்கத்திற்குத் தாமே உரையெழுதியுள்ளார்.

இவர் எழுதிய உரையில் அளபெடை குறித்த செய்திகள் தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான நச்சரின் கருத்துகளையும், நன்னூலாரின் கருத்துகளையும் சார்ந்து உரையெழுதியுள்ளார்.

“அற்றேல், ஆசிரியர் செய்யுளியலுள் கூறிய ஒற்றளபெடையை
இவர் ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின், அவர் எதிரது
போற்றி ஐகார்க்குறுக்கம் முதலியவற்றை எழுத்தோத்தினுள்
உரைத் தாங்குரைத்ததென்க”

(இ.வி. (உரை) நூ.5)

மேற்கூறிய கூற்றில் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் கூறிய ஒற்றளபெடை பற்றிய செய்தியையும், ஐகார்க்குறுக்கம் பற்றிய செய்தியையும் எழுத்தோத்தினுள்

கூறியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. மேலும், ஐகார, ஒளகாரத்தினை கூறும் போது,

“வழக்கிடத்தும், செய்யுளிடத்தும் அளபெடுத்துக்
கூறாக்கால் ஓசை குன்றுவதாயின் அவ்வோசை குன்றும்
மொழியின் முதலிடை கடைகளில் நின்ற நெட்டெழுத்துகள்,
தமக்குப் பின்னாக நின்ற தமக்குத் தமக்கு இனமொத்த
குற்றெழுத்துகளோடு கூடி, அவ்வோசை நிறைவதாக
மிக்கொலிக்கும். தமக்கினமில்லாத ஐகார ஒளகாரங்கள்
ஈகார ஊகாரங்கட்கு இனமாகிய இகரம் உகரம்
என்று கூறப்படும் அவ்விரண்டெழுத்தோடு நிரனிறையாகக்
கூடியொலிக்கும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர்”

(இ. வி. (உரை) நூ. 19)

என்று உரையில் இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் செய்யுளில் வரும்
அளபுச் சொல்லானது ஓசைக் குறையுமிடத்து, தமக்கு இனமான குறிலைக்
கொண்டு முதல், இடை, கடை என்னும் நிலையில் பயின்று வரும். மேலும்,
ஐகார, ஒளகாரத்திற்கு இனமான குறிலாக ஈ, ஊ கார இனக்குறிலைப்
பெற்றுவரும் என்று கூறுகின்றார்

“இது தம்மொடு தாம் சார்ந்தும் இடம் சார்ந்தும்
உயிரளபெடை ஆமாறு கூறுகின்றது. தனிநிலை அளபெடை
வேண்டிலர், அது நெட்டெழுத்து ஓரெழுத்து ஒரு
மொழியாய் முதல்நிலை அளபெடையாய்த் தான்
இறுதிநிலையளபெடையாய்த்தான் அடங்குதலின்,
அற்றேல், ‘தனிநிலை முதனிலை யிடைநிலை யீறென,
நால்வகைப் படுஉமளபாய் வருமிடனே’ என்னும்

முன்னோர் மதத்தோடு முரணும் பிறவெனின்,
முரணாது, 'இருவர் நூற்கும் ஒரு சிறைத்
தொடங்கித் திரிபு வேறுடையது புடைநூலாகும்'
என்பவாகலின். 'குற்றெழுத்தோடு' என வரையாது
கூறலின், ஓசை நிரம்பாவிடின் சிறுபான்மை யீரெழுத்தோடு
கூடியும் அளபெழும்எனக் கொள்க. 'செய்யுட்கண் ஓசை
சிதையுங்கால் ஈரளபும், ஐயப்பாடின்றி அணையுமாம்'
என மாபுராணத்தக் கூறலின். (செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு -
செறா அ அய் - புளியங்காய்). இவை ஈரெழுத்தோடு
கூடாங்கால் ஆசிரியத்தளை தட்டுச் செப்பலோசை
கெடுமாறு உணர்க. அளபெடையல்லாத ஓசைகளெல்லாம்
இசையோசையாகலின், அவற்றை, 'ஆவியும் ஒற்றும்'
என்பதனால் கூறுப. ஒற்றளபெடைக்கும் இவ்வுரை கொள்க”

(இ.வி. (உரை) நூ.19)

என்ற உரையில் உயிரளபெடையானது தம்மோடு தாமும், அதன் இடம்
சார்ந்தும் பயின்று வரும். இவர் சங்கர நமச்சிவாயர் போலவே, தனிநிலை
அளபெடையை ஏற்கவில்லை. ஏனெனில், அது நெட்டெழுத்து ஓரெழுத்து
ஒருமொழியாக வரும் போது முதல்நிலை அளபெடையாகவோ அல்லது
இறுதிநிலை அளபெடையாகவோ வருவதனால் இவர் அதனை ஏற்கவில்லை.

“கோட்டுநூறும் மஞ்சளும் கூடியவழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம்
போல நெடிலும் குறிலும் கூடிய கூட்டத்தில் பிறந்து
பின் பிளவுப்படாது ஒலிக்கின்றது ஒன்று ஆகலானும்,
எள்ளாட்டிய வழியல்லது எண்ணெய் புலப்படாவாறு
போல நெடிலும், குறிலும் கூடிய கூட்டத்தல்லது

புலப்படாது நிற்பதொன்றாகலானும், அது தான்
இயற்கையளபெடையும் செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்ட
செயற்கையளபெடையுமாய் அலகு பெறாதும், பெற்றும்
நிற்பதொன்று ஆகலானும், உயிரளபெடை சார்பெழுத்து
என உயிரின் வேறாயிற்று. நெட்டெழுத்தே அளபெழும்
என்பாருமுள். அவர் அதன் பெற்றியறிந்திலர் போலும்.
'மாத்திரை வகையான் தளைதபக் கெடாநிலை, யாப்பழியாமை
நின்றளபெடை வேண்டும்' என்பது தமிழ்நடை யாகலின்,
யாப்பழியாது தளையறுப்புழி ஓரெழுத்தினையே இரண்டு
மாத்திரையும் ஒரு மாத்திரையுமகப் பிரித்து அசைத்த
அதனால் சீர்செய்து தளையறுத்தல் பொருந்தாமையின்,
அன்றியும், ஈண்டு அளவு குறியாய் நிற்குமென்னும்
குற்றெழுத்துக்களை, 'குற்றியிர் அளபின்றாம்' என
மேல் மொழிக்கு ஈறாய் நிற்குமெனக் கூறுபவாகலானும்
அவர்க்கது கருத்தன்றென்க"

(இ.வி. (உரை) நூ. 19)

இவ்வுரைச் செய்திகளனைத்தும் நச்சர் தரும் உரைச் செய்திகளோடு ஒத்துப்
போவதனைக் காணலாம். அளபெடைக்கு இவர் தரும் விளக்கங்களால் அதனை
ஒலிவடிவின் அமைப்பாகவே கூறப்படுகிறது. அளபெழுந்த நெட்டெழுத்து
அளபெடுத்தலை காட்டுவதற்கு அதன் அருகே தனக்கு இனமான குறிலை
இட்டெழுதுக எனக் கூறி யாப்பழியாமையைப் பாதுகாக்கிறார்.

சுப்பிரமணிய தீட்சிதர்

தாம் இயற்றிய நூலுக்கு தாமே உரை செய்தவர்களுள் இவர்
இரண்டாவதாவார். வடமொழியிலக்கண மரபையும், தமிழிலக்கண மரபையும்

அறிவதற்கு கருவியாகத் தாம் எழுதிய நூலுக்கு தாமே உரை எழுதியுள்ளார். இவர் எழுதிய நூல் ‘பிரயோக விவேகம்’ ஆகும். இவர் அளபெடைக் குறித்த செய்திகளை வடநூலார் கூறியவை என்றும், தமிழ் நூலார் கூறியவை என்றும், இரண்டாகப் பிரித்து உரையெழுதியுள்ளார்.

“இனித் தமிழ்நூலார், ‘நூறோஒஒஒஒநூ நென்பாள்
நுடங்கிடைக்கும் மென்முலைக்கும், மாறோமால் அன்றளந்ந
மண்’, ‘உப்போஒஒஒ எனவுரைத்து மீள்வாள் ஒளிமுறுவதற்கு,
ஒப்போநீர் வேலி யுலகு’ என இசைவிளி பண்டமாற்று
ஆகியவற்றை இயற்கையளபெடை யென்றும், ‘கடாஅக்
களிற்றின் மேல் கட்படாம் மாதர், படாஅ முலைமேற் துகில்’,
‘செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு’ எனக்காரியம் உள்வழி வரும்
அசைநிலை அளபெடையைச் செயற்கையளபெடை என்றும்
கூறுவர்.”

என்றும்,

“இயற்கை என்பது சகசம். செயற்கை என்பது ஆகந்துகம்.
‘இயற்கை சகசம், செயற்கை ஆகந்துகம்’ இஃது உரைச்
சூத்திரம். இயற்கையளபெடை, செயற்கையளபெடையென
அளபெடை இருவகைப்படும். எனவே இயற்கையாவது
பொருட்கு பின் தோன்றாது உடனிகழும் தன்மை, செயற்கை
ஒரு காரணத்தாலே திரியும் தன்மையாகலின், ‘குன்றிசை
மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்’ என்றும் சூத்திர விதி
செயற்கையளபெடைக்கல்லது இயற்கையளபெடைக்குப்
பொருந்தாமை தெற்றெனக்வறிக. இயற்கை அளபெடைக்கு
வடநூலார் சொன்ன வண்ணமேயாகும். ‘அளபிறந்துயிர்த்தல்’

என்னும் சூத்திரவிதி சிறுபான்மை பொருந்தின் பொருந்துமென்க.
இரண்டு மாத்திரையாய்ப் பிறந்த நெட்டெழுத்துக்கள் மூன்று
மாத்திரையாய் அளபெடுத்தலும் செயற்கையாமாதலின்,
'சிறுபான்மை' என்றாம். 'உவாஅப் பதினான்கு', 'இராஅப் பகல்'
என்னும் எழுத்துப் பேறுகள், 'குன்றிசை மொழிவயின்
நின்றிசை நிறைக்கும்' காரியம் இவ்வழிவந்த புலுதச்சந்தி,
வடமொழியினும். 'அக்நீஇஇ இதி' எனவரும்."

(பிரயோக விவேகம். (உரை). நூ.5)

என்னும் உரையில் ஆசிரியர் 'இயற்கையளபெடையையும்', 'செயற்கை
அளபெடையையும்' எவ்வாறு பயின்று வரும் என்பதனை தமிழிலக்கண
நூலாரும், வடமொழியிலக்கண நூலாரும் கூறுவதனைத் தெளிவாக கூறியுள்ளார்.
தொல்காப்பியர் கூறிய 'குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்' என்னும்
நூற்பாவினை எடுத்தாளும் ஆசிரியர் தொல்லாசிரியர் குறிப்பிடும் செய்தியினை
செயற்கையளபெடைக்கே பொருந்தும் இயற்கையளபெடைக்கு பொருந்தாது
என்று கூறுவதனைக் காணமுடிகிறது.

சுவாமிநாத தேசிகர்

தாம் இயற்றிய நூலுக்குத் தாமே உரையெழுதியவர்களில் மூன்றாவது
'இலக்கண கொத்து' என்னும் நூலின் ஆசிரியரான இவர், அதற்கு
உரையாசிரியராகவும் திகழ்கின்றார். இவரது உரையில் சொல்லிலக்கணம்
பற்றிய செய்திகளை மிகுதியும் தரும் இவர், ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும்
அளபெடைத் தொடர்பான செய்தியினை கூறிச்செல்கிறார்.

“விளி, பண்டமாற்றார்த்தல், புலம்புதல், முறையிடுதல்,
ஆதியிடத்துச் சொற்குப்பின் தோன்றாது கூடப் பிறத்தல்
இயற்கை. சீர்தளை வழுவினவிடத்துச் சொல்பிறந்தபின்
புலவன் செய்து கொள்ளுதல் செயற்கை, எழுத்துப்பேறு
உயிர்மயங்கியல் முதலான இடங்களில் அராஅப்பாம்பு
முதலிய சொற்களில் காண்க. இசை அளபெடை,
வழக்கினுள் கா மரத்தாரிடத்தில் காண்க. ‘ஒற்றின்றியும்
செய்யுட்கெடின் ஒற்றை யுண்டாக்கு, குன்றுமேல்
ஒற்றளபும் கொள்’ என்பதனால் ஒற்றுப் பேறளபெடை
காண்க. இவ்விதி சிறுபான்மையாதலின், ‘கூடல்’
என்றாம். எனவே நான்கும் பெரும்பான்மை என்க.
‘பழுஉப் பல்லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி’, ‘துப்பாய
தூஉ மழை’, ‘கழாஅக்கால்’, ‘பரீஇ உயிர்
செகுக்கும்’ எனவும் வருவனவெல்லாம் குற்றெழுத்து.
ஏனை ஐந்தும் வெளிப்படை”

(இ. கொ. (உரை) நூ. 90)

தொல்லாசிரியர்கள் அனைவரும் ‘இயற்கையளபெடை’, ‘செயற்கையளபெடை’
என இரண்டினை மட்டுமே கூறிச் சென்றனர். ஆனால், பின்னுள்ளோர்
அளபெடையைச் சிலவகைகளாக பிரித்துக் கூறுகின்றனர். ஆனால்,
அவ்வகைகளெல்லாம் செயற்கையளபெடையைச் சார்ந்தே செயல்படுகிறது.

எழுத்துப்பேறு அளபெடை, குற்றெழுத்தளபெடை என்பனவெல்லாம்
ஐயமகற்றற்கே எனலாம். உம்மையெஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழியான,
‘உவாஅப்பதினான்கு’, ‘இராஅப்பகல்’ ஆகியனவும், குறியதன் முன்னரும்
ஒரெழுத்து மொழிப் பின்னரும் அகரவெழுத்துத் தோன்றும். ‘பலாஅக்கோடு’,
‘பாஅக்குறை’ ஆகியனவும் புணர்ச்சியிடத்து வந்த எழுத்துப்பேறுகளன்றி இவை

இசை நிறைக்க வரவில்லை, இவற்றை அளபெடை என்று கூறுவது சற்றும் அமையாது ஆதலின், இவ்வாறு வருவனவற்றை அளபெடைப் போலி என்று அடக்கலாம் எனக் கருதத் தோன்றுகிறது.

குற்றெழுத்தளபெடை எனக் குற்றெழுத்து அளபெடுத்ததாகச் சொல்லல், குறில் நெடிலாகி அளபெடுத்தலாம். இதற்கு உதாரணமாக, மணீஇ (மணி - மணி) என்னும் சொல்லை காட்டுவர். அளபெடையை நெடிலின் விகாரமாக்கிச் சார்பெழுத்தின் பாற்படுத்திக் கூறினார் நன்னூலார். விளி ஏற்கும் போது 'நம்பி' என்பது 'நம்பீ' என்றாகும். இச்சொல்லே விளியேற்ற அளபெடையாக வரும்போது 'நம்பீஇ' எனச் செய்யுளில் பயின்று வரும்.

சிவஞான முனிவர்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினரான இவர், பல நூல்களை இயற்றிய காரணத்தால் சிறந்த நூலாசிரியராகவும், பழைய நூல்களுள் சிலவற்றிற்கு உரையெழுதிய காரணத்தால் சிறந்த உரையாசிரியராகவும் திகழ்கிறார். பழைய நூலாசிரியரிடத்தும், உரையாசிரியரிடத்தும் மிக்க மதிப்புடையவராக இருந்தவர். நுண்மாண் நுழைபுலத்தினர், ஆராய்ச்சி வன்மை உடையவர். தமக்கு முன்பு தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் தொடர்பான இவர் எழுதிய சில உரைகள் கிடைக்கின்றன.

இலக்கண விளக்க நூலார் தம் கொள்கைகளை மறுத்துச் செய்த இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியும், நன்னூலுக்கு சங்கர நமச்சிவாயர் இயற்றிய விருத்தியுரையைத் திருத்தியும், விளக்கியும் செய்த புத்துரையும், தொல்காப்பிய பாயிரத்திற்கும், அதன் முதற் சூத்திரத்திற்கும் செய்யப்பட்ட விருத்தியுரையும்,

இவரின் அரிய இலக்கண உரை நூலாகும். இவர் இயற்றியுள்ள உரைகளில் நன்னூல் புத்துரையுள்ளும், தொல்காப்பிய முதற்குத்திர விருத்தியுள்ளும் அளபெடைக் குறியீடு பற்றிய செய்திகளைக் காணலாம்.

“எழுத்துப் பலவாயின ஒலிவேற்றுமையானன்றே,
அங்ஙனமாதலின், நெடிலது விகாரமாய் ஓர் ஒலியாய்ப்
பிறப்பதே அளபெடையென்பார், நெடிலஒபெழும்
என்றும், அவற்றவற்றினக் குறில் குறியே என்றும்
கூறினார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும், நீரும்
நீரும் சேர்ந்தாற்போல நெட்டெழுத்தோடு
குற்றெழுத்தொத்து நின்று நீண்டிசைப்பதே அளபெடை
யென்பார், ‘குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்’,
‘நெட்டெழுத் திம்பரொத்த குற்றெழுத்தே’, என்றார்.
இங்ஙனம் ஒலிபற்றிக் கூறும் வகையால் இருவர்க்கும்
கருத்து ஒன்றேயாயினும், குறியேயென்றது, இவ்விரண்டு
மேற்கோளில் ஒன்று துணிதலான், ஒருதலை துணிதல்
என்னும் உத்தியும் அம்மதமும் பட வந்ததென்க.”

(நன். விரு. பக். 57)

என்ற உரையில் சிவஞான முனிவர், அளபெடை ஒலிவடிவின் பாற்பட்ட ஒரு குறியீடு என்ற கருத்தினையும், நெடிலின் விகாரமாகிய குற்றெழுத்துகளையும் சேர்ந்து பிறப்பதே என்னும் கருத்தினை மறுக்க முடியாது ஏற்றுக் கொண்டார். மேலும், இவரும் ‘குன்றிசை மொழிவயின்’ என்னும் நூற்பாவினை நன்னூலுக்கு எடுத்தாண்டு உரையெழுதியுள்ளார்.

“இந்நெட்டெழுத்துக்கள் மொழி காரணமாய் வேறு பொருள்
தந்து நின்றலின், அதுபற்றிவேறு எடுத்தெண்ணி உயிர்

பன்னீரெழுத்து எனப்பட்டன. அளபெடை அந்நெட்டெழுத்தோடு
 குற்றெழுத்து ஒத்த நின்று நீண்டு இசைப்பதொன்றாயினும்,
 மொழி காரணமாய் வேறு பொருள் தாராது, இசைநிறைத்தன்,
 மாத்திரைப் பயத்ததாய் நின்றலின், வேறு எழுத்தென வைத்து
 எண்ணப்படாதாயிற்று என்பது நுண்ணுணர்வான் ஓர்ந்துணர்க.
 ‘குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும், நெட்டெழுத்திம்பர்
 ஒத்த குற்றழுத்தே’ என்றதூஉம் இக்கருத்தே பற்றி என்க.
 இப்பெற்றி அறியாதார் நெடிலும், குறிலும் விரலும் விரலும்
 சேர நின்றார்போல இணைந்து நின்று அளபெடுக்கும் எனவும்,
 அளபெடையெழுத்து உயிரெழுத்துள் அடங்காதெனவும்,
 சார்பெழுத்தென வைத்து வேறு எண்ணப்படும் எனவும் தமக்கு
 வேண்டியவாறே கூறும். நெடிலும், குறிலும் அவ்வாறு
 நின்று அளபெழும் என்றல் பொருந்தாமைக்கு எழுத்தொடை
 என்னாது அளபெடை என்னும் குறியீடே சான்றாதல் அறிக.
 அற்றேல், ஓரெழுத்தினையே இரண்டு மாத்திரையும்
 ஒரு மாத்திரையுமாகப் பிரித்து அசைத்துச் சீர்
 செய்தல் பொருந்தாது எனின், அற்றன்று, எழுத்து
 வகையா னென்னாது, ‘மாத்திரை வகையால்
 தளைதபக் கெடாநிலை, யாப்பழியாமை நின்றளபெடை
 வேண்டும்’ என்றமையின், எழுத்திற்கு மாத்திரை
 கோடலும், அசைத்தலும், சீர் செய்தலும், தளையறுத்தலும்,
 ஓசை பற்றியல்லது எழுத்துப் பற்றியல்லவென்க”

(தொல்காப்பிய சூத்திரவிருத்தி. பக். 32,33)

என்னும் தொல்காப்பிய சூத்திரவிருத்தி உரையில் நெடிலும், குறிலும்
 பிளவுபடாத கூடிய கூட்டத்து அளபெடை பிறக்கும் என்ற தொல்காப்பிய

உரையாசிரியரை பொருத்தமான காரணங்காட்டி மறுத்தனர். அளபெடையைச் சார்பெழுத்தாகக் கொள்ளல் சிவஞான முனிவர்க்கு உடன்பாடன்று என்பதனையும் இவ்வுரையின் மூலம் கூறுகிறார்.

திருநெல்வேலித் திருபாற்கடனாதன் கவிராயர்

இவர் உறையூர் முத்துவீர உபாத்தியாயர் இயற்றிய முத்துவீரியத்திற்கு உரை எழுதியவர். இவரின் உரையானது இலக்கண விளக்கவுரையையும், இலக்கணக்கொத்து உரையையும் அடியொற்றிச் செய்யப்பட்டது. உரையில் அளபெடை குறித்த செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளது.

“பாட்டின் ஓசைகெட வரின் நெட்டுயிர் ஏழும் தமக்கு

இனமாகிய குற்றுயிரோடு, ‘ஆஅலவன்’, ‘ஈஇரை’

எனத் தம் மாத்திரையின் மிகுத்தொலிக்குமென்க.

அவ்வளபெடை, இயற்கையளபெடை, செயற்கையளபெடை,

இன்னிசையளபெடை, சொல்லிசையளபெடை, நெடிலளபெடை

குறிலளபெடை, ஒற்றளபெடை, எழுத்துப்பேறளபெடை

என எட்டு வகைப்படும்.

1. அழைத்தல், விலைகூறல், புலம்பல் போன்ற இடங்களில் எழுத்து செயற்கையின்றிப் பிறந்தது இயற்கையளபெடை.

2. செய்யுளில் சீர்தளை கெட்டவிடத்துப் புலவன் செய்து கொள்ளுதல் செயற்கையளபெடை.

3. குற்றுகரம் அளபெடுத்த இன்னிசையளபெடை (கெடுப்பதூஉம்)

4. (அளைஇ) ஐகாரக் குறுக்கமளபெடுத்த சொல்லிசையளபெடை

5. (ஆஅ)நெடிலளபெடை
6. (மணீஇ) குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தாகியளபெடுத்த குறிலளபெடை.
7. (சிந்ந்து) ஒற்றளபெடை
8. (சந்திரனை அராஅப் பற்றிற்று) விகாரத்தெழுந்த எழுத்துப்பேறளபெடை என வந்தமை காண்க”
(முத்துவீரியம். (உரை) நூ. 31)

என்னும் உரையில் குற்றியலுகரம் நெடிலாகி அளபெடுத்ததால் மட்டுமே இன்னிசையளபெடை என்றும், ஏனைய உயிர்குறில் (அ, இ, எ, ஒ) நெடிலாக அளபெடுப்பின் குறிலளபெடை என்றும், ஐகார்க்குறுக்கம் அளபெடுப்பதை சொல்லிசையளபெடை என்றும், மேற்கண்ட உரையாசிரியர்களில் சிலர் தனிநிலை என்று சுட்டியதை நெடிலளபெடை என்றும், ஒற்றுக்கள் அளபெடுப்பதை ஒற்றளபெடை என்றும், புணர்ச்சி விகாரத்தால் அமைந்த அளபெடை போன்றவற்றை எழுத்துப்பேறளபெடை என்றும் கூறுவதனை நன்கு அறியலாம்.

சுவாமிநாதவுரையாசிரியர்

மிகவும் பயிலப்பெறாது அருகி வழங்கும் ‘சுவாமிநாதம்’ என்ற அண்மைக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கண நூலுக்கு ஓர் உரை உள்ளது. ஆனால், அவ்வுரையாசிரியரைப் பற்றி குறிப்பேதும் கிடைக்கவில்லை. எனினும் அவரது உரையைக் காணும் போது அதில் நூற்பயிற்சியும், ஆராய்ச்சி வன்மையும் மிக்கவராகக் காணப்படுகிறார். இவரின் உரையில் அளபெடைக் குறித்த உண்மை நிலை நன்றாகப் புலப்படுகிறது.

“உயிரளபெடுத்தலின் உயிரளபெடை என்றும்,
 ஒற்றளபெடுத்தலின் ஒற்றளபெடை என்றும்,
 அவ்வவற்றிற்குக் காரணக்குறி ஆயினவாறுணர்க.
 வழக்கிடத்தும் செய்யுளிடத்தும் பொருந்திய ஓசை
 குன்றுவதாயின் அவ்வோசை நிறைத்தற் பொருட்டு
 மொழிமுதல் இடை கடையென்று மூன்றிடத்தும் நின்ற
 நெட்டெழுத்துக்கள் தமக்கு இனமொத்த குற்றெழுத்துக்களை
 வரிவடிவின் அறிகுறியாய்க் கொண்டு தம்மாத்திரையின்
 மிக்கொலிக்கும். அவற்றுள் தமக்கினமொத்த
 குற்றெழுத்தில்லாத ஐகார ஔகாரங்கள், ஈகார
 ஊகாரங்கட்கினமாகிய இகரவுகரங்களை நிரனிறை
 வகையால் குறியாய்க் கொண்டு அளபெழும் என்றவாறு.
 ஐகாரம் அகரக்கூறு முன்பும், இகரக்கூறு பின்பும்
 நின்றலானும், ஔகாரம் அகரக்கூறு முன்பும்,
 உகரக்கூறு பின்பும் நின்றலானும் பின்னர் நிற்கும் ஒலிபற்றி
 அவ்விரண்டிற்கும் இவ்விரண்டும் குறியென்றார். என்னை?
 ‘இசைக்கெடின் மொழிமுதலிடை கடைநிலை குறியே’,
 ‘ஐ ஔ என்னும் ஆயிரெழுத்திற்கு, இகர உகரம்
 இசைநிறை வாகும்’ என்று கூறினார். வழக்கிடத்தம்,
 செய்யுளிடத்தும் இசைநிறைத்தற் பொருட்டு மூவிடத்தும்
 அளபெழுந்தவாறு காண்க.”

(சுவாமிநாதம். விருத்தம். (உரை) நூ. 2)

என்னும் உரையில், உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை எவ்வாறு அளபெடுக்கும்
 என்றும் அவை ஓசை நிறைத்தற் பொருட்டு பயின்றது என்றும், அவ்வாறு

பயின்று வரும் அளபெடை செய்யுளில் முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்று இடத்தில் வரும் என்பதனையும் காணமுடிகிறது. இசை கெடும் போது அங்கு அளபெடையானது தமக்கு இனமான குறிலை இணைத்து அளபெடுக்கும் என்ற குறிப்பினையும் கூறிச்செல்கின்றார்.

“இலக்கண விளக்கத்தார் நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்துக்கூடி
அளபெழும் என்றார். நன்னூலார் நெட்டெழுத்தே
அளபெழும், அளபெழுந்த குறியதற்குக் குற்றெழுத்துக்
குறியீடாய் நிற்குமென்றார். இவ்விருவர் கருத்தும்
நோக்கி நெடிலே விகாரப்பட்டு ஓர் ஒலியாய்
ஒலித்தலானும் அங்ஙனம் அளபெழுந்தது அறிதற்குக்
குறியாய்க் குற்றெழுத்து நிற்பதன்றிக் குற்றெழுத்துக்
கூடினல்லது நெட்டெழுத்து மிக்கொலியா என்பது
வேண்டாமையானும், ‘மாத்திரை வகையாற் றளைதபக்
கெடாநிலை, யாப்பழியாமை நின்றளபெடை வேண்டும்’
எனத் தொல்லாசிரியர் கூறுதலான் எழுத்திற்கு மாத்திரை
கோடலும், அசைத்தலும், சீர்செய்தலும், தளையறுத்தலும்
ஓசைப்பற்றியல்லது எழுத்துப் பற்றியல்லவாகலானும், ‘மறுத்தல்’
என்னும் மதத்தினானே இலக்கண விளக்கத்துக் கருத்து
நீக்கி, ‘உட்படல்’ என்னும் மதத்தினால் நன்னூல்
கருத்தே சிறப்பெனக் கொண்டு குறில் தம் இனக்குறிலாய்
நெடில் நீளும் என்று ஒருதலை துணிதலான் இது ஒருதலை
துணிதலென்னு முத்தி”

(சுவாமிநாதம். (உரை). நூ. 2)

என்ற உரையில் இலக்கணவிளக்கத்தார், நன்னூலாரின் கருத்தினை ஏற்று கூறியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. இவர் குறியாய் குற்றெழுத்து பயின்று

வருகின்றது என்றும், தொல்லாசிரியர் கூறுவதை ஏற்றும்
உரையெழுதியுள்ளதனை அறிய முடிகிறது.

“ங்கர ஆய்தங்கள் மொழிக்கீறாகாமையின், ஈண்டு

ஈற்றில் வந்த அளபெழா என்றும், யகர வகரங்கள்

குறிலிணைக்கீழ் அளபெழா என்றும், குரவ்வவை,

அரைய்யர் என ஒற்றில்வழி ஒற்றும் பெற்றால் அவையும்

அளபெழுமென்றும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. உயிரளபெடை,

ஒற்றளபெடை உயிரொற்றுக்களின் மிக்கொலித்தலால்

சார்பெழுத்தென வேறாயின என்றுணர்க”

(சுவாமிநாதம். (உரை) நூ. 2)

மேற்காணும் உரைச் செய்திகளில் இளம்பூரணர் முதலான தொல்காப்பிய
உரையாசிரியர் கருத்தையும், இலக்கண நூலார் கருத்தையும் மறுத்து,
மயிலைநாதர் முதலான நன்னூல் உரையாசிரியர்களின் கருத்திற்கும் இவர்
உடன்பட்டமை அறியமுடிகிறது. இதனால் இவர்க்கு அளபெடையானது
ஒலிவடிவிலான ஒரு குறியீடாகவே கூறுவதனைக் காணலாம்.

தொகுப்புரை

இளம்பூரணர் முதலாக பழைய உரையாசிரியரும், சங்கர நமச்சிவாயர் முதலான பிற்காலத்து உரையாசிரியரும் அளபெடைத் தொடர்பான தத்தம் கருத்துகளாகக் கூறியவை அனைத்தும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டு அவற்றின் பொருத்தம், பொருத்தமின்மைகளும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இவ்வெல்லாக் கருத்துக்களையும் உணரும் போது, அளபெடையைப் பொருத்தமட்டில் உரையாசிரியர்கள் யாவரும் அது ஒலிவடிவிலான கருத்தினை உடையவர்களாக உள்ளனர். ஆயினும், அவ்வளபெடை சார்பெழுத்தா, இல்லையா என்பதில் தாம் தாம் கொண்ட கொள்கை வேறுபாட்டினால் உரையாசிரியர்கள் இருதரப்பினராகப் பிரிந்து நிற்பது புலப்படும்.

இளம்பூரணர், நச்சர், குணசாகரர், சிவஞானமுனிவர் போன்றோர் அளபெடையைச் சார்பெழுத்துகளுள் ஒன்றாக ஏற்கவில்லை என்பதனையும், பவணந்திமுனிவர், நேமிநாத உரையாசிரியர், மயிலைநாதர், வைத்தியநாத தேசிகர், சுவாமிநாத உரையாசிரியர், சங்கர நமச்சிவாயர் முதலானோர் அளபெடையைச் சார்பெழுத்துகளில் ஒன்றாகவே கூறியுள்ளதனையும் காணமுடிகிறது. அதற்குக் காரணம், நெடிலது விகாரம் அளபெடை என்பதனவாகும்.. மேலும், இவர்கள் நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்றவழி, அந்நெட்டெழுத்து நீண்டிசைக்கும் எனக் கூறியுள்ளனர்.

இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்று முரண்பட்டுச் சொல்லும் இருக்கருத்தினை உடையவர்களும் தம்முடைய மாறுபட்ட கருத்தினை களைந்து பார்க்கும் போது, அளபெடை என்பது ஒலிவடிவின் பாற்பட்ட ஒரு குறியீடாகும். அளபெடுத்தல் என்பது மாத்திரை மிக்கு வரும் நெட்டெழுத்திற்கு தொடர்புடையதாகும்.

ஒலிவடிவில் வரும் போது நெடில் தாம் மட்டும் தனித்து அளபெடுக்கும்.
நெட்டெழுத்தே அளபெடுத்து 'அளபெடை' எனப் பெயர் பெறும்.

ஒலிவடிவின் பாற்பட்ட நெட்டெழுத்தின் விகாரமான அளபெடையைச்
சார்பெழுத்து என்பதனால் எந்தக் குற்றமும் இல்லை. நெடில் அளபெடுப்பதற்கு,
அது அளபெடுத்ததைக் காட்டுவதற்கு ஒரு அடையாளக் குறியே
குற்றெழுத்தாகும். குற்றெழுத்து இசைநிறைக்க வந்த எழுத்தாகும்.
இசைநிறைத்தல் என்பது அளபெழுந்த நெட்டெழுத்தின் பணியாகும்.

சங்க இலக்கிய அளபெடைகள்

பழமையான இலக்கிய, இலக்கணங்களை கொண்ட மொழியாக தமிழ்மொழி விளங்குகின்றது. அவ்வாறு உள்ள தமிழ்மொழியைச் சங்கம் வைத்து வளர்த்தனர் தமிழர்கள். சங்கம் என்ற ஓர் அமைப்பு இருந்ததாகப் பல்வேறு ஆதாரங்கள் கிடைத்தாலும் சங்கத்திலே அமர்ந்து புலவர் பாடிய பாடல்கள் சிலவாகத் தான் இருக்க முடியும். பெரும்பாலான பாடல்கள் பல்வேறு இடங்களில், பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு புலவர்களால் பாடப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டும்.

கி.மு 500 முதல் கி.பி 200 வரை உள்ள காலத்தில் பாடப்பட்டவையாக இருக்கலாம். சங்கப் பாடல்கள் எட்டுத்தொகை நூல்கள் என்றும், பத்துப்பாட்டு நூல்கள் என்றும் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காண முடிகிறது. ஏராளமான பாடல்கள் ஓலைச் சுவடிகளில் இருந்து அழிந்து போக எஞ்சியவற்றை தொகுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அக்காலத்து அரசர்கள் புலவர்களின் துணையோடு செயல்பட்டனர். அவ்வாறு தொகுக்கப்பட்டவையே எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும்.

பண்டைய கால மக்கள் எண்ணற்ற புதுமைகளையும், எண்ணற்ற வியக்கத்தக்க செயல்களையும் நுண்ணறிவோடு செய்துள்ளனர். சங்ககால மக்கள் தனக்குத் தேவையான உணவு, உடை, இருப்பிடம் முதலான அனைத்துத் தேவைகளையும் தானே பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் திறனையும் நுண்ணறிவினையும் பெற்று வாழ்ந்தனர். இவை மட்டுமின்றி எழுத்தறிவினையும்

பெற்று அவ்வெழுத்தோடு இலக்கணத்தையும் உருவாக்கி அதனை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

ஓர் சொல்லை பயன்படுத்தும் போது அது எவ்வகையான சொல் அச்சொல் பயின்று வரும் போது இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் பயின்று வரும் என்றும் அவ்வெழுத்துக்கள் இன்ன இன்ன பயனைக் கொண்டு இடம்பெறும் என்பதனையும் வரையறுத்துள்ளனர். ஒரு சொல்லோ அல்லது எழுத்தோ அவை பயின்று வரும் இடத்தினை வைத்து பொருள் அமைத்து பயன்படுத்தி பாடல் பாடியுள்ளதனை சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சங்க கால மக்களின் இலக்கண, இலக்கிய அறிவினைக் கொண்டு சிறப்புடன் தமிழை வளர்த்து வந்துள்ளனர். அவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு இலக்கணமே அளபெடை. இவ்வளபெடையானது அக்கால மக்கள் தங்களுடைய அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தக்கூடிய வார்த்தைகளில் மிகவும் எளிதாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனையே இலக்கண நூலாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் இயற்கையளபெடை என்று பெயரிட்டு வழங்கி வந்தனர். இவ்வியற்கையளபெடை ஒரு சொல்லையோ பொருளையோ விளித்துக் கூறும் போதும், வாணிபத்தின் போதும், தங்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் மக்கள் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

இவ்வாறு பயன்படுத்தக் கூடிய இயற்கையளபெடையை பிற்காலப் புலவர்கள் செய்யுளில் புகுத்த முற்பட்டனர். அவ்வாறு செய்யுளில் இடம்பெறச் செய்யும் போது தான் அளபெடையாகத் தோற்றம் பெறுகின்றது. தனது அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்திய ஒரு சொல் இலக்கியத்தில் பயின்று வரும் போதும் புலவர்கள் பயன்படுத்தும் போதும் பல மாறுபாடுகள் அடைகின்றது. இதனைக்

காலப் போக்கில் புலவர்களும், இலக்கண நூலாசிரியர்களும், இலக்கண, இலக்கிய உரையாசிரியர்களும் பல பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டு அதற்கென ஒரு பெயரையும் வழங்குகின்றனர். அவ்வாறு செய்யுளிசை, சொல்லிசை, இன்னிசை என எழுத்திற்கேற்ப பெயர் வைத்து பயன்படுத்தினர்.

இலக்கண உரையாசிரியர்கள் மேலும் இதனை, இயற்கையளபெடை, செயற்கையளபெடை என இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கின்றனர்.

இயற்கையளபெடை - மக்களால் அன்றாடம் பயன்படுத்தக் கூடியது.

(வியாபாரம், பண்டமாற்றம், விளி)

செயற்கையளபெடை - செய்யுளில் ஓசை குறையும் போது புலவர்கள்

பயன்படுத்தியது. (சொல்லிசை, செய்யுளிசை, இன்னிசை)

மேலும், சங்கப் புலவர்கள் பலர் அளபெடையை அதிகமாக கையாண்டுள்ளதனையும் ஒரு சிலர் அளபெடைப் பற்றிய செய்தியைக் கூட குறிப்பிடவில்லை என்பதனையும் சங்க கால இலக்கியங்களை ஆராயும் போது உணர முடிகின்றது. இவ்வியலானது சங்ககால புலவர்கள் அளபெடையை சங்க இலக்கியத்தில் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளனர் என்பதனை ஆராய்வதாகும்.

சங்க இலக்கியம்

“இன்னிசையாக்கல்” என்னும் அடிப்படையிலே எண்ணற்ற பல சொற்களை அக்காலத்து மக்கள் வழங்கி வந்தனர். இன்னிசை குறையுமிடத்தில் அவ்வோசையை நிறைவு செய்வதற்கோ அல்லது மேலும், இனிய ஓசையை கொடுப்பதற்கோ அவசியம் நேரின் அப்பொழுது அளபெடைச் சொற்களின் மூலம் அளபெடுத்து அச்செயலை நிறைவு செய்கின்றது.

சுரீஇ, ஆடுஉ, மகடுஉ போன்ற சொற்கள் இன்னிசை நிறைத்தற்கும், இன்னோசையாக்கலுக்கும் ஒருங்கே உதவுதலை வழக்கில் உணரலாம். இதனைப் புலவர்கள் இயற்கையளபெடை என்பர். வழக்கினுள் இசை, விளி, பண்டமாற்று, முறையீடு, புலம்பல் ஆகியவற்றுள் வரும் இயற்கையளபெடைச் சொற்கள் போன்றவற்றைத் தவிர்த்து மற்றவற்றை செயற்கையளபெடை என வேறுபடுத்திக் காட்டினர்.

எண்ணத் தொலையாத சங்கச் செய்யுட்களுள் அழிந்தன போக எஞ்சியன சில தொகைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டன. இத்தொகைகள், பத்துப்பாட்டு என்றும் எட்டுத்தொகை என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றில் தொட்டவிடந்தோறும் அளபெடைச் சொற்கள் பயின்று வருவதனைக் காணலாம். அளபெடையை அமைப்பதில் சங்கச் சான்றோர் கொண்டிருந்த பெருவிருப்பினை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பத்துப்பாட்டு

வெவ்வேறு ஆசிரியர்களால் பாடப்பட்ட தனித்தனி நீண்ட பத்துப்பாடல்களின் தொகுப்பே ‘பத்துப்பாட்டு’ எனப் பெயர் பெறுகிறது. பண்டையத் தமிழ் மொழியின் நிலையினை பத்துப்பாட்டின் வழி நண்குணரலாம். பத்துப்பாட்டுகளுக்கும் சேர்த்து ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் அடிகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்பினுள் ஏறக்குறைய நானூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளன. பிற்கால இலக்கியங்களை ஒப்பிடும் போது இவ்வெண்ணிக்கை மிக அதிகம் எனத் தோன்றக்கூடும். இது சங்க இலக்கியங்களின் தனித் தன்மையாகும்.

செந்தமிழ்த்தாயின் சிறந்த செல்வங்களுள் ஒன்று பத்துப்பாட்டாகும்.
இந்நூலினுடைய சிறப்பினை,

“பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவாரோ

எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில் கற்பனையே”

என்று மனோன்மணியமும்,

“மூத்தோர் பாடியருள் பத்துப்பாட்டு”

என தமிழ்விடுதாதும் முழங்குகிறது.

இப்பத்துப்பாட்டுகளிலும் பயின்று வந்துள்ள அளபெடைச் சொற்களை
சேர்க்கும் போது அவற்றிற்கிடையே ஒரு பொதுவான பண்பு இருப்பதனைக் காண
முடிகிறது. ஓரிடத்தில் அளபெழுந்த சொல் வெவ்வேறு இடங்களில் பலமுறை
அமைந்து வருவதே பொதுப் பண்பாகும். இதனால் அவை அளபெடை சொல்
ஆவதும், மற்ற சொற்களைப் போன்று இவை வழங்கப்படாமல் இருப்பதனையும்
காணமுடிகிறது.

அளபெடைச் சொற்களாய் வழங்கி வந்த செய்யுளில் பயின்று
பெரும்பான்மையானது இசையை நிறைக்கவும், சிறுபான்மை இனிய ஓசையாகவும்
அளபெடுத்து நின்றன. வழக்கில் வழங்கி வந்ததோடு நில்லாமல் அவற்றை
செய்யுளில் அமைத்ததைக் கொண்டு செய்யுளோசையை மிகுவித்தனர்
புலவர்கள். இதனை,

“செய்யுளின்பம் நோக்கி அளபெழுந்து நின்றது”

(தொ.சொ. வினை.நூ.13)

என ‘சேனாவரையர்’ தொல்காப்பியத்தில் ‘வினையியல்’ நூற்பாவிற்கு உரை எழுதும் போது குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமுருகாற்றுப்படை

பொருநர் ஆற்றுப்படை

சிறுபாணாற்றுப்படை

பெரும்பாணாற்றுப்படை

முல்லைப்பாட்டு

மதுரைக்காஞ்சி

நெடுநல்வாடை

குறிஞ்சிப்பாட்டு

பட்டினப்பாலை

மலைபடுகடாம்

என மேற்காட்டிய பத்து நூல்களும் பத்துப்பாட்டின் சிறப்பு நூல்களாகும்.

திருமுருகாற்றுப்படை

முருகனது அருளைப் பெற்ற புலவன் ஒருவன் முருகனது அருளைப் பெற்ற விரும்பும் இன்னொரு புலவனை முருகனைக் காண ஆற்றுப்படுத்தும் முறையில் பாடப்பட்டதாகும். இதனை புலவர் நக்கீரர் பாடியது இன்னும் சிறப்பாகும்.

திருமுருகாற்றுப்படை 317 அடிகளைக் கொண்டதாகும். அதில் 41 இடங்களில் அளபெடையைத் தன்னுள் தாங்கி நிற்பதனைக் காண முடிகிறது.

சொல்லிசையளபெடை - 09

செய்யுளிசையளபெடை - 28

இன்னிசையளபெடை - 04

என திருமுருகாற்றுப்படை முழுவதும் 41 இடங்களில் அளபெடையைக் காண முடிகிறது. இதில் செய்யுளிசை அளபெடையை மட்டும் 28 இடங்களில் நக்கீரர் பன்படுத்தியுள்ளதனையும் அதற்கு அவர் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளதனையும் அறிய முடிகிறது.

பொருநர் ஆற்றுப்படை

சோழப் பேரரசனான கரிகால் வளவனிடம் பரிசில் பெற்ற பொருநன் ஒருவன், வறிய பொருநனை வழியில் சந்தித்து தான் கரிகாலனிடம் பெற்ற உதவியைக் கூறி அவனை அவ்வேந்தனைப் பார்க்க ஆற்றுப்படுத்துவதாக அப்பாடல் அமைகின்றது.

இந்நூலை முடத்தாமக்கண்ணியார் 248 அடிகளைக் கொண்டு எழுதியுள்ளார். இதில் 25 இடங்களில் அளபெடையை எடுத்தாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

சொல்லிசையளபெடை - 13

செய்யுளிசையளபெடை - 09

இன்னிசையளபெடை - 03

என்னும் முறையில் அளபெடையை கையாண்டுள்ளார். இவர் நக்கீரரைப் போல் செய்யுளிசையை விட சொல்லிசை அளபெடையையே அதிகமாக பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சிறுபாணாற்றுப்படை

ஓய்மானாட்டை ஆண்டு வந்த நல்லியக்கோடன் என்பவனிடம் பரிசில் பெற்று மீண்டு வந்த சிறுபாண் ஒருவன் வறிய சிறுபாணனைக் கண்டு அவனை இவ்வள்ளல்பால் ஆற்றுப்படுத்துவதாகப் பாடப்பட்டது.

இப்பாடலை இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் என்பவர் 269 அடிகளில் 24 இடங்களில் அளபெடையைப் பாடியுள்ளார்.

சொல்லிசையளபெடை - 10

செய்யுளிசையளபெடை - 10

இன்னிசையளபெடை - 04

என மற்ற புலவர்களைப் போல் அல்லாமல் சொல்லிசை, செய்யுளிசை இரண்டையும் 10 அளபெடைகள் வீதம் கையாண்டுள்ளார்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை

தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்பவன் காஞ்சியைத் தலைநகராய் கொண்டு தொண்டை நாட்டை ஆட்சி செய்தான். அம்மன்னனிடம் பரிசில் பெற்ற பெரும்பாணன் ஒருவன், வறிய பெரும்பாணனையும் அவன் சுற்றத்தையும் வழியில் கண்டு அப்பெரும்பாணனை இளந்திரையனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாகப் பாடப்பட்டதே பெரும்பாணாற்றுப்படையாகும்.

இதனை கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் அவர்கள் 500 அடிகளில் நெடியதோர் பாடலைப் பாடியுள்ளார். 500 அடிகளில் 54 இடங்களில் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சொல்லிசையளபெடை - 28

செய்யுளிசையளபெடை - 10

இன்னிசையளபெடை - 16

என உருத்திரங்கண்ணனார் அவர்கள் சொல்லிசை அளபெடையை முதன்மைப்படுத்தி தன் பாடலில் 28 இடங்களில் கையாண்டுள்ளார்.

முல்லைப்பாட்டு

தலைவன் போர் செய்வதற்காக பிரிவான் எனத் தலைவி அறிந்து கொள்கிறாள் அதனால் வருத்தமுறுகிறாள். தலைவனும் தான் மீண்டு வருவேன் எனத் தலைவியிடம் கூறிச் செல்கின்றான். இதனால் தலைவி மிகுந்த வருத்தம் அடைகின்றாள் இதனைக் கண்ட பெரும்முது பெண்டிர் அவளை ஆற்றுப்படுத்துவதே முல்லைப்பாட்டாகும்.

இதனை காவிரிப்பூம்பட்டினத்து பொன் வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார். இவர் முல்லைப்பாட்டினை மிகக்குறைந்த அடிகளில் அதாவது 103 அடிகளில் பாடியுள்ளார். அதில் 12 இடங்களில் மட்டும் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சொல்லிசையளபெடை - 06

செய்யுளிசையளபெடை - 03

இன்னிசையளபெடை - 03

என அளபெடையை நப்பூதனார் அவர்கள் 12 இடங்களில் குறைவான அடிகளில் மிகவும் குறைவான அளபடைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். இவர்

சொல்லிசை அளபெடையை 6 இடங்களில் கையாண்டுள்ளதனையும் காண முடிகிறது.

மதுரைக்காஞ்சி

காஞ்சித்திணை என்பது உலகம் நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, வாழ்க்கை நிலையாமை எனப் பல்வேறு நிலையாமையைப் பற்றி சான்றோர்கள் கூறுவது உண்டு அதே போல் பாண்டியன் தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போர்களிலும் உலக இன்பங்களிலுமே தோய்ந்து போகாதிருக்க அவனது அவைக்களப் புலவர் தலைவராகிய மாங்குடி மருதனார் என்ற புலவர் அவனுக்கு அறிவுரை கூறும் முறையில் இப்பாடல்களை அமைத்து 782 அடிகளைக் கொண்ட பெரும் பாடலாகப் பாடியுள்ளார்.

இவர் 782 அடிகளில் 82 அளபெடைகளை மட்டுமே பயன்படுத்தியுள்ளார் இவரின் காலத்தில் அளபெடையின் பயன்பாடு மிகவும் அரிதாக உள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

சொல்லிசையளபெடை - 34

செய்யுளிசையளபெடை - 26

இன்னிசையளபெடை - 22

என மாங்குடி மருதனார் அவர்கள் சொல்லிசையை முன் நிறுத்தி 34 இடங்களில் கையாண்டுள்ளார்.

நெடுநல்வாடை

பகைமேற் சென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு அவ்வருத்தம் நீங்கும்படி அவன் பகையை வென்று விரைவில்

திரும்புமாறு வேண்டிக் 'கொற்றவையை' வழிபடும் ஒருத்தி பாடுவதாய் அமைந்தப்பாடல் நெடுநல்வாடையாகும்.

இப்பாடலை திருமுருகாற்றுப்படையைப் பாடிய நக்கீரர் அவர்கள் பாடியுள்ளார். இது 188 அடிகளைக் கொண்ட பாடலாகும். மேலும், இதில் 31 இடங்களில் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சொல்லிசையளபெடை - 21

செய்யுளிசையளபெடை - 02

இன்னிசையளபெடை - 08

என நக்கீரர் அவர்கள் நெடுநல்வாடையில் 31 இடங்களில் அளபெடையை எடுத்தாண்டுள்ளார். இவர் திருமுருகாற்றுப்படையில் செய்யுளிசையை முன்னிறுத்தி பாடியுள்ளதனையும், நெடுநல்வாடையில் சொல்லிசையை முன்னிறுத்தி பாடியுள்ளதிலும் வேறுபடுகின்றார். இரண்டு நூல்களில் அளபெடை பயன்பாட்டில் நக்கீரர் வேறுபடுவதனைக் காணமுடிகிறது.

குறிஞ்சிப்பாட்டு

குறிஞ்சி என்பது புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் என்னும் ஒழுக்கமாகும். இயற்கைப்புணர்ச்சியும் பின்பு நிகழும் புணர்ச்சிகட்கு நிமித்தங்களும் கூறப்படுவதால் அதனைக் 'குறிஞ்சிப்பாட்டு' என அழைக்கின்றனர்.

இதனைக் குறிஞ்சிப் பாடுவதில் வல்லவரான கபிலர் அவர்கள் 261 அடிகளில் பாடியுள்ளார். எட்டுத்தொகையில் அதிகமான அளபெடையைக் கையாண்ட இவர் குறிஞ்சிப்பாட்டில் 35 இடங்களில் மட்டுமே அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சொல்லிசையளபெடை - 18

செய்யுளிசையளபெடை - 14

இன்னிசையளபெடை - 03

பட்டினப்பாலை

தன் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து பொருள் தேடத் தொடங்கிய தலைவன் தனது நெஞ்சை நோக்கி தலைவியைப் பிரிந்து வாரேன் என்று செலவழுங்கிக் கூறும் நிலையை முன் வைத்து சோழன் கரிகாற்பெரு வளத்தானின் ஆட்சி முறையும் அவனது கொடைச் சிறப்பினையும், போர் சிறப்பினையும், நாட்டின் சிறப்பினையும், வளத்தினையும் கூறுவதாக பட்டினப்பாலை அமைகிறது.

இதனைப் புலவர் 'கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்' அவர்கள் 301 அடிகளில் கரிகாற்பெரு வளத்தானின் சிறப்பினைக் கூறியுள்ளார். மேலும் 301 அடிகளில் 27 இடங்களில் அளபெடைச் சொற்களை கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

சொல்லிசையளபெடை - 13

செய்யுளிசையளபெடை - 09

இன்னிசையளபெடை - 05

இவரும் மற்ற புலவர்களைப் போலவே சொல்லிசை அளபெடையையே அதிகமான இடங்களில் கையாண்டுள்ளார்.

மலைபடுகடாம்

பரிசில் பெற்று மீண்டு வந்த கூத்தன் ஒருவன் வறிய கூத்தனையும் அவனுடைய சுற்றத்தாரையும் கண்டு அவனிடம் செங்கண்மாத்து வேள் நன்னன்

சேய் நன்னன் என்பானிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் விதமாக மலைபடுகடாம் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

இதனை இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் அவர்கள் 583 அடிகளைக் கொண்டு பாடியுள்ளார். இவரும் அதிகப்படியான அளபெடைகளைத் தன் பாடல்களில் பாடியுள்ளார். இவரின் பாடல்களில் 82 இடங்களில் அளபெடைப் பயன்பாட்டைக் காணமுடிகிறது.

சொல்லிசையளபெடை - 32

செய்யுளிசையளபெடை - 32

இன்னிசையளபெடை - 18

இவரும் நத்ததனார் போலவே சொல்லிசை, செய்யுளிசை இரண்டையும் ஒரே நிலையில் கையாண்டுள்ளதனைக் காண முடிகிறது.

பத்துப்பாட்டில் ஏறத்தாழ 3552 அடிகளைக் கொண்டு சிறப்பான நிலையில் நூல் இருக்கின்றது எனலாம். ஆனால் அளபெடைப் பயன்பாட்டினைக் காணும் பொழுது 413 இடங்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தியுள்ளனர். எட்டுத்தொகையை ஒப்பிடும் போது பத்துப்பாட்டின் அளபெடைப் பயன்பாடு மிகவும் குறைவான ஒன்றாகவே இருக்கின்றது.

சொல்லிசை அளபெடையை 184 இடங்களிலும், செய்யுளிசை அளபெடையை 143 இடங்களிலும், இன்னிசை அளபெடையை 86 இடங்களிலும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

எட்டுத்தொகை

தனித்தனி ஆசிரியர்களால் பாடப்பட்ட எண்ணற்ற செய்யுட்கள் அடிவரையறை வைத்தும் யாப்பு வேறுபாட்டினைக் கொண்டும் சில தொகைகளாகத் தொகுக்கப்பெற்றன. அதனையே நம் சான்றோர்கள் எட்டுத்தொகை எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் அளபெடைகளில் ஒற்றளபெடையானது குறைவாகவும், உயிரளபெடையானது மிகுதியாகவும் பயின்று வருவதனைக் காண முடிகிறது.

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ

றொத்த பதிற்றுப்பத்து தோங்கு பரிபாடல்

கற்றிந்தோர் சொல்லுங் கலியோ டகம்புறமென்

இத்திறத்த வெட்டுத் தொகை”.

என மேற்காட்டிய எட்டு நூல்களும் எட்டுத்தொகை நூலென வரையறுக்கப்படுகிறது.

நற்றிணை

சிறந்த ஒழுக்கத்தை எடுத்து இயம்பும் நானூறு பாக்களைக் கொண்ட இனிமையான நூல் நற்றிணையாகும். இந்நூல் அகவற்பாவால் ஆனது. இந்நூல் ஒன்பது அடி சிறுமையும், பன்னிரண்டடி பேரேல்லையாகக் கொண்டது. ஆனால் 110, 379 ஆகிய இரண்டு பாடல்கள் பன்னிரண்டடிக்கு மேல் இருக்கின்றது.

குறிஞ்சித்திணையில் 131 பாடல்களும், பாலைத்திணையில் 106 பாடல்களும், நெய்தல் திணையில் 101 பாடல்களும், மருதத்திணையில் 32

பாடல்களும், முல்லைத்திணையில் 29 பாடல்களையும் நற்றிணை தன்னுள் கொண்டுள்ளது. இதில்,

சொல்லிசையளபெடை - 185

செய்யுளிசையளபெடை - 114

இன்னிசையளபெடை - 62

என நானூறு பாடல்களில் 361 அளபெடைச் சொற்களை புலவர்கள் இலக்கியத்தில் கையாண்டுள்ளனர்.

குறுந்தொகை

குறுகிய அடிகளை உடைய செய்யுட்களால் அமைந்ததால் இதனை குறுகிய நானூறு என அழைத்து பின் குறுந்தொகை என அழைக்கப்பட்டது. இந்நூல் ஐவகை நிலமென பிரித்து அதற்கேற்றார் போல வடிவமைத்து தொகுத்துள்ளனர்.

இந்நூலின் செய்யுட்கள் நான்கடியை சிற்றெல்லையாகவும், எட்டடி பேரெல்லையாகவும் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளது. அதிலும் 307, 391 ஆகிய இரண்டு பாடல்களும் ஒன்பதடியைக் கொண்டுள்ளது.

சொல்லிசையளபெடை - 96

செய்யுளிசையளபெடை - 90

இன்னிசையளபெடை - 37

என குறுந்தொகை புலவர்கள் அளபெடைச் சொற்களை பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும், குறுந்தொகைப் புலவர்கள் சொல்லிசை அளபெடையையே அதிகமாகக் கையாண்டுள்ளதனையும் காணமுடிகின்றது.

ஐங்குறுநாறு

பொருட்களின் இயற்கையழகையும், தமிழ் மொழியின் இனிமையையும், தமிழ் நாட்டின் பண்டைய சூழலையும், சில சரித்திர நிகழ்வுகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் ஊடகமாக 'ஐங்குறுநாறு' விளங்குகின்றது.

ஒத்த தலைவனும், தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்ற காலத்தில் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக கூடப்படுதலின் இயற்கையைக் கூறுவதாக அமைகின்றது.

சொல்லிசையளபெடை - 60

செய்யுளிசையளபெடை - 47

இன்னிசையளபெடை - 25

என புலவர்கள் 132 இடங்களில் அளபெடைச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளதனை நம்மால் காணமுடிகின்றது. மற்ற நூல்களைப் போல் இதிலும் சொல்லிசை அளபெடையைத்தான் முன்னிறுத்தி பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

பதிற்றுப்பத்து

சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூன்று வேந்தர்களில் சேரர் என்னும் ஓர் இனத்து மாமன்னர்களின் கொடை, வீரம், செங்கோன்மை, போன்ற அரசியற் கருத்துகளுடன், பண்டைய தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுச் செய்திகளையும் கருப் பொருளாகக் கொண்டு விவரிக்கின்றமையால் இதனை வரலாற்றுக் கருத்துப் பெட்டகம் என அழைக்கப்படுகிறது.

இந்நூலின் முதல் பத்தும் கடைசிப் பத்தும் கிடைக்கப்படவில்லை
இடையேயுள்ள எட்டு பத்துக்களை மட்டுமே இன்று நம்மால் உணர
முடிக்கின்றது.

சொல்லிசையளபெடை - 73

செய்யுளிசையளபெடை - 48

இன்னிசையளபெடை - 41

என எட்டுப் பத்திலும் 162 அளபெடைகளை புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
இந்நூலிலும் சொல்லிசை அளபெடையே அதிகப் பயன்பாட்டில்
இருந்துள்ளமையைக் காண முடிகிறது.

பரிபாடல்

எட்டுத்தொகையில் ஐந்தாவதாக உள்ள பரிபாடலானது, சொற்சுவையிலும்,
பொருட்சுவையிலும் சிறந்து இயற்கை அழகினை தெளிவாகக் கூறுகின்றது.
மதுரை, வையையாறு திருமருதந்துறை, திருப்பரங்குன்றம்,
திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்பனவற்றின் பண்டைக்கால நிலைமைகளையும்,
அக்கால நாகரிக முறையையும் பிறவழக்கங்களையும், தமிழ்நாட்டின்
வரலாற்றினையும் சிறப்பாக பரிபாடல் விளக்குகிறது.

சொல்லிசையளபெடை - 38

செய்யுளிசையளபெடை - 54

இன்னிசையளபெடை - 22

என புலவர்கள் அளபெடையை 114 இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் பரிபாடலின் புலவர்கள் செய்யுளிசை அளபெடையை முன்னிறுத்தி அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

கலித்தொகை

அகத்திணைப் பகுதியாகிய பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்னும் ஐந்து திணைகளுக்கும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருளை 150 பாடல்களைக் கொண்டு விளக்குவதாக அமைகின்றது.

இப்பாடல்களில் சொல்லிணிமை, பொருளிணிமை கொண்டதாக பாடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலிளுள்ள அடிவரையறை இன்னதென வகுக்க முடியவில்லை.

சொல்லிசையளபெடை - 132

செய்யுளிசையளபெடை - 107

இன்னிசையளபெடை - 94

என புலவர்களால் அளபெடை பெறும் அளவில் கையாளப்பட்டுள்ளது. 150 செய்யுட்களில் 333 அளபெடைகளை புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சொல்லிசை அளபெடையை மட்டும் 132 இடங்களில் புலவர்கள் கையாண்டுள்ள சிறப்பினையும் அறிய முடிகிறது.

அகநானூறு

‘மாமூலனார்’ தொடங்கி ‘உலோச்சனார்’ வரையில் புலவர்கள் 400 பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். இந்நூல் அகப்பொருளையே முழுவதும்

கூறுகின்றது. மேலும் இந்நூல் அகவற்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. பதிமூன்று அடி சிற்றெல்லையும், முப்பத்தேழு அடி பேரெல்லையாகக் கொண்டுள்ளது.

இந்நூல் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது முதல் 120 பாடல்கள் 'களிற்றுயானைநிரையாகவும்', அடுத்துள்ள 180 பாடல்கள் 'மணிமிடைப்பவளம்' எனவும், மீதமுள்ள 100 பாடல்கள் 'நித்திலக்கோவை' என அழைக்கப்படுகின்றது.

சொல்லிசையளபெடை - 339

செய்யுளிசையளபெடை - 346

இன்னிசையளபெடை - 103

என புலவர்கள் சங்க இலக்கியத்திலேயே அதிகமான அளபெடையை அகநானூற்றில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஏறத்தாழ 400 பாடல்களில் 788 அளபெடைகளை அகநானூற்றில் நம்மால் காண முடிகின்றது. அதிலும் சொல்லிசை அளபெடையையும், செய்யுளிசை அளபெடையையும் ஒரே நிலையில் பயன்படுத்தியுள்ளதனையும் முழுமையாகக் காணமுடிகின்றது.

புறநானூறு

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதலாக கோவூர்கிழார் இறுதியாக 399 பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். இந்நூலில் அகத்திற்கு அப்பாலான புறத்திணைப் பற்றி பேசப்படுவதால் இதனை 'புறம் கூறும் புறநானூறு' என்கின்றனர்.

'வெட்சி' முதலான திணைகளுக்கு துறை பொருளமைத்து 400 பாடல்களை புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். திணை ஒழுக்கத்தையும், துறை மக்களும், விலங்குகளும் முதலியனவற்றை பற்றி கூறுவதாக அமைகின்றது.

சொல்லிசையளபெடை - 155

செய்யுளிசையளபெடை - 175

இன்னிசையளபெடை - 77

என புலவர்கள் புறத்திலும் அதிகப்படியான அளபெடையை பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காண முடிகின்றது. ஆனால் அகநானூற்றைக் காட்டிலும் குறைவாகத்தான் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஏறத்தாழ 407 அளபெடைகளை புலவர்கள் 400 பாடல்களில் கையாண்டுள்ளனர். அதிலும், புறநூலாசிரியர்கள் செய்யுளிசையையே முன்னிறுத்தி கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

திணை அடிப்படையில் அளபெடைகள்

தமிழ் இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதி அகம், புறம் என்னும் நிலையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அகம் என்பதனை தலைவன், தலைவி உள்ளம் சார்ந்த நிலையிலும், புறம் என்பதனை கொடை, போர் என்னும் நிலையிலும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

“அகப்பொருளாவது போக நுகர்ச்சியாகலான் அதனாலாய பயன் தானே அறிதலின் அகம் என்றான் புறப்பொருளாவது மறஞ்செய்தலாய் அறஞ்செய்தலும் ஆதலான் அவற்றாலாய பலன் பிறருக்கு புலனாதலின் புலம்”

(இளம்.தொல்.அகம்)

என இளம்பூரணர் அவர்கள் பொருளதிகாரத்தின் அகத்திணை நூற்பாவில் அகத்திணை, புறத்திணைகளுக்கு விளக்கம் கொடுத்து செல்வதனைக் காணமுடிகிறது.

அகத்திணை

‘திணை’ என்பது ‘ஒழுக்கம்’ எனப்பொருள்படும். அகமானது ஓர் ஆணும், பெண்ணும் தமக்குள்ளே கண்டு காதல் கொண்டு ஒன்றுபடுதல், சில காரணங்களால் பிரிதல், பிரிந்து தனித்திருத்தல், அத்தனிமைக்கு இரங்குதல், சில நேரங்களில் பிணக்கும் கொள்ளுதல் என ஐந்து வகை அன்பு உரிப்பொருள்களைக் கொண்டுள்ளது.

திணையின் வரையறையை முதன்மை இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமே முன்னிறுத்திக் கூறிச் செல்கிறது. அதில் முதலில் ஏழு திணைகளை வரையறை செய்கிறார்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிறந்த எழுதிணை என்ப”

(தொ.பொ.அ.1)

என்று ஏழு திணைகளைக் கூறிப் பின்னர் ‘கைக்கிளை’, ‘பெருந்திணை’ இரண்டும் தமிழர்க்கு இல்லை என்று,

“அவற்றுள்,

நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழிய

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே”

(தொ.பொ.அ.2)

என அகத்திணை ஐந்திணையை வரையறை செய்கிறார். மேலும், அதில் பாலை நிலமானது தமிழகத்தில் இல்லை என அதனையும் கூறியுள்ளதனைக் காண

முடிகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து திணையின் அமைப்பினை சங்க இலக்கியத்தில் திணை வரையறைக்குள் காணலாம்.

எட்டுத்தொகையில் பெரும்பாலான அக இலக்கியங்கள் திணையை மையப்படுத்தியே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், திணையின் அடிப்படையிலே தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வினையும், அவர்களின் களவு, கற்பு வாழ்வினையும் வரையறை செய்யப்படுகிறது.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு என ஐந்து நூல்களை திணையின் அடிப்படை கொண்டே காண முடியும். மேலும், திணையின் அமைப்பில் நிலம், பொழுது போன்றவற்றையும் இதில் வரையறைச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி

திணையில் முதன்மையானது ‘குறிஞ்சியே’ எனலாம். குறிஞ்சியானது மலையும் மலைச் சார்ந்த இடமாகும். இங்கு மலையின் தன்மையும் அவற்றின் பண்பாடும் சங்கப்பாடல்களின் பிரதிபலிப்பாக காட்டப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சிப்பாடுவதில் வல்லவர் கபிலர். சங்கப்பாடல்களில் குறிஞ்சித்திணையானது அளபெடைப் பயன்பாட்டில் இரண்டாவது இடத்தில் காணப்படுகின்றது.

குறிஞ்சித்திணையில் ஏறத்தாழ 400க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் பயின்று வந்துள்ளது. அதில் கபிலர் மட்டும் 130 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையைக் குறிஞ்சியில் இயற்றியுள்ளார்.

“எய்ம்முள் என்ன பருஉமயி ரெருத்திற்

செய்யம்ம் மேவற் சிறுகட் பன்றி

யோங்குமலை வியம்புனம் படிஇயர்வீங்குபொறி”

(நற். 98, 1-3)

“ஏனல் காவலர் கவண்ஒலி வெரீஇ”

(குறுந். 54, 2)

“இன்னிசை அருவி பாடும் என்னதூஉம்

இமிழ்பெயல் தலைஇய இனபல கொண்டு

அகல்வாய் பாந்தள் படாஅர்”

(அகம். 68, 3,15,20)

“மாஅல் அம்சிறை மணி நிறத்தும்பி

வருந்தினென் என பல வாய்விடூஉம், தான் என்ப

கனைபெயல் நடுநாள் யான் கண் மாறாக் குறி பெறாஅன்”

(கலி. 46, 2,15,18)

என்னும் பாடலடிகள் அனைத்தும் குறிஞ்சித் திணையின் அமைப்பினையும் அங்கு அளபெடையின் பயன்பாட்டினை பற்றியும் விரிவாகக் கூறுகின்றது.

குறிஞ்சித்திணையின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் பல விதமான அளபெடையின் பயன்பாட்டினை புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். அதிலும் சொல்லிசை அளபெடையைப் புலவர்கள் அதிகமாக கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. ஏறத்தாழ 180க்கும் மேற்பட்ட சொல்லிசை அளபெடைகளை குறிஞ்சித்திணையில் புலவர்கள் சிறப்பாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். செய்யுளிசை அளபெடை 130க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும், இன்னிசை அளபெடை 80க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும் பயன்படுத்தியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

முல்லை

சங்கப் பாடல்களில் திணைமுறை அமைப்பில் சிறப்புடன் காணப்படும் திணை முல்லை திணையே ஆகும். திணையடிப்படையில் முல்லை நில மக்களின் வாழ்வியல் சூழலும், கலாச்சாரமும் குறிஞ்சித்திணைக்கு மாறாக அமைந்திருக்கும் நிலையினைக் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தை அடுத்து கடும் காடு சார்ந்த இடமும் 'முல்லை' என முன்னோர்கள் வரையறுத்துள்ளனர்.

இந்நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கம் ஆற்றியிருத்தல். ஆற்றியிருத்தல் என்பது தன்னை கூடியத் தலைவன் பிரிந்த போதும் அவன் மீண்டும் அவன் வரும்வரை இப்பிரிவுத் துன்பத்தை வெளிக்காட்டாது தாங்கி கொண்டிருத்தலாகும்.

இத்தகையத் தன்மைக் கொண்ட முல்லைத் திணையில் சங்கச் சான்றோர்கள் 210 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களை கையாண்டுள்ளனர். அதிலும் அக இலக்கியமான கலித்தொகை முல்லைக்கலியில் 70 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையை நல்லுருத்திரன் அவர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

சோழ வம்சத்தைச் சார்ந்த நல்லுருத்திரன் அவர்கள் அளபெடையை அடியளபெடையாகவும், சீர்நிலையிலும் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சொற்களை இங்கு காணமுடிகின்றது.

அகநானூற்றில் இன்னிசையளபெடை 15 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும், சொல்லிசை 30 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும், செய்யுளிசை 30 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

“கொடும்புறம் வளைஇ கோடி கலிங்கத்து

ஒருங்கினள் கிடந்த ஓர் புறம் தழீஇ”

(அகம். 86 21-22)

என்ற வரிகளில் சொல்லிசை அளபெடையை நல்லாவூர் கிழார்
கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“நறுவடி மாஅத்து விளைந்துரு தீம்பழம்

நெடுநீர்ப் பொண்கைத் துடுமென விழுஉம்

கைவண் மத்தி கழாஅரன்ன”

(ஐங். 61 1-3)

என மருதம் ஓரம்போகியார் அவர்கள் மருதத்திணையில் 20 க்கும் மேற்பட்ட
அளபெடையைக் கூறிச் செல்கின்றார். இவர் சொல்லிசையில் 6
அளபெடையையும், செய்யுளிசையில் 14 அளபெடையையும், இன்னிசையில்
அரிதான எண்ணிக்கையில் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
மருதத்திணையில் இவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டில் செய்யுளிசை
அளபெடையையே முன்னிறுத்திப் பாடியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

“எல்லா கெழீஇத் தொடி செறித்த தோள்இணை தத்திக்

தழீஇ கொண்டு உணர்ந்தாயும் நீ

குழீஇ அலாவினால் தேம்புவார் இல் கடை ஆறா”

(கலி. 97 20-22)

என மருதனிளநாகனாரும் கலித்தொகையில் 50 க்கும் மேற்பட்ட
அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளதனையும் காணமுடிகிறது. இதனைப்
போலவே பரணரும்,

“மடத்தகை யாயங் கைதொழு தாஅங்
முன்கடை நிறீஇச் சென்றிசினோனே”

(நற். 300 2,6)

என நற்றிணையிலும்,

“பாஅடி உரல பகுவாய் வள்ளை
பெரும்பூண் பொறையன் பேளம்முதிர் கொல்லி”

(குறுந். 89 1,4)

எனக் குறுந்தொகையிலும் ‘பரணர்’ அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளதனை
அறியமுடிகிறது.

மருதத்திணையில் சங்ககாலப் புலவர்கள் 230 க்கும் மேற்பட்ட
அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதிலும் சொல்லிசை அளபெடையில்
மட்டும் 100 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும், இன்னிசை அளபெடை 40
இடங்களிலும், செய்யுளிசை 80 இடங்களிலும் அளபெடையைக்
கையாண்டுள்ளதனை சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

நெய்தல்

திணையின் அமைப்பில் மருதத்திற்கு அடுத்ததாக கடலும் கடலைச்
சார்ந்த இடங்களை நெய்தல் என்னும் பெயரில் அழைக்கப்பட்டது. இங்கு
தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றி ஆற்றாது அவலத்தினை வெளிப்படுத்தி
அழுதலும் புலம்பலும் போன்ற செயல்கள் நிகழ்கின்றன.

“வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்”

என்ற வரிகளில் தொல்காப்பியர் நெய்தலுக்கு வரையறுக்கும் நிலப்பகுதியாகும். கடலைச் சார்ந்த இடத்தையும் வருணன் விரும்பி வாழும் ஊர் என்று கூறியுள்ளதனையும் காணலாம்.

நெய்தல் திணையில் தலைவன் தலைவி இடம்பெறும் இடங்களில் அளபெடையின் பயன்பாடும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். மேலும், கலித்தொகை நெய்தல் கலியில் அம்முவனார் அவர்கள் 80 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளதனை,

“அறாஅல் இன்று அரிமுன்கைக் கொட்டும்

பறாஅப் பருந்தின் கண்பற்றி புணர்ந்தான்

கறாஅ எருமைய காடு இறந்தான் கொல்லோ?

உறாஅத் தகைசெய்து அவ்ஊர் உள்ளான் கொல்லோ?

செறாஅது உளன் ஆயின், கொள்வேன் அவனைப்

பெறாஅது யான்நோவேன் அவனை என்காட்டிச்

சுறாஅக் கொடியான் கொடுமையை நீயும்

உறாஅ அரைச நின் ஒலைக்கண் கொண்டீ

மறாஅ அரைச நின் மாலையும் வந்தன்று

அறாஅ தணிக இந்நோய்”

(கலி. 147 36-45)

என்னும் வரிகளில் அளபெடையைக் காட்டும் நல்லந்துவனார் அவர்கள்
மேற்கானும் ஒரே பாடலில் மட்டும் 17 அளபெடைச் சொற்களை
பயன்படுத்தியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

“பாயிரும் பனிக்கழி துழைஇப் பைங்காற்

நான்வீழ் பெடைக்குப் பயிரிடுஉச்

குலவுத்திரை யோதம் வெருஉ”

(நற். 31 3-4,11)

“இறைஉற ஒங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த

பிள்ளை உள்வாய் செரீஇய”

(குறுந். 92 3-4)

“கொடும் அழி புகாஅர் தெய்வம் நோக்கி

சிறற்றில் இறைத்தும் சிறுசோறு குவைஇயும்”

(அகம். 110 4,7)

என்ற பாடல் வரிகள் அனைத்தும் நெய்தந்திணையில் பயன்படுத்தப்பட்ட
அளபெடைகளுக்குச் சான்றுகளாகும்.

நெய்தல் திணையைப் பொறுத்தவரையில் சங்கச்சான்றோர்கள்
அளபெடையைக் கையாளுவதில் சிறப்புடன் செயல்பட்டுள்ளதனை
அறியமுடிகிறது. இவர்கள் 280 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையை சங்க இலக்கிய
நெய்தல் திணையில் கையாண்டுள்ளனர். அதில் சொல்லிசையின் பயன்பாடானது
மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. ஏறக்குறைய 120 க்கும் மேற்பட்ட
அளபெடைகள் சொல்லிசையில் அமைத்தும், 90 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள்

செய்யுளிசையில் அமைத்தும், மீதமுள்ள இன்னிசை அளபெடையை 50 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

பாலை

குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறைமையாற் திரிந்து கிடைப்பதே ‘பாலை’ என சிலப்பதிகாரம் கூறும் செய்தியாகும். பாலை என்ற ஒரு திணை தமிழகத்தில் இல்லை என்றுதான் தொல்காப்பியர் அதனைத் தவிர்த்து திணை என நான்கு திணைகளை வரையறுப்பார். இத்திணையில் நிகழ்கின்ற ஒழுக்கம் பிரிவாகும். இது தலைவன் தலைவி பிரிவினைக் குறிக்கும்.

சங்ககாலம் பொருத்தவரையில் பாலைத்திணைப் பாடல்களில் மட்டுமே அதிகமான அளபெடையைப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் தனித்தனியான அளபெடைப் பயன்பாட்டினைக் காண முடியும். சங்ககாலப் புலவர்கள் மற்றத் திணைப்பாடல்களை நோக்கும் போது அவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்ட அளபெடை பயன்பாட்டிற்கும் பாலைத்திணைப் பாடலில் பயன்படுத்தப்பட்ட அளபெடையின் தன்மையையும் மாறுபடுகிறது.

“வரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்

வரிபுணை பந்தொடு வைஇய செல்வோ”

(நற். 12 6-7)

“பிடிபசி கணையு பைகும் கைவேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்”

(குறுந். 37 2,4)

“அளிநிலை பெயாஅது அமரிய முகத்தள்

நலம்மிகு சேவடி நிலம்வரு கொளாஅ”

(அகம். 5 1,3)

“ஓங்கிய நல்இல் ஒருசிறை நிலைஇ

மென்தோள் பெற நசைஇ சென்றண் நெஞ்சே”

(அகம். 9 18,26)

“பாஅல் அம் செவிப் பணைத்தோள் மாநிறை

மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்”

(கலி 5 1-2)

“வேனிற் பாதிரி விரிமலர் குவைஇத்

தொடலை தைஇய மடவரன் மகளே”

(ஐங். 361 2-3)

மேற்காணும் பாடல்களில் பாலைத்திணையில் எவ்வாறு அளபெடைப் பயன்பட்டிருந்தன என்பதனைக் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கிய ஐந்திணைகளில் மிகவும் அதிகமான அளபெடை பாலைத்திணைப் பாடல்களில் தான் புலவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், 610 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் பாலைத்திணையில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒவ்வொரு சிறப்பு இருக்கும் அதனைப் போல அளபெடைப் பயன்பாட்டில் பாலைத் திணைக்கு தனிச்சிறப்பிடம் பெறுவதனைக் காணலாம்.

மற்றத்திணைகளைப் போலவே பாலைத்திணையிலும் சொல்லிசை அளபெடையை புலவர்கள் முன்னிறுத்தி கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. ஏனெனில், 270 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடை சொல்லிசையாகவும், 250 க்கும்

மேற்பட்ட அளபெடை செய்யுளியசையாகவும், 90 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடை இன்னியசையாகவும் கையாண்டுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

புறத்திணை

காதல் தவிர பிறவற்றைக் கூறுவது புறத்திணையாகும். புறத்திணைப் பகுதியில் ஏழுதிணைகள் உள்ளதாக தொல்காப்பியர் கூறுவார். அவை, வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண் எனப் பெறும். இப்புறத்திணைகள் பூக்களின் பெயரைக் கொண்டு பெயர் பெற்றுக் காணப்படுகிறது. இதில் பாடாண் திணை மட்டுமே பூப்பெயராய் அமையவில்லை.

புறத்திணை அமைப்பில் எட்டுத்தொகையில் பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு நூல்களை புறத்திணை அமைப்பில் காணலாம். மேலும், பதிற்றுப்பத்தில் இடம் பெறக்கூடிய எட்டுப் பத்திலும் 150 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் இடம் பெற்றுள்ளதனையும் காணமுடிகிறது. புறநானூற்றில் 380 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் புறத்திணையில் பாடாண், வஞ்சி, வாகை, தும்பை, பொதுவியல், காஞ்சி, பெருந்திணை, வெட்சி, கரந்தை, நொச்சி இவைகள் முறையே 400 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் பயின்று வருகின்றன. மேலும், இதில் பாலைத்திணையைப் போலவே பாடாண் திணையில் தான் அளபெடையின் பயன்பாட்டினை புலவர்கள் மேற்கொண்டனர்.

வெட்சி

புறத்திணைகளில் முதன்மையானத் திணை வெட்சியாகும். பகை நாட்டின் மீது போர் தொடுக்க வேண்டும் என எண்ணம் உடைய அரசன். பகைநாட்டின்

ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்வான். அவ்வாறு செல்லக்கூடிய போர் மறவர்கள் தலையில் வெட்சிப் பூவினைச் சூடிச் செல்வார்கள். இதனைப் போன்ற செயலில் ஈடுபடக்கூடிய பாடல்களிலும் சங்கச் சான்றோர்கள் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வெட்சித் திணையைப் பொறுத்தவரையில் ஐந்து அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“குச்சினிரைத்த குருஉமயிர் மேவாய்ச்”

(புறம். 257 - 3)

“நிரையொரு வருஉ மென்னைக்”

(புறம். 262 - 5)

“பல்லாநினிரை தழீஇய வில்லோர்க்

கொடுஞ்சிறைக் குருஉப் பகுந்தார்ப்ப”

(புறம். 269 10-11)

“துறைதனி கெழீஇக் கம்புள் ஈனும்”

(புறம். 297 - 7)

என்னும் வரிகளில் வெட்சித் திணையில் அளபெடையைப் புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

ஒளவையார் வெட்சித்திணையில் இரண்டு அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளார். வெட்சித்திணையில் இன்னிசை அளபெடைதான் அதிகம் பயன்படுத்தியுள்ளனர். செய்யுளிசை அளபெடையின் பயன்பாட்டினைக் காணமுடியவில்லை. இன்னிசை அளபெடை மூன்றும், சொல்லிசை அளபெடை இரண்டும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளதனைக் காணலாம்.

கரந்தை

வெட்சித்திணையையும், கரந்தைத்திணையையும் ஒரே திணையில் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். ஆனால், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் வெட்சியின் எதிர்த் திணையாகக் காட்டியுள்ளார். மேலும், வெட்சிப்பூவினைச் சூடிக்கொண்டு ஆநிரையைக் கவரவரும் மறவர்களை, கரந்தைப்பூவினைச் சூடிக் கொண்டு தடுப்பதே கரந்தைத் திணையாகும். மேலும், கரந்தைத் திணையில் அளபெடையைப் புலவர்கள் பத்து இடங்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“தளரும் நெஞ்சம் தலைஇ மனையோள்

பசிபடு மருங்குலை கசிபு கைதொழாஅக்”

(புறம். 260 3,6)

“பல்ஆ தழீஇய கல்லா வல்வில்

அழிகலம் மகடுஉப் போல”

(புறம். 261 11,18)

“வண்டுமேம் படுஉம் இவ்வறநிலை யாவே”

(புறம். 263 - 4)

“சிறாஅஅர் துடியர் பாடுவல் மகாஅஅர்”

(புறம். 291 - 1)

என்னும் வரிகளில் கரந்தைத் திணையில் அளபெடையானது எவ்வாறு புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர் என்பதனைக் காணமுடிகிறது. இதில், சொல்லிசை அளபெடையையே முன்நிறுத்தியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. ஏனெனில்,

சொல்லிசை அளபெடை நான்கு இடங்களிலும், இன்னிசை அளபெடை மூன்று இடங்களிலும், செய்யுளிசை அளபெடை மூன்று எனவும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

வஞ்சி

வஞ்சியில் மேற்காணும் திணைகளில் தன்னை மதியாது தனது நாட்டைக் கைப்பற்ற நினைக்கும் பகைநாட்டின் மன்னன் மீது படையெடுத்துச் செல்வது வஞ்சித்திணையாகும். இதற்கு தொல்காப்பியர் 13 துறைகளை வகுத்துள்ளார். இத்துறைகளில் வஞ்சித்திணையின் மீது படையெடுத்து வருவோரை எதிர் கொள்வதற்குரியது.

இவ்வாறு படையெடுத்து வரும் திணையிலும் புலவர்கள் அளபெடைச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளனர். போரின் போதும், அதன் வகைகளைச் சொல்லும் போதும் அளபெடை கையாளப்பட்டுள்ளது. இதில் 10 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையை பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

“நிலைக்கு ஓராஅ இலக்கம் போன்றன

களிறே கதவு எறியாச் சிவந்து உராஅய்

நீயே அலங்கு உளைப பரீஇ இவுளிப்

ஒவாது கூஉம் நின் உடற்றியோர் நாடே”

(புறம். 4 - 6,10,13,19)

“களிறு கடைஇய தாள்

கழல் உரீஇய திருந்து அடிக்

கண்ணொளிர் வருடம் கவின் சாபத்து”

(புறம். 7 - 1-2, 4)

“பாசடைப் பனிக்கழி துழைஇப் புன்னை

முழுவிமிழ் மூதூர் விழவுக் காணூஉப் பெயரும்

புன்புலந் தழீஇய புறவணி வைப்பும்

கடுஞ்சினங் கடாஅய் முழங்கு மந்திரக்

கருங்கட் பேய்மகள் கைபுடையூஉ நடுங்க

நெய்ந்தோர் தூஉய நிறைமதி ழிரும்பலி”

(பதி. 30)

“களிறுகண்டு அமூஉம் அமாஅல் மறந்த

புன்றலைச் சிறாஅர் மன்று மருண்டு நோக்கி”

(புறம். 46 5-6)

மேற்காணும் வரிகளில் புலவர்கள் வஞ்சித்திணையில் எவ்வாறு அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. மேலும், புலவர்கள் அனைத்து அளபெடைகளையும் ஒரே மாதிரியான அளவுகளில் பயன்படுத்தியுள்ளதனையும் மேற்காணும் நூற்பாக்களின் வழியே அறியமுடிகிறது.

வஞ்சித்திணையில் ஏறத்தாழ 15 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். சொல்லிசையில் 5 அளபெடையும், செய்யுளிசையில் 5 அளபெடையும், இன்னிசை அளபெடையில் மட்டும் 4 அளபெடைகளை புலவர்கள் கையாண்டுள்ளதனை காணமுடிகிறது.

காஞ்சி

புறத்திணையில் நிலையாமையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஒரே திணை ‘காஞ்சித் திணையாகும்’. இத்திணைக்கு தொல்காப்பியர் 20 துறைகளையும், புறப்பொருள் ஆசிரியர் 21 துறைகளையும் வகுத்துக் கூறுகின்றார். வெண்பாமாலை காஞ்சி என்பதற்கு பகைவரைத் தன் நாட்டின் எல்லையைத் தாண்ட விடாமல் தடுத்தல் என்னும் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது.

சங்க புறத்திணையில் காஞ்சித்திணை அளபெடை பயன்பாட்டில் சொற்களின் வழி நிலையாமைக் கருத்துகளையும், அதிலும் நிலையாமை சொற்களிலே அளபெடைச் சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதனையும் காணமுடிகிறது.

“கூர்நல் இறவின் பிள்ளையடு பெறுஉம்

பெறாஅ மையின் பேரமர் செய்தலின்”

(காஞ்சி. 342 10,12)

“மீன் நெடுத்து நெல் குவைஇ

மனைக் கவைஇய கறிநீ டையால்

தந்தையும் கொடாஅன் ஆயின் வந்தோர்”

(புறம். 343 1,3,14)

“களிறு அணைப்பக் கலங்கின காஅ

கலங் கழாஅலின் துறை கலங்குற்றன

குழாஅங் கொண்ட குருதிஅம் புலவொடு

கழாஅத் தலையர் கருங்குடை நெடுவேல்”

(புறம். 345 1,4,16-17)

என்ற வரிகளில் காஞ்சித்திணையில் இடம் பெற்ற அளபெடைகளைக் காணமுடிகிறது.

காஞ்சியில் தான் அளபெடை பயன்பாடு மிகவும் அதிகமாக காணப்படுகின்றது. புலவர்கள் 30 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளை புறநானூற்றில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பெரும்பான்மையான அளபெடை செய்யுளிசையிலே அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். சொல்லிசையில் 10 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும், செய்யுளிசையில் 15 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும், இன்னிசையில் 5 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

நொச்சி

நொச்சித் திணையை தனித்திணையாக தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. நொச்சித்திணையை உழிஞைத் துறையுடன் இணைத்தே கூறியுள்ளார். இத்திணையில் கோட்டையின் உள்ளே இருந்து கொண்டு தன் மதில் அழியாமல் காத்து நிற்பது நொச்சித்திணையாகும். புறப்பொருளில் ஐயனாரிதனார் இதற்கு 28 துறைகளை வகுத்துள்ளார்.

இந்தத் திணையில் அளபெடையின் பயன்பாடு மிகவும் குறைவாகவே புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

“கடுங்குரல் நொச்சிக் கண்ணார் குருஉத்தழை”

(புறம். 271 - 2)

“ஊர்ப்புறம் கொடாஅ நெடுந்தகை”

(புறம். 272 - 7)

என்ற இரண்டு வரிகளில் மட்டுமே அளபெடையை புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர் மிகவும் அரிதாகவே அளபெடையின் பயன்பாடு காணப்படுகிறது. இதில் இன்னிசையளபெடையில் ஒரு அளபெடையும், செய்யுளிசை அளபெடையில் ஒன்று மட்டுமே கையாளப்பட்டுள்ளது.

உழிஞை

பகவர் மதிலை அழித்து கோட்டைக்குள் மன்னர் புகுவது ‘உழிஞை’ திணையாகும். தொல்காப்பியர் படையெடுத்து முற்றுகையிடுதல் உள்ளிருப்போரை தாக்கி மதிலை அடைவது என்று கூறுகிறார்.

சங்க இலக்கிய புறப்பொருளில் அமைந்த எந்தப் பாடலிலும் உழிஞைத் திணையில் அளபெடையைப் பயன்படுத்தவில்லை.

தும்பை

பகைமைக் கொண்ட இரண்டு அரசர்கள் ஓர் இடத்தினை தேர்வுசெய்து அவ்விடத்தைப் போர்க்களமாகக் கொண்டு போரினை மேற்கொள்வது ‘தும்பைத் திணையாகும்’. இப்போரில் வீர மறவர்கள் தும்பைப்பூவைச் சூடிச்செல்வர்கள்.

தொல்காப்பியர் இத்திணைக்கு 12 துறைகளை வகுத்துக் கூறுகின்றார். ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் தும்பைப் படலம் எனப் பெயரிட்டு 23 துறைகளை வகுத்துக் கூறியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

“முலைஅறுத் திருவென் யான்என சினைஇக்

படுமகன் கிடக்கை காணூஉ”

(புறம். 278 5,8)

“வாளை நீநாய் நாள்இரை பெறாஉப்

பெறாஅ உரையறா வராஅலின் மயங்கி

உயிர்புறப் படாஅ அளவைத் தெறுவரத்”

(புறம். 283 2-3,9)

“தோடுஉகைத்து எழுதருஉ துறந்து எறிநாட்பின்”

(புறம். 295 - 3)

“நிலம்பிறக் கிடுவது போலக் குளம்பு குடையூஉ”

(புறம். 303 - 1)

“உளன் என வெருஉம் ஓர்ஒளி”

(புறம். 309 - 7)

என்ற வரிகளில் தும்பைத்திணையில் பயன்படுத்தப்பட்ட அளபெடைகளைக் காணலாம். இத்திணையில் 15 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைக் காணமுடிகிறது. அதில் செய்யுளிசை அளபெடை ஏழும், இன்னிசை அளபெடை ஐந்தும், சொல்லிசை அளபெடை ஆறும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

வாகை

மன்னன் தான் பகைமேற் சென்று அம்மன்னனை வீழ்த்தி வெற்றிப்பெறுவது ‘வாகைத் திணையாகும்’. அவ்வாறு வென்றவனே வாகைச் சூடுவான். வாகைத்திணையின் துறைகளை தொல்காப்பியர் 18 வகைகளாகப்

பிரித்துக்காட்டுவார். ஆனால் புறப்பொருள் ஆசிரியர் 32 வகைகளாகப் பிரித்து இலக்கணம் வகுத்துக் கூறுவார்.

“இமிழ்கடல் வளைஇய ஈண்டுஅகல் கிடக்கை

குன்றத்து இறுத்த குரீஇஇனம் போல

கழுஉ விளங்கு ஆரம் கலைஅய மார்பே”

(புறம். 19 1,8,18)

“கந்து சேர்பு நிலைஇ வழங்கப்

பாஅல் நின்று கதிர் சோரும்

மிசைஅலங்கு உளைய பனைபோழ் செரீஇப்”

(புறம். 22 9-10,21)

“தவிரிழை தைஇ மின்னுமிழ் பிலங்கச்

சீர்மிகு முத்தற் தைஇய”

(பதி. 39 15-16)

“ஓடல் மரீஇய பீடுஇல் மன்னர்

நோய்ப்பால் விழித்த யாக்கை தழீஇக்

வரிஞிமிறு ஆர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்து”

(புறம். 93 4-5, 12)

என்ற வரிகள் அனைத்தும் வாகைத்திணைப் புலவர்களால் அளபெடை கையாண்ட விதத்தினைக் காணமுடிகிறது.

வாகைத்திணை பொருத்தவரையில் மன்னர்களின் வெற்றியைக் கொண்டாடவும், அவர்களைப் பெருமைப்படுத்தவும் அளபெடையைப் புலவர்கள்

கையாண்டுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. மேலும், புறநானூற்றில் 70 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும், பதிற்றுப்பத்தில் 12 இடங்களிலும், அளபெடையை சங்கப் புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வாறு பயன்படுத்திய அளபெடைகளில் சொல்லிசை அளபெடையைத் தான் முன் நிறுத்தி பாடியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

செய்யுளிசை அளபெடையில் 30 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும், சொல்லிசை அளபெடைகளில் 35 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும், இன்னிசை அளபெடையில் 10க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் காணலாம்.

பாடாண்

வெற்றி பெற்ற அரசனின் வீரம், புகழ், கொடை முதலிய பண்புகளை புகழ்ந்து பாடுவது பாடாண் திணையாகும். இத்திணைக்கு தொல்காப்பியர் 25 துறைகளைக் கூறுகின்றார். ஆனால் ஐயனாரிதனார் அவர்கள் பாடாண் படலம் என அமைத்து அதில் 48 துறைகளைக் காட்டியுள்ளார்.

அளபெடை பயன்பாட்டில் முதன்மை பெற்று காணப்படுவது பாடாண் திணையாகும். ஏனெனில் புறத்திணையில் பாடிய பாடல்களில் பயின்று அளபெடை சொற்களை நோக்கும் போது அளபெடையின் பயன்பாட்டில் பாடாண் திணையே முதன்மைப் பெறுகிறது. புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்தில் மட்டும் 300 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைப் புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

“வளித் தலைஇய தீயும்

அலங்குளைப் புரவி ஐவரோடு சினைஇ

பாஅல் புளிப்பினும் பகல் இருளினும்

நாஅல்வேத நெறி திரியினும்”

(புறம். 2 4,13,17-18)

“நிலத்தின் சிதாஅர் களைந்த பின்றை

நூலாக் கலிங்கம் வால்லுரை கொளீஇ”

(பதி. 12 20-21)

“கெடாஅ நல்லிசை நிலைஇத்

தலாஅ லியரோஇல் ஒலகமோடு உடனே”

(பதி. 14 21-22)

“எறித்தெறி தானை முன்னரை எணாஅ

அலர்படை வருஉங் காலை நும்படைக்

குன்று விலங்கு சிறையின் நின்றனை எணாஅ”

(புறம். 169 2-3,5)

“ஒருகண் மாக்கிணை ஒருபு கொடாஅ

வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி நேர்கரை

நுண்ணூந் கலிங்கம் உடீஇ உண்ம்

கோண்மீன் அன்ன பொலங்கலத்து அளைஇ”

(புறம். 392 5, 14-17)

என்ற வரிகளில் பாடாண் திணையில் புலவர்கள் எவ்வாறு அளபெடையைப் பயன்படுத்தினர் என்பதனைக் காணமுடிகிறது. மேலும், பாடாண் திணையில் சொல்லிசையில் 130 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும், செய்யுளிசையில்

120 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும் இன்னிசையில் 60 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும் புலவர்கள் பயன்படுத்தியதனை உய்த்துணர முடிகிறது.

பொதுவியல்

புறத்திணைகளில் வகைப்படுத்த முடியாத அறம் கூறக்கூடிய பாடல்களையும், அறிவுரைக்கூறும் பாடல்களையும் பொதுவியல் திணைக்குள் புகுத்திக் கூறுவதாகும். இத்திணையின் அமைப்பே வெட்சி முதல் பாடாண் வரை கூறப்படாத செய்திகள் அனைத்தையும் கூறும் திணையாக அமைகிறது.

இவ்வாறு பொதுத்தன்மைக் கொண்ட இத்திணையில் புலவர்கள் பல்வேறு விதமான அளபெடைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். இதில் ஏறக்குறைய 70 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளை புலவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

“முடிதல் வேட்கையர் நெடிய மொழியூஉக்

கெடாஅ நல்லிசைத் தம்குடி நிறுமார்

இடாஅ ஏணிவியல் அறைக்கொட்ப

தூஎதிர்ந்து பெறாஅத் தாஇல் மள்ளரொடு”

(பதி. 81 12-14 34)

“அருப்பம் பேணாது அமர்கடந் ததூஉம்

இரும்பா ணொக்கற் கடும்பு புரந்ததூஉம்

வேத வேள்வித் தொழின் முடித் ததூஉம்”

(புறம். 224 1,3,9)

“நிலமார் வையத்து வலமுறை வளைஇ

தூக்கணங் குரீஇத் தூக்குஉ ஏய்ப்ப

ஒருசிறைக் கொளீஇய திரிவாய் வலம்புரி”

(புறம். 225 4,11-12)

“செய்வுறு பாலைக்கு கொய்பூத் தைஇத்

தழுவுவழித் தழீஇத் தூங்கி”

(புறம். 243 2-4)

என்னும் பாக்களின் வழியே பொதுவியல் திணையில் பயன்பட்ட அளபெடைகளைக் காணமுடிகிறது.

இத்திணையில் புலவர்கள் 60 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்திணையிலும் சொல்லிசை அளபெடையையே முன்னிறுத்தி புலவர்கள் அதிகமாகப் பாடியுள்ளனர். ஏறத்தாழ 20 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் சொல்லிசையில் பாடியுள்ளனர். இன்னிசை அளபெடையிலும் 20க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். மற்றத் திணைகளைக் காட்டிலும் இத்திணையில் செய்யுளிசையின் பயன்பாடானது மிகவும் அரிதாகவே காணக்கிடைக்கின்றது.

புலவர்களின் அடிப்படையில் அளபெடை

சங்ககாலம் தொட்டு இக்காலம் வரை தமிழ்மொழி வளர்ச்சி அடைய முக்கியக் காரணமாக புலவர்கள் திகழ்கின்றனர். ஏனெனில், தமிழும், தமிழின் சிறப்பினையும் பழமை மாறாமல் இன்றும் நாம் படித்து இன்புறத்தக்க வகையில் ஒவ்வொரு பாடலையும் இயற்றியுள்ளனர். புலவர்கள்தான் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்துள்ளனர். பண்டையகாலத் தமிழரின் வாழ்வியலையும், தமிழ் எழுத்து வளர்ச்சியையும் சங்க இலக்கியத்தின் மூலமாகவே முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

புலவர்களைப் பற்றி காண வேண்டும் என்றால் ஆண்பாற்புலவர்களைப் போல சங்க காலம் தொட்டு இன்று வரை பெண்பாற் புலவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதனையும் நாம் அறிய வேண்டும். ஆண் புலவர்களுக்கு இணையாக பெண்பாற் புலவர்களும் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். பெண்களுக்கு அன்று முதலே கல்வியானது வழங்கப்பட்ட சிறப்பினை அறியமுடிகிறது.

தமிழிலக்கியத்தின் பொற்காலமான சங்க காலத்தில் புலவர்கள் பாடல் இயற்றுவதில் பெரிதும் ஆர்வம் கொண்டு இயற்றியதனை 2000 பாடலுக்கு மேல் உள்ள சங்க இலக்கியத்தை காணும் போதே புரிகின்றது. அக்காலத்தில் ஆண்களுக்கு ஈடு இணையாக பெண்களும் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனர். பிற்காலத்தில் புலவர்களின் பாகுபாடு மிகவும் இன்றியமையாததாகக் காணப்படுகிறது.

ஆண்பாற் புலவர்கள்

பெண்பாற் புலவர்கள்

மேற்காணும் இரண்டு நிலைகளில் சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெறும் புலவர்களை நாம் பிரித்துப் பார்க்கலாம். இவர்கள் 1200 பாடல்களில் 2500 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

ஆண்பாற் புலவர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் மொத்தம் 470 புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். அதில் 305 புலவர்கள் மட்டுமே அளபெடையைப் பற்றி கூறியுள்ளதால் ஏனையவர்களுக்கு அளபெடையின் பயன்பாடானது தேவைப்படவில்லை எனலாம். 300க்கும் மேற்பட்ட புலவர்களில் 290 ஆண்பாற் புலவர்கள் அளபெடையைத் தன் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஆய்வுக்கு அதிகமான அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ள ஆறு புலவர்களின் பாடல்களையும், அவர்களின் அளபெடை வகைகளையும் காணலாம்.

கபிலர்

பரணர்

நக்கீரர்

நல்லந்துவனார்

பெருங்கடுங்கோ

மருதனிள நாகனார்

மேற்காணும் ஆறு புலவர்களும் தங்களுடைய பாடல்களில் அளபெடையை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளனர் என்பதையும், எந்த அளபெடைக்கு முன்னுரிமை அளித்துப் பாடியுள்ளனர் என்பதனையும் காணலாம்.

கபிலர்

சங்க இலக்கியத்தில் அதிகமான பாடல்களை இயற்றியவர் கபிலரே. “குறிஞ்சிக்கோர் புலவர் கபிலர்” என்ற மொழிக்குச் சொந்தக்காரர். இவரின் பெரும்பான்மைப் பாடல்கள் குறிஞ்சித்திணையை சார்ந்ததாகவே இருக்கின்றது. எட்டுத்தொகையில் ‘பரிபாடல்’ தவிர மற்ற ஏழு நூலிலும் தம்முடைய பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாடலையும் இவரே இயற்றியுள்ளார்.

சங்கப்புலவர்களில் இவரே அனைத்திலும் தலை சிறந்தவராக கருதப்படுகிறார். ஏறத்தாழ 235 பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பாடியுள்ளார்.

அந்தப் பாடல்களில் 200 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களை பயன்படுத்தியுள்ளார். அவ்வாறு இவர் இயற்றிய அளபெடையில் சொல்லிசை அளபெடைச் சொற்களையே அதிமாகக் கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

இவர் எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகநானூற்றில் 38 அளபெடைச் சொற்களையும், ஐங்குறுநூற்றில் 24 அளபெடைச் சொற்களையும், கலித்தொகையில் 44 அளபெடைச் சொற்களையும், குறுந்தொகையில் 12 அளபெடைச் சொற்களையும், நற்றிணையில் 4 அளபெடைச் சொற்களையும், பதிற்றுப்பத்தில் 15 அளபெடைச் சொற்களையும், புறநானூற்றில் 18 அளபெடைச் சொற்களையும், பத்துப்பாட்டு நூலான குறிஞ்சிப்பாட்டில் 35 அளபெடைச் சொற்களையும் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

அளபெடையின் வகைகளில் எட்டுத்தொகையில் சொல்லிசையில் 73 அளபெடைச் சொற்களையும், செய்யுளிசையில் 56 அளபெடைச் சொற்களையும், இன்னிசையில் 32 அளபெடைச் சொற்களையும் கையாண்டுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் சொல்லிசை அளபெடை 18 சொற்களையும், செய்யுளிசை அளபெடை 14 சொற்களையும், இன்னிசை அளபெடை 3 சொற்கள் என எட்டுத்தொகையில் 400 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களைக் காணலாம்.

எட்டுத்தொகையிலும், பத்துப்பாட்டிலும் 'கபிலர்' சொல்லிசை அளபெடையைத்தான் அதிகமாகப் பாடியுள்ளார். மற்ற அளபெடைச் சொற்களை விட சொல்லிசை அளபெடைச் சொல்லினைத்தான் இவர் அதிகமான எண்ணிக்கையில் பயன்படுத்தியுள்ளார். சொல்லிசையின் தேவையே இவர் அதிகமானதாக எண்ணியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

“தொண்டக பறைசீர் பெண்டிரோடு விரைஇ

இரும்பிடி கன்றோடு விரைஇய கயலாய்

பெரும் கையானை தோள்பிழைத்து ஞீஇய”

(அகம். 118 3,7-8)

“மாசற கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்த

வண்ணமுந் துணையும் பொரீஇயெண்ணா”

(குறிஞ் 16,31)

“பூண் ஆகம் உற தழீஇ போத்தந்தான்

குரவை தழீஇ யாம் ஆலக் குரவையுள்

நெறிஅறிசெறி குறிபுரிதிரிபு அறியா அறிவனை முந்துறீஇத்”

(கலி. 39 4,28,46)

என அகப்பாடல்களில் ஒரே நிலையில் அளபெடைச் சொற்களின் பயன்பாட்டினை இவர் முதன்மைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். நூல்கள் தான் மாறுபாடு தவிர இவரின் அளபெடையின் பயன்பாடு ஒரே மாதிரியாகவேதான் அமைந்துள்ளது. இதே போல்,

“வென்றி நிலைஇய விழுப்புக ழொன்றி

எவ்வி தொல்குடில் படிஇயர் மற்று இவர்

விடுத்ததன் வெலீஇயர் நின்வேலே”

(புறம். 202 5,14,17)

“களிறு நிலை முணைஇய தார்அரும் தகைப்பின்

பசியுடை யொக்கலை ஓரீஇயப்”

(பதி. 64 7,19)

என்று புறப்பாடல்களிலும் ஒரே மாதிரியான அளபெடையினை பயன்படுத்தியுள்ளார். அகத்திணை, புறத்திணை என வேறுபாடு இல்லாமல் ஒரே நிலையில் அளபெடையை இவர் பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

பரணர்

புலவர்களின் அடிப்படையில் அளபெடையை அதிகமாகப் பயன்படுத்துவதில் இவரும் ஒருவர். இவரின் பாடல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் மட்டும் பாடியுள்ளார். இவர் சங்க இலக்கியத்தில் 85 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அதில் ஏறத்தாழ 140 அளபெடைச் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார்.

சங்கப்பாடல்களின் தொகுப்பில் இவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டில் செய்யுளிசை அளபெடைக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. மற்ற புலவர்கள் கபிலர் உட்பட்ட அனைவரும் சொல்லிசை அளபெடையை முன்னிறுத்தி பாடியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. ஆனால், இவரின் பாடல்களில் செய்யுளிசை அளபெடையையே அதிகமாகப் பாடியுள்ளார்.

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ

தேர்வண் விராஅன் இருப்பை அன்னஎன்

விடேஎன் விரக்கு வென்ஆயின் கடைஇக்

ஆசுஇல் கலம் தழீஇயற்று

வாரல் வாழிய கவைஇ நின்றோளே”

(நற். 350 1,4,6, 9-10)

என்னும் நற்றிணையின் 350 வது பாடலில் ஆறு அளபெடையை ஒரே பாடலில் பாடியுள்ளார். இதில் இவர் அளபெடையை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பதற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

“பாஅடி உரல பகுவாய் வள்ளை

பெரும்பூண் பொறையன் பேளம் முதிர்கொல்லி”

(குறு. 89 1,4)

“மழைவளம் தருஉம் மாவண் தித்தன்

கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தம்

வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்

பல்வேல் மத்தி கழாஅர் அன்னளம்”

(அகம். 6 4,6,8,20)

“கருங்கோட்டு மாஅத்து அலங்குசினைப் புதுப்பூ

மயங்குமழைத் துவலையின் தாஅம் ஊரன்”

(அகம். 236 7-8)

மேற்காணும் அளபெடைகள் அனைத்தும் சீராக அமைக்கப்படுவதும் அவ்வளபெடையின் பயன்பாட்டினை வழியுறுத்தியுள்ளதனையும் அறியமுடிகிறது. அனைத்துப் புலவர்களை விட இவர் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ள விதம் புதுமையாக இருக்கின்றது. காரணம் அனைவரும் சொல்லிசை அளபெடையை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால் இவர் மட்டும் செய்யுளிசையை முன்னிறுத்திப் பாடியுள்ளார். இதனை இவரின் பாடல் வழி உணரமுடிகிறது.

இவரின் அளபெடை பயன்பாட்டில் நற்றிணையில் 13 அளபெடையும், குறுந்தொகையில் 3 அளபெடையும், பதிற்றுப்பத்தில் 18 அளபெடையும், அகநானூற்றில் 78 அளபெடையும், புறநானூற்றில் 28 அளபெடையும் சங்க இலக்கியத்தில் இவர் கையாண்டுள்ளார். மேலும், இன்னிசையில் 21 அளபெடையும், சொல்லிசையில் 49 அளபெடையும், செய்யுளிசையில் 65 அளபெடையும் பயன்படுத்தியுள்ளதனை இவரின் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

நக்கீரர்

சங்கப்பாக்களில் இவரின் பாடல்கள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. இவர் சங்க இலக்கியத்தில் 37 பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். நற்றிணையில் ஏழு, குறுந்தொகையில் எட்டு அகநானூற்றில் பதினேழு, புறநானூற்றில் மூன்று, பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படையும், நெடுநல்வாடையும் இயற்றியுள்ளார்.

இவரின் பாடல்கள் அனைத்தும் ஏதாவது ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பினை முன் நிறுத்தியே பாடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு தான் அளபெடையின் பயன்பாட்டினையும் காண முடிகிறது. இவர் இயற்றிய 37 பாடல்களில் 120க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவ்வாறு செய்யுளில் பயன்படுத்திய அளபெடைகளில் சொல்லிசை அளபெடையையே அதிக அளவில் கையாண்டுள்ளார்.

இவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டில் சீர்நிலையில் மட்டுமே அளபெடையைக் காண முடிகிறது. அடிநிலையில் எங்குமே இவர் அளபெடையைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பதனை இவரின் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. அதனை,

“கேள்அல் கேளிர் கெழிஇயினர் எழகவும்

நீள்இருங் கூந்தன் மாஅயோனொடு

வயம்திகழ்பு இழிதரும் வாய்புகு கடாஅத்து

தெண்நீர் உயர்கரைக் குவைஇய”

(அகம் 93,2,11,17,22)

“ஆழல் வாழி தோழி! - வடாஅது

பகைமுனை அறுத்துப் பல்இனம் சாஅய்

இனம்தலைத் தருஉம் துளங்கு இமில் நல்ஏற்றுத்

தழுஉப்பிணர் எடுத்தம் தாழ்ப் பூட்டிய

கன்றுடைப் பெருநிரை மன்றுநிரை தருஉம்”

(அகம். 253 9,11,13-14,18)

“நின்னொடு தெளித்தனர் ஆயினும் என்னதூஉம்

கணங்கெழு கடவுட் குயர்பலி தூஉய்ப்

சிறுவெண் காக்கை நாளிரை பெறூஉம்”

(நற். 358 4,6,9)

“நடுங்குச்சிறைப் பிள்ளை தழீஇக் கிளைபயிர்ந்து

விரியுளை நன்மா கடைஇப்”

(நற். 367 2,11)

மேற்கூறியுள்ள பாடல்களின் வழி சீர்நிலை அளபெடைகளின் வகைகளில் பிரிக்கலாம். பெரும்பாலான அளபெடைகள் சொல்லிசையில் அமைந்தாலும்

இன்னிசை அமைப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்ததனை நற்றிணைப் பாடல் மூலமாக அறிய முடிகிறது.

சங்கப் புலவர்களைப் போல இவரும் சொல்லிசை அளபெடையை தான் அதிகம் பயன்படுத்தியுள்ளார். சொல்லிசையில் 70 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். மேலும், செய்யுளிசையில் 30 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையும், இன்னிசையில் 25 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையையும் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

மருதனிளநாகனார்

சங்கப் புலவர்கள் பலரும் பல வகைகளில் பெயர் அமையப்பெற்றிருக்கும் ஆனால் இவருக்கு கலித்தொகையில் மருதத்திணைப் பாடல்கள் பாடியதால் இவரை ‘மருதன் இளநாகனார்’ என்று அழைக்கப்படுகிறார். இவர் சங்க இலக்கியத்தில் 79 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அதில் 56 பாடல்களில் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அகநானூற்றில் 17 பாடல்களிலும், கலித்தொகையில் 28 பாடல்களிலும், குறுந்தொகையில் 2 பாடல்களிலும், நற்றிணையில் 5 பாடல்களிலும், புறநானூற்றில் 4 பாடல்களிலும் அளபெடைப் பயன்பாட்டினைக் காணமுடிகிறது.

இவரின் பாடல்களில் அளபெடையானது அடிநிலையிலும், சீர்நிலையிலும் அமையப் பெற்றிருப்பதனைக் காணமுடிகிறது.

“எல்லா கெழீஇத் தொடி செறிந்தோள் இணை தத்திக்

தழீஇ கொண்டு ஊர்ந்தாயும் நீ

குழீஇ அலாவனால் தேம்புவார் இல்கடை ஆறு

மிகாஅது சீர்ப்பட உண்ட சிறுதுளி ஏர்உண்கண்

விடாஅது நீ எம்இல் வந்தாய் அவ்யானை

கடாஅம் படும் இடத்து ஓம்பு”

(கலி. 97 22-24, 26, 30-31)

என்ற கலித்தொகை வரிகளை ஆராயும் போது இதில் புலவர் அடிநிலையில் எவ்வளவு சிறப்புடன் அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளார் என்பதனை தெளிவாகக் காணமுடியும். மேலும், இதில் செய்யுளிசை அளபெடையையும், சொல்லிசை அளபெடையையும் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பதையும் காணமுடிகிறது.

“கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க்

கடாஅயானைக் குழுஉச் சமம்”

(அகம். 220 3-4)

என்ற வரியில் சீர் நிலையில் அளபெடையை முதல் வரியிலும் இரண்டாம் வரியிலும் எதுகை அமைந்தும், இரண்டாம் வரியில் தொடை விகற்பமான இணை பயின்று வருவதனைக் காண முடிகிறது. மேலும்,

“வருந்திணை வாழியேர் நீயே - வடாஅது

அண்டர் மகளிர் தண்தழை உடையர்

மரல்செல மித்தத் மாஅல் போலப்

புன்தலை மடப்பிடி உணீஇயர் அமகுழை

நெடுநிலை யாஅம் ஒற்றி நனைகவுள்”

(அகம். 59 3, 5-8)

“திருந்திழை நெகிழ்ந்து பெருந்தோள் சாஅய்

உவருண பறைந்த ஊன்தலைச் சிறாஅரொடு

பயிலரிற் கிடந்த முதுவாய்ப் பல்லி”

(அகம். 387 1,4,9,16)

மேற்காணும் வரிகளின் மூலம் அளபெடையின் பொதுவான பயன்பாட்டினைக் காணமுடிகிறது. மேலும், இவர் அளபெடையை பயன்படுத்தும் போது இறுதி நிலையில் வைத்து பாடியுள்ளதனையும் அறியமுடிகிறது.

இவர் அளபெடையைப் பயன்படுத்தும் விதம் அதனை வெளிப்படுத்தும் விதமும் மாறுபாடைகிறது. தழீஇ, குழீஇ, கெழீஇ, நசைஇ போன்ற இடங்களில் இவர் ஓரசையிலேயே அளபெடையைப் பெரும்பான்மையாக பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காண முடிகிறது.

நல்லந்துவனார்

இவரின் இயற்பெயர் அந்துவன் என்பது 'நல்' என்னும் முன்னடையும் 'ஆர்' என்னும் பின்னடையும் பெருமை கருதிச் சேர்க்கப்பெற்று இவர் நல்லந்துவனார் என அழைக்கப்படுகிறார். இவர் மதுரையை சேர்ந்தவர் என்பதாலும், இவரின் தொழில் ஆசிரியர் தொழில் என்பதாலும் இவரை மதுரை ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் என்றே அழைக்கப்படுகிறார். சங்க இலக்கியத்தில் இவரது பாடல்கள் அகநானூற்றில் 1 பாடலும், கலித்தொகையில் 34 பாடல்களும், நற்றிணையில் 1 பாடலும், பரிபாடலில் மூன்று பாடல்களும் பாடியுள்ளார்.

அளபெடையைக் கையாண்ட புலவர்களில் இவரின் அளபெடை பயன்பாடு மட்டும் மாற்றம் பெறாமல் பல பா வகைகளில் மாற்றம் பெற்று பல பாக்களில் பாடியுள்ளார். ஆசிரியவெண்பா, கலிப்பா, பரிப்பா என அனைத்திலும் இவர் பாடல் பாடியுள்ளார்.

“தேமொழி மாதர் உறாஅது உறீஇய

உறீஇயாள் ஈத்த இம்மா

மாண்இழை மாதராள் ஏள் எனக் காமனது

ஓரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ ஆன்றோர்
உயர்நிலை உலகம் உறீஇயாங்கு என்”

(கலி. 39 16,19,22,34,36)

“நாண்யாது மிலளாகி நகுதலு நகூஉ மாங்கே
பெண்மையு மிலளாகி யழுதலு மழுஉந் தோழியோ
இவ்யாவ ரேழுற்றார் கண்டரெ யோஓ
கலைஇ கண்புகுவந் தோணுசுப் பேள்
அறாஅ லின்நரி முன்கைக் கொட்கும்
பறாஅப் பருந்தின்கட் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கறாஅ வெருமைய காடிற்றந்தான் கால்லோ
செறாஅ துளனாயிற் கொள்வே னவனைப்
பெறாஅதியா னேவே னவனையெற் காட்டிச்
சுறாஅக் கொடியான் கொடுமையை நீயு
முறாஅ வரைசநின் னேவைக்கட் கொண்ட
மறாஅ வரைசநின் மாலையும் வந்தன்
றறாஅ தணிகலிந் நோய்
மடாஅ நறவுண்டார் போல மருள
விடாஅ துயிரோடு கூடிந் றென்றுண்கண்
படாஅமை செய்தான் றொடர்பு”

(கலி. 147 9-10, 12, 18, 36-45, 54-56)

“குருதிக் கோட்டு அழிகறை தெளிபெறக் கழீஇயன்று
வான் ஆற்றும் மழைதலைஇ மரன் ஆற்றும் மலர்நாற்றம்
தான் நாற்றம் கலந்து உடன் தழீஇ வந்து தருஉம் வையை
நீர்ஊர் அரவத்தால் துயில் உணர்பு எழீஇ
புகைவகை தைஇயினார் பூங்கோதை நல்லார்

தகைவதை தைஇயினார் தார்

வகைவகை தைஇயினார் மாலை”

(பரி. 20 5,8,11,15,27-29)

மேற்கானும் வரிகளில் நல்லந்துவனார் அவர்கள் அளபெடையை அதன் தன்மையறிந்து பயன்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. மேலும், இவரும் பரணர் போல செய்யுளிசை அளபெடையைத் தான் முன்நிறுத்திப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இவரின் அளபெடை பயன்பாட்டில் அறாஅ, மறாஅ, மடாஅ, விடாஅ, படாஅ, பறாஅ, கறாஅ, பெறாஅ போன்ற இறுதிநிலை அளபெடையைப் பெற்ற ஓரசைச் சொற்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளதனை காணமுடிகிறது. இவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டில் தொடை வகைகளான எதுகை, மோனை அடிப்படையிலும் கையாண்டுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

அளபெடையில் செய்யுளிசையை முதன்மைப்படுத்தி 60க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். சொல்லிசையில் 35 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையையும், இன்னிசையில் 20 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையையும் கையாண்டுள்ளார்.

பெருங்கடுங்கோ

சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களில் பல இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. அவ்வரிசையில் பெருங்கடுங்கோவும் உள்ளார். சங்ககால சேர மன்னர்களில் பெருங்கடுங்கோவும் ஒருவர் எனவும், இவரின் தந்தை கோ ஆதன் சேரலிரும்பொறை என்றும், பெருங்கடுங்கோவின் மகன் ‘இளங்கடுங்கோ’ என்றும் மேலும், இவரை மன்னர் அல்லாது புலவராக காட்ட ‘பாலை பாடிய

பெருங்கடுங்கோ' என அழைக்கப்படார் எனவும் பல செய்திகளை நம்மால் காணமுடிகிறது.

இவரின் பாடல்களில் அரசாங்கத்தில் நடக்கும் நன்மை தீமைகளை உவமைகளின் மூலமாகவே கூறுவது போல பாடியுள்ளதனால் இவரை அரசர் என்றே உரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

பெருங்கடுங்கோ சங்க இலக்கியத்தில் மொத்தம் 68 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அதில், அகநானூற்றில் 12 பாடல்களும், கலித்தொகையில் 35 பாடல்களும், குறுந்தொகையில் 10 பாடல்களும், நற்றிணையில் 10 பாடல்களும், புறநானூற்றில் 1 பாடல் வீதம் எட்டுத்தொகை நூலில் பாடியுள்ளார்.

“சிதரார் செம்மல் தாஅய் மதர்எழில்

முகையிணி அவிழ்ந்த தோங்கமோடு அசைஇ நனை

உதிர்வீ அம்சினை தாஅய் எதிர்வீ

மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம்”

(அகம். 99 3,5,7-8)

“சாரல் யாஅத்து உயர்சினை குழைத்த

திறன்இல் சிதாஅர் வறுமை நோக்கி

கொடிவிடு குருதித் தூங்குகுடர் கறீஇ

பெருங்கலி வானம் தலைஇய”

(அகம். 337 1,12,14,20)

“வருவர்கொல் வயங்கு இழாஅய் வலிப்பல்யான கேள் இனி

கடியவே கணம் குழாஅய் காடு என்றார் அக்காட்டுள்

இன்பத்தின் இகந்து ஓரீஇ இலை தீந்த உலவையால்

துன்புறாஉம் தகையவே காடு என்றார் அக்காட்டுள்

அன்புகொள் மடப்பெடை அசைஇய வருத்தத்தை

துன்னருஉம் தகையவே காடு என்றார் அக்காட்டுள்”

(கலி. 11 5,7,10-12,15)

“பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்”

(குறு. 87 2-3)

“உயவு நடைப்பேடை உணீஇய மன்னர்

முனைகவர் முது பாழ் உருபிறற் பெறுஉம்

மருந்து எனப்படுஉம் மடவோளையே”

(நற். 384 4-5,11)

சேண்விளங்கு நல்லிசை நிறீஇ”

(புறம். 282 - 11)

மேற்காணும் வரிகளில் புலவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டினை நாம் கண்டுணர முடிகிறது. இவர் பெரும்பான்மையான இடங்களில் சொல்லிசை அளபெடையைத்தான் கையாண்டுள்ளார். சொல்லிசைப் போலவே செய்யுளிசையையும் கையாண்டுள்ளார். ஏறத்தாழ இரண்டு அளபெடைகளையும் சிறப்பாக பயன்படுத்தியுள்ளதனை காணலாம்.

இவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டில் சொல்லிசை, செய்யுளிசை இரண்டிலும் 30 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களையும், இன்னிசை அளபெடையில் 20 க்கும் மேற்பட்ட சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காணலாம். அளபெடை வகைமையில் சீர்சிலை அளபெடையைத்தான் இவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். அடிநிலை அளபெடையின் பயன்பாடு மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகிறது.

பெண்பாற் புலவர்கள்

சங்ககாலம் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொற்காலம் தமிழ்ப்புலவர்கள் நிறைந்து வாழ்ந்த காலம் ஆகும். அக்காலத்தில் ஆண்பாற் புலவர்களுக்குச் சமமாக பெண்பாற் புலவர்களும் இலக்கிய ஆளுமை மிக்கவர்களாக விளங்கினர். சங்ககாலத்தில் ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே பெண்பாற் புலவர்களும் இலக்கியம் பாடுவதில் ஆர்வம் கொண்டனர். அதனைச் சங்க இலக்கியம் மூலமாக முழுமையாக அறியமுடிகிறது. சங்ககாலத்தில் 30 க்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றி ஆண்பாற் புலவர்களைப் போல இலக்கிய உலகில் மகளிர்களுக்கான ஒதுக்கீடு இன்றுபோல் அன்றில்லை. புலமைக்கே வாய்ப்பு நல்கினர் எனில் மிகையாகாது நிலைத்து நிற்கின்றனர்.

ஒளவையார்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் எனப்படும் சங்ககாலமே ஒளவையார் வாழ்ந்த காலமாகும். சங்ககாலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்றும், ஐந்தாம் நூற்றாண்டு எனவும் இருவிதமாகக் கூறுவார்கள். சங்ககால பெண்பாற் புலவர்களில் தலை சிறந்த புலவராக இவரையே அறிஞர்கள் கூறுவர். ஏனெனில் இவரின் பாடல்களின் தன்மையும் மன்னர்களிடையே 'தூது' சென்றதனையும் வைத்து நாம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் அகநானூற்றில் நான்கு பாடல்களும் குறுந்தொகையில் 15 பாடல்களும், நற்றிணையில் 7 பாடல்களும், புறநானூற்றில் 33 பாடல்களும் பாடியுள்ளார். சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்களில் ஏறத்தாழ 59 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இந்த 57 பாடல்களில், 37 பாடலில் 55 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“போர்க்கு உரைஇப் புகன்று கழிந்தவான்

சுரை தழீஇய இருங் காழொடு

களிநே எழுஉத் தாங்கிய கதவம் மலைத்து அலர்

குழுஉக் களிற்றுக் குறும்பு உடைத்தலின்

பருஉப் பிணிய தொடிகழிற் தனவே

களன் உழந்து அசைஇய மறுக்குளம் பினவே”

(புறம்.97 1,6, 8-10,13)

“ஒருகண் மாக்கிணை ஒற்றுபு கொடாஅ

வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி நேர்கரை

நுண்ணூற் கலிங்கம் உடஇ உண்ம் எனக்

கேண்மீன் அன்ன பொலங்கலத்து அளைஇ”

(புறம். 392 5,14,15,17)

“நல்லுரை யிகந்து புல்லுரை தாஅய்ப்

அகனுறத் தழீஇக் கோட்டுநர்ப் பெறினே”

(குறு. 29 1,7)

“நீடிய மராஅத்த கோடுதோய் மலிர்நிறை

இறைத்துணச் சென்றற் றாஅங்கு”

(குறு.99 4-5)

“பேளய் கண்ட கனவிற பன்மாண்

மாஇருங் கொல்லி யுச்சித் தாஅய்த்

நிரைபறைக் குரீஇயினம் காலை போகி

முடங்கு புறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு”

(அகம். 303 2,6,11-12)

மேற்கானும் பாடல் வரிகளில் ஓளவையாரின் புலமையையும் அவரது அளபெடைப் பயன்பாட்டையும் அறியலாம். சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்களில் அதிகமான பாடல்கள் பாடியதும், அதிகமான அளபெடையைப் பயன்படுத்தியதும் பெண்பாற்புலவர்களில் ஓளவையார் மட்டுமே.

ஏறத்தாழ 50 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களை இவர் கையாண்டுள்ளார். ஆண்பாற்புலவர்களைப் போல் இவரும் சொல்லிசை அளபெடையைத்தான் அதிகமாகக் கையாண்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. மேலும், செய்யுளிசையில் 20 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும், சொல்லிசையில் 25 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும், இன்னிசை அளபெடையில் 54 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும் இவரின் பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளதை காணலாம்.

காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்

பெரும்பாலான தமிழ் மக்களால் நன்கு அறியப்பட்ட நல்லிசை புலமை மெல்லியலார் வரிசையில் காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையாரும் ஒருவர் ஆவார். பண்டைத் தமிழர்களின் மறக்குடி மாண்பைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றே அவர்க்கு நீங்காப் புகழை நல்கியுள்ளது.

இவர் சங்க இலக்கியத்தில் 12 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் ஒரு பாடலையும், பதிற்றுப்பத்தில் ஆறாம் பத்தினையும், புறநானூற்றில் ஒரு பாடலும் பாடியுள்ளார். இந்த 12 பாடல்களில் 7 பாடல்களில் அளபெடைப் பயன்பாட்டைக் காணமுடிகிறது.

“இரப்போர்க்கு கதைல் அல்லதை இரைஇய
முழாஇமிழ் துணங்கைக்குத் தழுஉப்புனை ஆகச்
பாஅல் வல்லாய் ஆயினை பாஅல்”

(பதி. 52 11,14,26)

“எழுஉப் புறம் தாணஇப் பொன்பிணிப் பலகைக்
குழுஉ நிலைப் புதவின் கதவுமெய் காணின்”

(பதி. 53 15-16)

“அனையை ஆகல் மாறே எனையதூஉம்
நிலைத்தப் விடூஉம் ஏணிப் புலம்படர்ந்து”

(பதி. 54 9,12)

“அலங்குக் கதிர்த் திருமணி பெறுஉம்”

(பதி. 58 18)

“ஞாயிறு குணமுதல் தோன்றி யாஅங்கு
ஆறுமுட்டு உறாஅது அறம்புரிந்து ஒழுகும்
பாடுசால் நன்கலம் தருஉம்”

(பதி. 59 6,16,18)

மறாஅ வினையுள் அறாஅ யாணர்த்”

(பதி. 60 8)

“முலையறுத் திடுவென் யான் எனச் சினைஇக்
படுமகன் கிடக்கை காணாஉ”

(புறம். 278 5,8)

மேற்கூறிய பாடல்கள் அனைத்தும் நச்செள்ளையார் அவர்கள் சங்க
இலக்கியத்தில் அளபெடையைக் கையாண்டதற்கான எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகும்.

சங்ககாலப் புலவர்கள் அனைவரிடமும் முற்றிலும் வேறுபட்டு இவர் அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளார். இவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டில் இன்னிசை நிறைத்தலே காண முடிகின்றது. செய்யுளிசை, சொல்லிசை கையாண்டதில் இருந்து மாறுபட்டு இன்னிசையை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவர் எழுதிய 12 பாடல்களில் 7 பாடல்களில் பயன்படுத்திய அளபெடையை மேற்காணும் வரிகளில் காணமுடிகிறது.

நப்பசலையார் (மாறோக்கத்து நப்பசலையார்)

பாண்டிய நாட்டில் கொற்கை நகரை சூழ இருந்த நாட்டிற்கு பழங்கால மக்கள் வைத்து வழங்கிய பெயர் 'மாறோக்கம்' என்றும், 'மாறோகம்' என்றும் அழைப்பர். அந்நாட்டு மக்கள் வீட்டிற்கு வெளியே சென்று விளையாடும் பேதைப்பருவத்து மகளிரைப் 'பெண்கள்' என்று கூறுவார்கள். அந்நாட்டு பெண்களுள் புலமையில் சிறந்தவராக நப்பசலையார் திகழ்ந்தார்.

இவர் பெயரான நப்பசலையார் என்பது இயற்பெயர் அன்று. இவர்,

“மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயான்

அணிநலம் சிதைக்குமார் பசலை”

(நற்.304)

என்ற பாடலில் 'பசலை' என்ற நோயைப் பற்றி பாடியதால் இவரை 'பசலையார்' என அழைக்கப்பட்டார். பின்னர் 'ந' என்னும் சிறப்படை சேர 'நப்பசலையார்' என்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

“சாரல் வரைய கிளைஉடன் குழீஇ”

(நற். 304 2)

“கராஅம் கலித்த குண்டுகண் அகழி

யாமம் கொள்பவர் சுடர்நிழல் கதூஉம்”

(புறம். 37 7,9)

“கோல்நிறை துலாஅம் புக்கோன் மருக”

(புறம். 39 3)

“ஈண்டுச்செய் நல்வினை யாண்டுச்சென்று உணீஇயர்”

(புறம். 174 18)

ஒண்பூங் கலிங்கம் உடீஇ நுண்பூண்

..... கன்றுபல கெழீஇய”

(புறம். 383 11,20)

மேற்கூறிய பாடல்களில் நப்பசலையாரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டினை அறியமுடிகிறது. மேலும், இவர் சொல்லிசை அளபெடையைத்தான் முதன்மைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். இவரின் அளபெடைகள் அனைத்தும் இறுதிநிலை அளபெடையாகவே பயன்படுத்தியுள்ளதனை காணலாம்.

ஒக்கூர் மாசாத்தியார்

இவர் இயற்பெயர் சாத்தியார். இது ‘சாத்தனார்’ என்பதன் பெண்பாற் பெயராகும். சாத்தன் என்பது ‘ஐயனார்’ என்னும் கடவுளின் பெயராகும். ‘சாத்தன்’, ‘சாத்தி’ என்னும் பெயர்கள் இலக்கணங்களில் மேற்கோளாகப்

பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பெயரின் முன்னே உள்ள ‘ஒக்கூர்’ என்பது புலவர் பிறந்த ஊராக இருக்கலாம்.

ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடிய பாடல்களில் நமக்கு கிடைத்தவை எட்டு மட்டுமே ஆகும். அவற்றுள் ஒன்று புறத்துறை சார்ந்த பாடல், மற்ற ஏழும் அகத்திணைப் பற்றிய பாடல்களாகும். இவர் பாடிய பாடல்களுள் ஒரு பாடலில் மட்டும் தமிழாக்கும், தமிழ்நாட்டிற்கும் சிறப்பளித்து தனக்கும் புகழ் அளித்த பெரும்பங்கு புறநானூற்றில் காணப்படும் பாடலே ஆகும். அப்பாடலில்,

“செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

வேல்கைக் கொடுத்து வெரிது விரித்துடிஇப்”

என்ற வரிகளில் விளையாண்டு கொண்டிருந்த தனது சிறிய மகனை போர் முரசு ஒலித்த உடன் கையில் வேல் கொடுத்து போருக்கு அனுப்பிய வீரப் பெண்ணின் வாழ்வியலைக் கூறி அக்கால பெண்களின் வீரத்தை முன்னிறுத்திப் பாடியதால் தமிழ் இலக்கிய உலகில் வீரமங்கையாகவே போற்றப்படுபவர் ஆவார்.

“வளிசினை உதிர்த்தலின் வெறிகொள்பு தாஅய்ச்”

(அகம். 324 9)

“ஆறுநனி அறிந்தன்றொ இலவே தாஅய்

மெல்லியல் அரிவை இல்வயின் நிரீஇ”

(அகம். 384 4,7)

“புகுமிட னறியது தொகுபுடன் குழீஇய

பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்”

(குறுந் 139 3-4)

“இளமை பாரார் வளநசைஇச் சென்றோர்”

(குறுந். 126 1)

“ஈர்மணற் காட்டாறு வருஉம்”

(குறுந். 275 7)

மேற்காட்டிய பாடல்களின் மூலம் மாசாத்தியாரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டினை அறிய முடிகின்றது. மற்ற பெண்பாற்புலவர்களைப் போலவே இவரும் சொல்லிசை அளபெடையையே முன்றிறுத்திப் பாடல் பாடியுள்ளதனை அறியமுடிகின்றது.

வெள்ளிவீதியார்

மதுரையில் ‘வெள்ளியம்பலவீதி’ என்றொரு வீதி உள்ளது. அது ‘வெள்ளிவீதி’ என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இவ்வீதியில் இவர் வாழ்ந்ததால் இவரை ‘வெள்ளிவீதியார்’ என்றே அழைப்பர். இக்காலம் போல அக்காலத்திலும் தெருவின் பெயரை வைத்து அமைத்திருந்தார் போல, வெள்ளிவீதியார் தம்மையொத்த புலவரைப் பாராட்டி, மற்றொரு புலவரால் பாராட்டப்பட்டவர். இவர் ஆதிமந்தியாரைப் பாராட்டியுள்ளார், ஒளவையாரால் பாராட்டப்பட்டுள்ளார்.

வெள்ளிவீதியார் பாடிய பாடல்கள் பதின்மூன்று. அவை அனைத்தும் அகத்திணை தழுவிய பாடல்கள். அவற்றில் ஒன்று ஆண்மகன் கூற்று, மற்றவை தலைவி, தோழி, செவிலி என்ற பெண்பாற் கூற்றுகளாகவே உள்ளது. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள் மூலம் இவர்தம் வாழ்க்கையினையும் அறியலாம்.

“அரிநுண் பசலை பாஅய பீர்த்து”

(அகம். 45 7)

“நல்லான் தீம்பால் நிலத் தாஅங்கு

பசலை உணீஇயர் வேண்டும்”

(குறுந். 27 2,4)

“நிலந்தொட்டுப் புகாஅர் வானம் ஏறார்”

(குறுந். 130 1)

“தீம்புனல் நெரிதர வீய்ந்துக் காஅங்குத்”

(குறுந். 149 4)

“தெற்றென இறீஇயரோ ஐயமற்றியாம்

நும்மும் பெறெளம் இறீஇயரெம் முயிரே”

(குறுந். 169 2,6)

எம் ஊர் வந்துளம் உண்துறைத் துழைஇ”

(நற். 70 4)

மேற்கூறிய பாடல்களில் வெள்ளிவீதியாரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டைக் காணமுடிகிறது. இவரின் பயன்பாட்டில் செய்யுளிசை அளபெடையைத்தான் அதிகமாகக் கையாண்டுள்ளார். மேலும் இவர் பாடிய பதிமூன்று பாடல்களில் ஏழு பாடல்களில் அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இவரின் அளபெடைப் பயன்பாட்டில் செய்யுளிசையில் 5 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையையும், சொல்லிசை அளபெடையின் பயன்பாடு அரிதாகவே உள்ளது. மேலும், இன்னிசையிலும் ஐந்துக்கும் அரிதாகவே அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளதனை காணமுடிகிறது.

மேற்காணும் கூற்றுகள் அனைத்தும் ஆண்பாற் புலவர்கள், பெண்பாற் புலவர்கள் என தனித்தனியே நோக்காமல் அளபெடைப் பயன்பாட்டினைக் கண்ணுரும்போது ஒவ்வொரு பாடலும் ஒவ்வொரு தனித்துவமான கருத்துகளைச் சுமந்து நிற்கின்றது. புலவர்கள் அனைவரும் அளபெடையை ஒரு கருவியாகவே எழுத்தில் பயன்படுத்தி இலக்கிய உருவாக்கத்தில் பெரும்பங்கு ஆற்றியுள்ளதனைக் கண்டுணரமுடிகிறது.

அளபெடைத் தொடை

‘தொடையற்றப் பாட்டு நடையற்றுப்போகும்’ என்ற பழமொழிக்கேற்ப கவிதைத் தொடையின் சிறப்பினை எடுத்து இயம்புகின்றது. மக்களின் வாழ்வியற் சூழலை எடுத்துக் கூறும் சங்க நூல்களை உருவாக்கிய புலவர் பெருமக்கள் தொடை என்ற உறுப்பை முதன்மையாகவும் அதன் வகைகளில் ஒன்றான அளபெடைத் தொடையினை தங்கள் பாடல்களில் சேர்த்து இயற்றியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியம் ‘தொடை’ வகையினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு என நான்கையும் முதலில் கூறிவிட்டு இறுதியில் அளபெடையையும் சேர்த்து ஐந்து எனக் கூறுகின்றது.

“மோனை எதுகை முரண் இயைபு என

நூல்நெறி மரபின தொடைவகை என்ப”

“அளபெடை தலைபெய ஐந்தும் ஆகும்”

என்னும் நூற்பாவில் அளபெடையின் நிலையை அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்திய இவ்வளபெடையை,

1. அடிநிலை அளபெடைத்தொடை

2. சீர்நிலை அளபெடைத்தொடை

என இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். இவ்விரு வகைகளாகக் கொண்டு அளபெடையின் தன்மையை வகைப்படுத்தலாம். மேலும், அளபெடை பயின்ற இடங்களையும் கண்டறியலாம்.

அடிநிலை அளபெடைத்தொடை

செய்யுளில் அடிதோறும் முதற்சீரில் அளபெடுத்த ஒன்றிவருவது ‘அடிநிலை அளபெடையாகும்’. சங்ககாலப் புலவர்கள் பல பாடல்களில் அடிநிலை அளபெடையைக் கொண்டு பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர்

“எழாஅ யாகலி னெழினலந் தொலைய

வழாஅ தீமோ நெதுமலர் தலையே”

(நற். 13 1-2)

“பரீஇ வித்திய ஏனல்

“குரீஇ ஒப்புவாள் பெருமழைக் கண்ணே”

(குறுந். 72 4-5)

“கராஅம் துஞ்சம் கல்உயர் மறிஅழி

மராஅ யானை மதம் தபஒற்றி

உராஅ ஈர்க்கும் உப்திவரு நீத்தம்”

(அகம். 18 3-5)

பருஉப்பெயல் அழிதுளி தலைஇ வான்நயின்று

குருஉத்துளி பொழிந்த பெரும்புலா”

(அகம். 307 4-5)

“கெடாஅ நல்லிசை நிலைஇத்

தவாஅ லியரேலிங் வலகமேடுடனே”

(பதி. 14 21-22)

எழுஉப்புறந் தரீஇப் பொன்பிணைப் பலகைக்

குழுஉநிலைப் புதவிற் கதவுமெய் காணிற்”

(பதி. 53 15-16)

“பாஅல் அம்செவிப் பணைத்தாள் மாநிரை

மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்”

(கலி. 5 1-2)

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅது துருகெழு குமரியின் றெற்கும்

குணாஅது கரைபொரு தொடு சுடற் குணக்கும்

குடாஅது தொன்று முதிர் பௌவத்தின்”

(புறம். 6 1-4)

“கெழீஇக் கேளிர் அற்ற நின்னை

எழீஇப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே”

(பரி. 14 23-24)

“தூராஅய் துற்றிய துருவையம் புழக்கின்

பராஅரை வேவை பகுகைதை தண்டிக்”

(பொரு. 103-104)

சினைஇய வேந்தன்செல்சமங் கடுப்பத்

துணைஇய மாலை துன்னுதல் காணாஉ”

(குறிஞ். 229-230)

மேற்கூறிய பாடல்களில் சங்ககாலப் புலவர்கள் அடிநிலை அளபெடையினை எங்ஙனம் பயன்படுத்தினர் என்பதனையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும், அளபெடைப் பயன்பாட்டிற்கு இது மிகப்பெரிய சான்றாகும்.

சங்கப்பாடல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டினை நோக்குகையளில், அதிகப்படியான அளபெடைகளை அடியையொற்றி பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதில், எட்டுத்தொகையில் 30 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளனர். இதனைப் போலவே பத்துப்பாட்டிலும் 55 க்கும் மேற்பட்ட சொற்களில் அடிநிலையை மையப்படுத்தி அளபெடையை புலவர்கள் பயன்படுத்தினர்.

சங்க இலக்கியத்தைப் பொருத்தவரையில் அடிநிலையை அதிகப் பயன்பாட்டில் புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அடிநிலை அளபெடையில் புலவர்கள் 40 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையில் செய்யுளிசையை முன்னிறுத்திப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சொல்லிசையும், இன்னிசையையும் குறைந்த அளவிலேயே பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

சீர்நிலை அளபெடை

சங்கப் பாடல்கள் அனைத்தும் ‘யாப்பினால்’ கட்டமைக்கப்பட்டதாகும். அவ்வாறு அமைந்த பாடல்கள் அனைத்தும் அசையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதனைத் தொல்காப்பியர்,

“அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே” (தொ.பொ 329)

என்னும் நூற்பாவின் வழி சங்கப்பாடல்களில் அளபெடைச் சொற்கள் அனைத்தும் அசைநிலையில் பயின்று வந்துள்ளன என்று கூறியுள்ளார். சங்கப்பாடல்கள் யாவும் ‘ஈரசைச்சீர்’, ‘முவசைச்சீர்’, ‘நாலசைச்சீர்’ என சீர்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ள இச்சீர்களில் அளபெடை பயின்று வருவதை சீர்நிலை அளபெடைத் தொடை எனலாம்.

சங்கப் பாடல்களில் பெரும்பாலும் அடிநிலைத் தொடைகள் மிகுதியாகப் பயின்று வந்துள்ளன. அவ்வாறு பயின்று வரும் தொடை விகற்பங்களை,

“இருசீர் மிசையினை யாகும் பொழிப்பிடை யிட்டொருஉமாம்

இருசீர் ரிடையிட்ட தீரிவி கூழை முதலிறுவாய்

வருசீர்யலில மேல்கீழ் வகுத்தமை தீர்கதுவாய்

வருசீர் முழுவதும் ஒன்றின் முற்றொமென்ப மற்றவையே”

(யா.கா.17)

என்னும் காரிகையில் விகற்பங்களை கூறுகிறார் காரிகையாசிரியர். அவை முறையே,

இணை

பொழிப்பு

ஒருஉ

கூழை

மேற்கதுவாய்

கீழ்க்கதுவாய்

முற்று

என ‘தொடை விகற்பம்’ ஏழு வகைப்படும். அடிகள் தோறும் எழுத்துக்கள் ஒன்றி வருவது தொடை எனில் ஓரடியில் சீர்கள் தோறும் எழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது தொடை விகற்பம் எனப்படும்.

இந்த ஏழு வகையான தெடைவிகற்பங்கள் மோனை முதலாக அளபெடை இறுதியாக ஐந்து தொடைகளிலும் பயின்றுவருகின்றன. இவ்வாய்வில் இத்தொடை விகற்பங்களில் ஐந்து விகற்பங்கள் மட்டும் சங்க இலக்கிய அளபெடையில் பயின்று வருகின்றன. அவற்றைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

இணை

அளபெடையானது ஒரு அடியில் முதல் சீரிலும், இரண்டாவது சீரிலும், உயிராலும், மெய்யாலும் அளபெடுத்து ஒன்றுவது ‘இணையளபெடை’ எனப்படும்.

இதனை,

“இருசீர் மிசைவரத் தொடுப்பதை யிணையே”

என்று யாப்பருங்கலம் குறிப்பிடுகிறது.

சங்கப்பாடல்களை முழுவதும் ஆராயும் போது ‘இணையளபெடை’ மிகவும் அரிதாகவே உள்ளது. எட்டுத்தொகை நூல்களில் மட்டும் 10 இணையளபெடை காணமுடிகின்றது. பத்துப்பாட்டில் ஒரு இணையளபெடைக் கூட பயின்று வரவில்லை என்பதனை நுண்ணிதின் அறிய முடிகின்றது.

“பேளய் கொளீஇயர் இவள் எனப்படுதல்”

(குறுந். 263)

“எழுஉப்புறந் தரீஇப் பொன்பிணிப் பலகைக்”

(பதி. 53 15)

“படாஅச் செலீஇயர் நிற்பகைவர் மீனே”

(புறம். 24 25)

“செறிந்ததூஉஞ் சொற்றதூஉம் பற்றாணிறற் திரிதன்”

(பரி. 12 52)

“தொழுஉம் தொழுஉம் அவன் தன்மை”

(கலி. 55 21)

மேற்காணும் பாவின் வரிகளில் இணையளபெடையானது அவ்வடியின் முதற்சீரிலும், இரண்டாவது சீரிலும் உயிர் எழுத்துக்கள் அளபெடுத்து ஒன்றி வருவதனை நம்மால் காணமுடிகிறது. அவ்வாறு முதற்சீரிலும், இரண்டாவது சீரிலும் அளபெடைப் பயின்று வருவது ‘இணையளபெடை’ என்கிறோம்.

பொழிப்பு

பொழிப்பானது ஒரே அடியில் முதற்சீரிலும், மூன்றாவது சீரிலும் அளபெடையானது பயின்று வரத் தொடுப்பதாகும். இதனை,

“முதலொடு முன்றாஞ் சீர்த்தொடை பொழிப்பே”

என்று யாப்பருங்கலம் கூறுகிறது.

“குராஅந் கூகையு மிராஅ விசைக்கு”

(நற். 218 8)

“கடாஅ யானை குழுஉம் சமந்தயை”

(அகம். 220 4)

“தேள் பரந்தபுல மேள் பரவா”

(பதி. 60 8)

“படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசை”

(புறம். 145 2)

“காஅய் கடவுள் சேஎய் செவ்வேள்”

(பரி. 5 13)

“வெருஉப்பறை நுவனம் பருஉப் பொருள்”

(பொரு. 171)

“யெழுஉத் புணர்ந்தன்ன பருஉக்கை நோன்பார்”

(பெரும். 48)

“கொள்வதூஉ மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங் குறைகொடாது”

(பட். 210)

“வழுஉ மருங்குடைய வழாஅ லோம்பாய்”

(மலை. 215)

மேற்காணும் சங்கப்பாடல்களில் ‘பொழிப்பு அளபெடையானது’ எவ்வாறு முதற் சீரும் மூன்றாவது சீரும் ஒன்றி வருகின்றது என்பதனை அறிய முடிகிறது. மேலும், பொழிப்பு அளபெடையானது சங்கப் பாக்களில் 17 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் காணப்படுகிறது. பத்துப்பாட்டில் 5 இடங்களிலும் மீதமுள்ள 12 இடங்களிலும் எட்டுத்தொகையிலும் காணமுடிகின்றது.

இப்பொழிப்பு அளபெடையினை புலவர்கள் அமைக்கும் பொழுது பொழிப்பு அளபெடையையே அதிகமான இடங்களில் கையாண்டுள்ளார். அ,எ என்னும் இரண்டு உயிரையும் ஏறத்தாழ 10 இடங்களில் கையாண்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

ஒருஉ

அளபெடையானது ஓர் அடியில் முதல் சீரிலும், நான்காவது சீரிலும் பயின்று வருவது ‘ஒருஉ’ அளபெடையாகும். ஒருஉ என்னும் சொல்லிலே அளபெடை பயின்று வருவதனைக் காணமுடிகிறது.

“சீரிரண்டிடைவிடத் தொடுப்ப தொருஉத் தொடை”

என்று யாப்பருங்கலம் கூறுகின்றது.

“தகாஅது வாழியோ குறுமகண காஅ”

(நற். 75, 4)

“எழாஅல் வல்லை ஆயினும் தொழாஅல்”

(நற். 360, 8)

“சாஅய் நோக்கினளே மாஅயோளே”

(குறு. 132, 6)

“மாஅல் யானை புலிசெத்து வெரீஇ”

(அகம். 232, 3)

“கெடாஅ நல்இசைத் தென்னன் தொடாஅ”

(அகம். 342, 10)

“சிறாஅஅர் துடியர் பாடுவன் மகாஅஅர்”

(புற. 291, 1)

“விடாஅது கொள்குவை ஆயின் படாஅகை”

(கலி. 101, 8)

“துணைஇய மாலை துன்னுதல் காணூஉ”

(குறி. 230, 1)

என்னும் சங்கப்பாக்களில் ‘ஒருஉ’ அளபெடையானது முதற்சீரிலும் நான்காவது சீரிலும் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பதனைக் காணமுடிகிறது. மேலும் சங்கப்பாடல்களில் காணப்படும் இவ்வளபெடையானது 12 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பயிலப்பட்டுள்ளது. பத்துப்பாட்டில் இரண்டு இடங்களிலும், எட்டுத்தொகையில் 10 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

ஒருஉ அளபெடையை உற்று நோக்கும் பொழுது மூன்று அளபெடைகளில் செய்யுளிசை அளபெடையே அனைத்துப் புலவர்களாலும் கையாளப்பட்டுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

கூழை

அளபெடையானது முதலில் அமையும் மூன்று சீர்களில் உயிராலும் ஒற்றாலும் அளபெடுத்து ஒன்றி வருவது ‘கூழையளபெடை’ எனப்படும்.

இதனை,

“முவொரு சீருமுதல்வரத் தொடுப்பது

கூழை யென்மணர் குறியுணர்ந்தோரே”

என்று யாப்பருங்கலம் கூறுகின்றது.

“பருஉத்திரி கொளீஇய குருஉத்தலை நிமிரெரி”

(நெடு)

என்ற பாடலடியில் மட்டுமே கூழையளபெடையானது பயின்று வந்துள்ளது. சங்கப்பாடல்களில் ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும் புலவர்கள் இவ்வளபெடையை கையாண்டுள்ளது வியக்கத்தக்கதாக அமைகின்றது.

மேற்கதுவாய்

ஓர் அடியில் முதல் சீரிலும், மூன்றாவது நான்காவது சீர்களில் அளபெடை ஒன்றவரத் தொடுக்கப்படுவது ‘மேற்கதுவாய்’ அளபெடையாகும்.

இதனை,

“முதலயற் சீரொழித் தல்லன மூன்றின்

மிசைவரத் தொடுப்பது மேற்கதுவாயே”

என்னும் காரிகையை யாப்பருங்கலம் கூறுகின்றது.

“ஓரோஓ கைத்தம்முள் தழீஇ ஓரோஓகை”

(கலி. 18 9)

என்ற பாடலடியில் இரண்டாவது சீரினைத் தவிர ஏனைய மூன்று சீர்களில் உயிராலும், ஒற்றாலும் அளபெடுத்து ஒன்றிவரத் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனையே மேற்கதுவாய் அளபெடை எனக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வளபெடையும் சங்க இலக்கியம் முழுவதும் ஒரு இடத்தில் மட்டுமே மேற்கதுவாய் அளபெடையானது பயின்று வருகிறது.

பின் அளபெடை

ஓர் அடியில் பயின்று வரும் நான்கு சீர்களில் இரண்டாவது சீரிலும், நான்காவது சீரிலும் அளபெடை பயின்று வருவது ‘பின் அளபெடை’ ஆகும்.

இவ்வாறு பயிலும் அளபெடை சங்க இலக்கியத்தில் மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகிறது. பத்துப்பாட்டில் 2 இடங்களிலும், எட்டுத்தொகையில் 5க்கும் மேற்பட்ட இடங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

“வெள்வகிப் பஹியர் மொய்த்த வள்பழீஇக்”

(நற். 82, 9)

“யாரீ ரோஓம் விலங்கி டஹென”

(அகம். 390, 14)

“செருமேம் படுஉம் வென்றிய ரெனாஅ”

(புறம். 197, 6)

அரன்முதன் மராஅத்த விரநிழ லசைஇ”

(சிறு. 12)

“பல்வேறு குழுஉக்கொடி பதாகை நிலைஇப்”

(முல். 373)

“முறைஉளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ”

(கலி. 101, 25)

என்னும் வரிகளில் இரண்டாவது சிரிலும், நான்காவது சிரிலும் அளபெடையானது அமைந்து வருவதனைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வளபெடை பெரும்பாலான இடங்களில் பயின்று வரவில்லை. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மொத்தமாக 7 இடங்களில் மட்டுமே பயின்று வருவதனைக் காண முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

அக்கால மக்கள் தங்களுடைய அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தக்கூடிய வார்த்தைகளில் அளபெடையை மிகவும் எளிதாகவும், இனிமையாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வாறு பயன்படுத்திய அளபெடைச் சொற்களையே இலக்கண நூலாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் ‘இயற்கையளபெடை’ என்று பெயரிட்டு வழங்குவதனைக் காணமுடிகின்றது.

இவ்வியற்கையளபெடை ஒரு சொல்லையோ, பொருளையோ விளித்து கூறும் போதும் அல்லது வாணிபத்தின் போதும் தங்களது அன்றாட வாழ்க்கையினூடே அளபெடையினை பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பதனை நுண்ணிதின் உணரமுடிகிறது.

இயற்கையளபெடையை பிற்காலப் புலவர்கள் செய்யுளில் இடம்பெறச் செய்யும் போதுதான் அளபெடையாகத் தோற்றம் பெறத் தொடங்கியது. அளபெடைச் சொற்கள் செய்யுளில் இசையை நிறைக்கவும், சிறுபான்மை இனிய ஓசையாகவும் அளபெடுத்து நின்றன. வழக்கில் வழங்கி வந்ததோடு நில்லாமல் அவற்றைச் செய்யுளில் அமைத்துக் கொண்டு செய்யுளோசையை மிகுவித்தனர் புலவர்கள்.

திணையின் அடிப்படையிலே தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வினையும், அவர்களின் களவு, கற்பு வாழ்வினையும் வரையறைச் செய்தனர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு என ஐந்து நூல்களை திணையின் அடிப்படை கொண்டே இனம் காண முடியும்.

குறிஞ்சித்திணையில் ஏறத்தாழ 400க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளும், அதில் கபிலர் மட்டும் 130 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். முல்லைத் திணையில் 210 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களும், கலித்தொகை முல்லைக்கலியில் 70 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளையும் நல்லூருத்திரனார் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

சங்கச் சான்றோர்கள் மருதத்திணையில் 230 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் அளபெடையைக் கையாண்டுள்ளனர். மருதத்திணையில் பயன்படுத்தப்பட்ட அதிகப்படியான அளபெடைச் சொற்கள் அகநானூற்றிலேயே காணப்படுகிறது. இதில் 75 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைச் சொற்களை இங்கு காணமுடிகின்றது.

நெய்தல் திணையில் 280 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடையை புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். அதில் சொல்லிசையின் பயன்பாடானது மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. ஏறக்குறைய 120 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் சொல்லிசையில் அமைத்தும், 90 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் செய்யுளிசையில் அமைத்தும், மீதமுள்ள இன்னிசை அளபெடையை 50 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. கலித்தொகை நெய்தல் கலியில் 'அம்முவனர்' அவர்கள் 80 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளைக் கையாண்டுள்ளார். நல்லந்துவனார் 147 வது பாடலில் மட்டும் 17 அளபெடைச் சொற்களை பயன்படுத்தியுள்ளதனை அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கிய ஐந்திணைகளில் பாலைத்திணையில் மட்டுமே 610 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் இடம் பெற்றுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. 270 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடை சொல்லிசையாகவும், 250 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடை

செய்யுளிசையாகவும், 90 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடை இன்னிசையாகவும் கையாண்டுள்ளதனைக் காணலாம்.

புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் புறத்திணையில் பாடாண், வஞ்சி, வாகை, தும்பை, பொதுவியல், காஞ்சி, பெருந்திணை, வெட்சி, கரந்தை, நொச்சி இவைகள் முறையே 400 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் பயின்று வருகின்றன. மேலும், இதில் பாலைத்திணையைப் போலவே பாடாண் திணையில் தான் அளபெடையின் பயன்பாட்டினை புலவர்கள் அரிகம் மேற்கொண்டார்கள் என்பதனையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மொத்தம் 470 புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். அதில் 305 புலவர்கள் மட்டுமே அளபெடையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளனர். 300க்கும் மேற்பட்ட புலவர்களில் 290 ஆண்பாற் புலவர்கள் அளபெடையைத்தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சங்ககாலத்தில் ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே பெண்பாற் புலவர்களும் இலக்கியம் பாடுவதில் ஆர்வம் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர். சங்ககாலத்தில் 30 க்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றி ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் யாண்டும் நிலைத்து நிற்கின்றனர். அதிலும் குறிப்பாக ஒளவையார் போன்ற புலவர்களின் பாடல் இன்றுவரை பேசு பொருளாக இருப்பதனைக் காண முடிகிறது.

பெண்பாற்புலவர்களின் மாண்பினையும், செம்மாந்த புலமையில் திளைத்த புலமை நலமும் சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள் தனித்தன்மை மிக்கதாய் செம்மொழிக்கு பொன்றாத் துணையாய் அமைந்துள்ள பாங்கு சீர்மைமிக்கதாய் பெற்று விளங்குகின்றது.

‘தொடையற்றப் பாட்டு நடையற்றுப்போகும்’ என்ற பழமொழிக்கேற்ப கவிதைத் தொடையின் சிறப்பினை எடுத்து இயம்புகின்றது. மக்களின் வாழ்வியல் சூழலை எடுத்துக் கூறும் சங்க நூல்களை உருவாக்கிய புலவர் பெருமக்கள் ‘தொடை’ என்ற உறுப்பை முதன்மையாகவும், அதன் வகைகளில் ஒன்றான அளபெடை தொடையினை தங்கள் பாடல்களில் சேர்த்து இயற்றியுள்ளதனை ஆய்ந்தறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முடிவுரை

அகத்தியர் முதலான தொல்லாசிரியர்கள் அனைவரும் தத்தம் இலக்கண நூல்களில் அளபெடையைக் குறித்த பின்னணி மற்றும் அவற்றின் தோற்றம் பற்றி விரிவாகவும் காலத்திற்கு ஏற்றார்ப்போல் மாற்றி அமைத்துக் கூறியுள்ளதனைக் காணமுடிகின்றது.

அளபெடையைப் பற்றி இலக்கண நூல்கள் கூறுவதின் மூலமாக அளபெடையின் தோற்றத்தினை ஓரளவு உய்த்துணர முடிகின்றது. அளபெடையின் தோற்றம் குறித்து ஆய்வு மேற்கொள்ளும் போது, அதனுடைய தோற்றத்தினை தொல்லாசிரியர்கள் எங்ஙனம் கையாண்டுள்ளனர் என்பதனையும் நம்மால் காணமுடிகின்றது. தொல்லாசிரியர்களின் கூற்றின் மூலம் அளபெடை இலக்கணமானது 'ஓசை' மற்றும் 'ஒலி' வடிவிலான எழுத்துகள் தனது இயல்பான மாத்திரையில் இருந்து அதனைவிட மிக்கொலிப்பதனையே அளபெடையாகக் கொண்டனர் என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

செய்யுளில் மட்டுமே பயின்று வரும் அளபெடையானது உலக வழக்கிலும் ஓசையாறாகவும், பொருளாறாகவும் அளபெடையை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. உலக வழக்கில் பயன்படும் போது பண்டமாற்று, விளி, நாவலிடுதல் (உழவர் களத்துமேட்டில் நின்று எழுப்புகின்ற பேரோசை), அவலம் போன்ற இடங்களில் அளபெடை பயின்று வருவதனைக் காணமுடிகிறது. நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் சொற்களின் இயல்பான ஓசை அதிகப்படுவதால் உலக வழக்கு அளபெடைத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகின்றது.

‘அகத்தியம்’ முதலாக ‘சுவாமிநாதம்’ வரையிலான இலக்கண நூல்களும், பாட்டியல் நூல்களும் தத்தம் காலத்திற்கு ஏற்ப அளபெடையை வடிவமைத்துக் கொண்டனர். அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரையில் அளபெடையின் தேவைக்கேற்ப மாற்றம் பெற்று காணப்படுவதனையும் நம்மால் காணமுடிகின்றது. அனைத்து இலக்கண நூல்களும் முழுமையாக நமக்கு கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால் கிடைத்த நூல்களின் செய்திகளையும், பல உரைகளின் மூலமாகத்தான் இன்று இலக்கண நூல்களின் மூலம் அளபெடையை இனங்காண முடிகின்றது. அளபெடையானது முதலிடை, கடை என்னும் நிலையில் செய்யுளில் பயின்று வருவதோடு செய்யுளின் நிலைக்களனாகவும் தோன்றுகின்றது.

தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் முதலான இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் அளபெடையை எங்ஙனம் கையாண்டுள்ளது என்பதனையும் கண்டுணரமுடிகின்றது. ஒரு காரணமும் இல்லாது இயல்பாக முன்னோர் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் இயற்பெயர் (இடுகுறி), சிறப்பாகக் காரணத்தோடு வழங்கி வரும் காரணப்பெயர் (காரணக்குறி) என்னும் இருவகைப் பெயர்களுள் அளபெடையானது காரணப்பெயருள் அடங்குவதனை அறியமுடிகிறது.

இளம்பூரணர், சிவஞான முனிவர், அமிர்தசாகரர் போன்ற இலக்கண உரையாசிரியர்கள் அளபெடைக்கு இலக்கணம் கூறுகையில் தொல்காப்பியம் வகுத்துள்ள உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை வகைமையையேற்று இன்னிசை, சொல்லிசை, செய்யுளிசை என வகைமைப்படுத்தியும் கூறியுள்ளதனைக் கண்டு வியக்க முடிகிறது.

இவ்வளபெடை என்னும் சொல்லும், ‘அளபு’ என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல், ‘எடை’ என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல் (இவை ‘அளத்தல்’ ‘எடுத்தல்’ என்னும்

தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்கள்) ஆகிய இருசொற்கள் தம்முள் இயைந்த ஒரு சொல்லாக அமைவதனையும் நுண்ணிதின் உணரமுடிகிறது.

‘அளபு’ என்றும் ‘அளவு’, என்றும் வழங்கப்படும் சொல் வழக்கினுள் எண்ணல், எடுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்படும் முறையில் பொருளினை அளத்தலையும், புலனெறி வழக்கினுள் எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் காலவரையறையும் நன்கறிய முடிகிறது. ‘எழுப்பல், உயர்த்தல்’ ஆகிய பொருள்களைத் தரும் ‘எடுத்தல்’ என்னும் சொல், இலக்கண வழக்கினுள், மிகுதல்’, ‘எழுதல்’, ‘நீளுதல்’ என்பதனவும் ஒத்த பொருள் அமைப்பினைக் கொண்டதாகவும் மேற்கூறிய முறையில் அளபெடை நீண்டுவருதலையும் நம்மால் விளங்கி கொள்ள இயல்கிறது.

அளபெடையைப் பொருத்தமட்டில் உரையாசிரியர்கள் ஒலிவடிவிலான கருத்தினை உடையவர்களாகவே உள்ளனர். இளம்பூரணர், நச்சர், குணசாகரர், சிவஞானமுனிவர் போன்றோர் அளபெடையைச் சார்பெழுத்துகளுள் ஒன்றாக ஏற்கவில்லை என்பதனையும், பவணந்திமுனிவர், நேமிநாத உரையாசிரியர், மயிலைநாதர், வைத்தியநாத தேசிகர், சுவாமிநாத உரையாசிரியர், சங்கர நமச்சிவாயர் முதலானோர் அளபெடையைச் சார்பெழுத்துகளில் ஒன்றாகவே கூறியுள்ளதனையும் காணமுடிகிறது. அதற்குக் காரணம், நெடிலது விகாரம் அளபெடை என்பதனவாகும்.. மேலும், இவர்கள் நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்றவழி, அந்நெட்டெழுத்து நீண்டிசைக்கும் எனக் கூறியுள்ளனர்.

இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்று முரண்பட்டுச் சொல்லும் இருகருத்தினை உடையவர்களும் தம்முடைய மாறுபட்ட கருத்தினைக் களையும் போது,

அளபெடை என்பது ஒலிவடிவின் பாற்பட்ட ஒரு குறியீடாகக் கொள்ள ஏதுவாகிறது.

அளபெடைச் சொற்களையே இலக்கண நூலாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் 'இயற்கையளபெடை' என்று பெயரிட்டு வழங்குவதனைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வியற்கையளபெடை ஒரு சொல்லையோ பொருளையோ விளித்துக் கூறும் போதும் அல்லது வாணிபத்தின் போதும் தங்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் அளபெடையினைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்..

இயற்கையளபெடையைப் புலவர்கள் செய்யுளில் இயற்றும்போது அளபெடைச் சொற்கள் செய்யுளில் இசையை நிறைக்கவும், சிறுபான்மை இனிய ஓசையாகவும் அளபெடுத்து நிற்பதனை சங்கப் புலவர்களின் மூலம் நுண்ணிதின் காண முடிகிறது.

திணையின் அடிப்படையிலே தலைவன், தலைவியின் அகவாழ்வினையும், அவர்களின் களவு, கற்பு வாழ்வினையும் வரையறை மேற்கொண்டனர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு என ஐந்து நூல்களை திணையின் அடிப்படை கொண்டே இனம் காண முடியும். குறிஞ்சித்திணையில் ஏறத்தாழ 400க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளும், முல்லைத்திணையில் ஏறத்தாழ 210 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளும், மருதத்திணையில் 230 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் அளபெடைகளும், நெய்தல் திணையில் 280 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளும், சங்க இலக்கிய ஐந்திணைகளில் பாலைத்திணையில் மட்டுமே 610 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் இடம் பெற்றுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் புறத்திணையில் பாடாண், வஞ்சி, வாகை, தும்பை, பொதுவியல், காஞ்சி, பெருந்திணை, வெட்சி, கரந்தை, நொச்சி

இவைகள் முறையே 400 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் பயின்று வருகின்றன. மேலும், இதில் பாலைத்திணையைப் போலவே பாடாண் திணையில் தான் அதிகமான அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மொத்தம் 470 புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். அதில் 305 புலவர்கள் மட்டுமே அளபெடையைப் பற்றி கூறியுள்ளனர். 300க்கும் மேற்பட்ட புலவர்களில் 290 ஆண்பாற் புலவர்கள் அளபெடையை தன் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சங்ககாலத்தில் ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே பெண்பாற் புலவர்களும் இலக்கியம் பாடுவதில் ஆர்வம் மிக்கவர்களாக திகழ்ந்தார்கள். சங்ககாலத்தில் 30 க்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றி ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே இலக்கிய உலகில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கின்றனர். அதிலும் ஒளவையார் போன்ற புலவர்களின் பாடல் இன்றுவரை பேசு பொருளாக இருப்பதனையே மிகுதியாகக் காண முடிகிறது. தகுதி மிகு தமிழ்ச் சான்றோரின் இலக்கண, இலக்கிய நோக்கு அளவிடற்கரியது.

‘தொடையற்றப் பாட்டு நடையற்றுப்போகும்’ என்னும் முதுமொழிக்கேற்ப சங்க இலக்கியத் தொடையின் சிறப்பினை எடுத்து இயம்புகின்றது. மக்களின் வாழ்வியற் சூழலை நன்கு நவிலும் சங்க நூல்களை உருவாக்கிய புலவர் பெருமக்கள் ‘தொடை’ என்ற உறுப்பை முதன்மையாகவும் அதன் வகைகளில் ஒன்றான அளபெடைத் தொடையினை தங்கள் பாடல்களில் சேர்த்து இயற்றியுள்ளதனையும் இவ்வாய்வில் ஆய்ந்தறிய முடிகின்றது. இதன்வழி சங்கப்

பனுவல்களில் ஈடில்லா இலக்கிய இன்பத்தை நுகரவும், இலக்கண ஆய்வுகள்
மேம்பாடடையச் செய்யவும், தொடரவும் வழிவகுக்கும் என்பதிலோர் ஐயமில்லை.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரம்

1. இராகவையங்கார். ரா - அகநானூறு மூலமும் பழைய உரையும்,
கம்பர் விலாசம்,
1923
2. சக்திதாசன் - கலித்தொகை மூலமும் விளக்கமும்
அன்பு வெளியீடு,
59, பிராட்வே சென்னை - 1
1958
3. சாமிநாதையர்.உ.வே. - நற்றிணை மூலமும் உரையும்
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம், சென்னை - 90
4. சாமிநாதையர்.உ.வே. - ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம், சென்னை - 90
5. சாமிநாதையர்.உ.வே. - பரிபாடல் மூலமும் உரையும்
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம், சென்னை - 90
6. சாமிநாதையர்.உ.வே. - குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம், சென்னை - 90

7. சாமிநாதையர்.உ.வே.

- புறநானூறு மூலமும் உரையும்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்

நிலையம், சென்னை - 90

8. சாமிநாதையர்.உ.வே.

- பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்

நிலையம், சென்னை - 90

9. சாமிநாதையர்.உ.வே.

- பத்துப்பாட்டு மூலமும்

நச்சினார்கினியருரையும்

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்

நிலையம், சென்னை - 90

துணைமை ஆதாரம்

1. அகத்தியலிங்கம்.ச.,

- திராவிட மொழி இலக்கணங்கள்

மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை.

2005.

2. அரங்கன். கி.,

- தொடரியல்: மாற்றிலக்கண அணுகுமுறை,

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,

தஞ்சாவூர். 1994

3. அரவிந்தன்.மு.வை.

- உரையாசிரியர்கள்,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சென்னை. 2008

4. அருள் வி. இளமாறன்.பா. - வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள்
இயற்றிய ஏழாம் இலக்கணம்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம். 2008
5. அறவாணன் .க.பா. (ப.தி) - தொல்காப்பிய ஒப்பியல்,
சைன இளைஞர் மன்றம், சென்னை. 1975
6. அறவேந்தன். இரா. - தொல்காப்பிய சிறப்புகள்,
காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை. 2013
7. ஆரோக்கியநாதன்.எஸ். - மொழியியல் நோக்கில் தொல்காப்பிய சங்க
இலக்கிய ஆய்வுகள்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
2009.
8. இராசாராம். சு. - இலக்கணவியல் மீக்கோட்பாடும்
கோட்பாடுகளும்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
2010.
9. இராசாராம். சு. - வீரசோழிய இலக்கணக்கோட்பாடு,
இராகவேந்திரா பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
1992.
10. இளங்குமரன். இரா. - இலக்கண வரலாறு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. 1999.

11. இளவரசு. சோம. - இலக்கண வரலாறு,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம். 2003.
12. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் இளம்பூரணம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2003
13. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
நச்சினார்க்கினியம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2003
14. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2003
15. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2003
16. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
சேனாவரையம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2003
17. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
தெய்வச்சிலையம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2003
18. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை. 2003

19. இளவழகன் .கோ. - தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பேராசிரியம்,
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2003
20. கலியபெருமாள். கா. - தமிழ் மரபிலக்கணங்களில் சொல்லதிகாரம்:
ஒரு ஒப்பீடு (ஆய்வேடு),
மொழியியல் துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர். 2009
21. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி - இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்,
குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு. 2011.
22. கோபாலையர். தி.வே. - இலக்கணகொத்து,
சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர். 1990.
23. கோபாலையர். தி.வே. - தமிழ் இலக்கண பேரகராதி சொல் (1-4)
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை. 2005
24. கோபாலையர். தி.வே. - பிரயோக விவேகம்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்,
தஞ்சாவூர். 1973.
25. கோவிந்தராச முதலியார் - நேமிநாதம் (உரை)
திருசெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை. 2009
26. சக்திவேல். சு. - ஆராய்ச்சி நெறிமுறைகள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. 2003

27. சக்திவேல். சு. - தமிழ்மொழி வரலாறு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. 2012
28. சண்முகம். செ.வை. - இலக்கண உருவாக்கம் (1,2)
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. 1994
29., - சுவாமிநாதம் (உரை)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர். 1975
30., - சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு (1),
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை. 2008.
31., - சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு (2),
அனைத்திந்திய தமிழ் மொழியியற் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர். 1986
32., - சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு (3),
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. 1992
33., - தொல்காப்பிய தொடரியல்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
34. சுப்பிரமணியன். ச.வே. - தமிழ் இலக்கண நூல்கள்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம். 2009

35., - சங்க இலக்கியம்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
36. செயராமன். ரா. - தொடர்மொழி இலக்கண அடிப்படைகள்,
தமிழாய்வு மன்றம், சென்னை. 2013
37. வெல்வராசு. அ. - சுவாமிநாததேசிகரின் இலக்கண நோக்கு
நிலை, எழில், திருச்சி. 2003
38. தமிழண்ணல் - தொல்காப்பியம் மூலமும் கருத்துரையும்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை. 2008.
39., - தொல்காப்பியர்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை. 2011.
40. தாமோதரம் பிள்ளை.சி.வை - வீரசோழியம்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை. 2008.
41. பசுபதி. ம.வே. - செம்மொழித் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர். 2010
42. பட்டாபிராமன் துரை. - இலக்கண ஆய்வடங்கல், எழுத்தும் சொல்லும்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர். 1992.

43. பரமசிவம்.கு. - இக்காலத் தமிழ் மரபு,
அடையாளம், திருச்சி. 2011
44. பரமசிவம். சொ. - புதிய தமிழ்,
பட்டுப் பதிப்பகம்,
சென்னை. 1996
45. பிச்சை. அ. - சங்க இலக்கிய யாப்பியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை. 2011
46. பொற்கோ - இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை,
தமிழ் நூலகம், சென்னை. 1973
47., - இலக்கணக் கலைக் களஞ்சியம்,
பாரி நிலையம், சென்னை. 1965.
48., - தமிழிலக்கணக் கோட்பாடுகள்,
தமிழ் நூலகம், சென்னை. 1989.
49. போப். ஜி.யு. - தமிழ் இலக்கண நூல்,
திருசெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை. 1985.
50. மாதையன். பெ. - சங்க இலக்கிய சொல்லடைவு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர். 2007
51. மோகன்.இரா.,
சொக்கலிங்கம்.ந. - மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம். 2003
52. ஜெயதேவன்.வ. - திராவிட இலக்கணக் கொள்கை,
அன்பு நூலகம், சென்னை. 1978.

ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட நூலகங்கள்

பெரியார் பல்கலைக்கழக நூலகம் - சேலம்

அரசு கலைக்கல்லூரி (த) நூலகம் - சேலம்

மாவட்ட மைய நூலகம் - சேலம்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகம் - தஞ்சாவூர்

சரசுவதி மகால் நூலகம் - தஞ்சாவூர்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நூலகம் - சென்னை

சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகம் - சென்னை

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக நூலகம் - திலுச்சி

பாரதியார் பல்கலைக்கழக நூலகம் - கோவை

இந்திய மொழிகள் நடுவண் நிறுவன நூலகம் - மைசூர்

எட்டுத்தொகை

நற்றிணையில் அளபெடை

பாடல்	வரி	புலவர்	திணை	அளபெடை
3	4	இளங்கீரனார்	பாலை	சிறாஅர்
4	2	அம்முவனார்	நெய்தல்	அசைஇத்
	11	„	„	வெருஉ
5	8	பெருங்குன்றூர் கிழார்	குறிஞ்சி	தருஉம்
6	6	பரணர்	குறிஞ்சி	உணாஅ
8	5	-	„	உறீஇயின
	7	-	„	தாஅய்
9	2	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	கண்டாஅங்
	8	„	„	உறைஇ
10	6	-	பாலை	பணீஇயர்
	7	-	„	பேள்
12	6	கயமனார்	பாலை	கழீஇப்
	7	„	„	வைஇய
13	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	எழாஅ
	2	„	„	வழாஅ
14	1	மாமுலனார்	பாலை	சாஅய்
15	1	அறிவுடைநம்பி	நெய்தல்	கொழீஇய
	8	„	„	பேளய்
17	1	நொச்சி நியமங்கிழார்	குறிஞ்சி	தலைஇய
18	6	பொய்கையார்	பாலை	நடுங்குறாஉ
	8	„	„	கழீஇய
19	7	நக்கண்ணையார்	நெய்தல்	செலீஇய
20	3	ஓரம்போகியார்	மருதம்	மராஅங்
21	2	மருதனிளநாகனார்	முல்லை	தசைஇ
24	4	-	பாலை	தாஅம்
25	4	பேரிசாத்தனார்	குறிஞ்சி	பெறாஉம்
	6	„	„	தசைஇ
	7	„	„	பெறாஅன்
29	2	பூதனார்	பாலை	பெறாஅ
	4	„	„	செகீஇய
31	3	நக்கீரனார்	நெய்தல்	துழைஇப்
	4	„	„	பயிரிடுஉச்
	11	„	„	வெருஉ
32	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	கவாஅன்
36	3	சீத்தலைச் சாத்தனார்	குறிஞ்சி	அடீஉங்
37	11	பேரிசாத்தனார்	பாலை	வருஉம்
41	1	இளந்ஆதவனார்	பாலை	பருஉத்
42	2	கீரத்தனார்	முல்லை	கொளீஇய
	8	„	„	கழீஇச்
	10	„	„	உறாஅ
	11	„	„	கவைஇய
43	2	எயினந்தையார்	பாலை	கவாஅ
44	4	பெருங்கௌசிகனார்	குறிஞ்சி	நினைஇய
46	9	-	பாலை	மிகுஉ
47	4	நல்வெள்ளியார்	குறிஞ்சி	தழீஅ
49	1	நெய்தற்றத்தனார்	நெய்தல்	கொழீஅய

50	3	இளங்கடுங்கோ	மருதம்	தழுஉக்
51	4	பேராலவாயர்	குறிஞ்சி	தலைஇப்
52	3	பாலத்தனார்	பாலை	மரீஇ
53	4	நல்வேட்டனார்	குறிஞ்சி	கவாஅ
	5	„	„	தலைஇ
54	1	சேந்தங்கண்ணனார்	நெய்தல்	செலீஇ
56	3	பெருவழுதி	பாலை	பெறுஉம்
	4	„	„	உறீஇயர்
58	3	முதுகூற்றனார்	நெய்தல்	குரீஇப்
	4	„	„	படீஇயர்
	6	„	„	கொளீஇய
59	1	கபிலர்	முல்லை	கொரீஇ
60	4	தூங்கலோரியார்	மருதம்	வராஅற்
62	6	இளங்கீரனார்	பாலை	தைஇய
63	10	உலோச்சனார்	நெய்தல்	கழுஉ
65	9	கபிலர்	குறிஞ்சி	வருஉ
66	2	இனிசாத்தநாகனார்	பாலை	யுகாஅய்
67	4	பேரிசாத்தனார்	நெய்தல்	தாஅய்
	3	„	„	கொளீஇ
69	6	சேம்பூதனார்	முல்லை	குறாஅ
70	4	வெள்ளீவிதியார்	மருதம்	துழைஇச்
73	2	மூலங்கீரனார்	பாலை	பேய்
	3	„	„	யுணீஇய
75	4	மாமூலனார்	குறிஞ்சி	ணகாஅ
	9	„	„	ஹாஅ
76	4	அம்மூவனார்	பாலை	யசைஇ
	8	„	„	மரீஇ
77	3	கபிலர்	குறிஞ்சி	தாஅங்
78	3	கீரங்கனார்	நெய்தல்	தாஅம்
79	3	கண்ணகனார்	பாலை	தாஅ
80	6	பூதன்தேவனார்	மருதம்	தடைஇ
	7	„	„	தைஇ
81	8	அகம்பன்மாலாதனார்	முல்லை	அசைஇய
82	9	அம்மள்ளனார்	குறிஞ்சி	படீஇயர், பழீஇக்
83	1	பெருந்தேவனார்	குறிஞ்சி	தடைஇ
	4	„	„	யசாஅம்
	7	„	„	வரனசைஇத
84	4	-	பாலை	பேய்
	5	-	„	யுறுஉஞ்
87	1	நக்கண்ணையார்	நெய்தல்	மாஅத்த
	4	„	„	யாஅங்
88	4	நல்லந்துவனார்	குறிஞ்சி	றாஅங்
89	4	இளம்புல்லுர்க்காவிதி	முல்லை	செறீஇயர்
	8	„	„	தாஅங்
90	11	அஞ்சிலஞ்சியார்	மருதம்	குழீஇப்
91	3	பிசிராந்தையார்	நெய்தல்	றுழைஇப்
92	4	-	பாலை	கவாஅன்
94	4	இளந்திரையனார்	நெய்தல்	கழாஅ
96	1	கோக்குளமுற்றனார்	நெய்தல்	தாஅய்
	8	„	„	தைஇப்

	11	„	„	பைஇப்
97	4	மாறன்வழுதி	முல்லை	கெழீஇய
98	1	உக்கிரபெருவழுதி	குறிஞ்சி	பருஉ
	2	„	„	செய்யம்ம்
	3	„	„	படஇயர்
	10	„	„	வருஉ
103	3	மருதனிளநாகனார்	பாலை	கடாஅஞ்
106	2	தொண்டைமான் இளந்திரையன்	நெய்தல்	கொழீஇய
	4	„	„	தசைஇயுள்
111	2	-	நெய்தல்	பெறீஇயர்
	3	-	„	சிறாஅர்
113	3	இளங்கீரனார்	பாலை	தாஅம்
115	2	-	„	படஇய
118	1	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	மாஅத்
	3	„	„	கெழீஇய
119	2	பெருங்குன்றூர்கிழார்	குறிஞ்சி	அடாஅ
	3	„	„	பருஉ
	11	„	„	கொளீஇய
120	5	மாங்குடிகிழார்	மருதம்	வகைஇப்
121	9	ஒருசிறைப்பெரியனார்	முல்லை	வெழீஇத்
122	6	செங்கண்ணனார்	குறிஞ்சி	வருஉ
123	7	காஞ்சிபுலவனார்	நெய்தல்	தைஇ
124	9	-	நெய்தல்	தைஇ
126	1	-	பாலை	மொரீஇய
	4	„	„	பெறனசைஇ
127	1	சீத்தலைச்சாத்தனார்	நெய்தல்	துழைஇய
129	2	ஒளவையார்	குறிஞ்சி	பருஉம்
	5	„	„	வருஉம்
134	4	-	குறிஞ்சி	கடஇயர்
135	9	கதப்பிள்ளையார்	நெய்தல்	நகாஅ
136	4	நற்றங்கொற்றனார்	குறிஞ்சி	செறீஇய
137	6	பெருங்கண்ணனார்	பாலை	களைஇயர்
138	7	அம்முவனார்	நெய்தல்	தைஇக்
139	2	பெருங்கௌசிகனார்	முல்லை	நிலைஇய
	3	„	„	உரைஇய
	5	„	„	பெழீஇய
	7	„	„	மாஅ
140	9	பூதங்கண்ணனார்	குறிஞ்சி	யென்னதாஉ
143	5	கண்ணகாரன்கொற்றனார்	பாலை	கூஉ
	6	„	„	குழீஇ
148	5	கள்ளம்பாளனார்	பாலை	மாஅத்
149	6	உலோச்சனார்	நெய்தல்	குருஉச்
	7	„	„	கடைஇ
	8	„	„	வருஉ
150	7	கடுவனிளமள்ளனார்	மருதம்	கடைஇ
151	4	இளநாகனார்	குறிஞ்சி	கழுஉச்
	9	„	„	செலீஇயர்
152	7	ஆலம்பேரிசாத்தனார்	நெய்தல்	குரலளைஇக்
157	5	இளவேட்டனார்	பாலை	மாஅத்த
	10	„	„	மாஅயோளே
158	9	வெள்ளைகுடிநாகனார்	குறிஞ்சி	வருஉ

159	2	கண்ணம்புல்லனார்	நெய்தல்	கெழீஇய
	7	„	„	செளீஇய
161	9	-	முல்லை	வறீஇயின
162	8	-	பாலை	முணாஅ
164	8	-	„	தழீஇ
167	2	-	நெய்தல்	னாஅய்
	8	-	„	தாஅ
	11	-	நெய்தல்	பாஅய
168	2	-	குறிஞ்சி	ணிநாஅற்
169	7	-	முல்லை	பரீஇ
	8	-	„	ததைஇய
170	3	-	மருதம்	தைஇத்
171	2	-	பாலை	கவாஅ
	10	„	„	டளைஇ
	11	„	„	மரீஇய
173	1	-	குறிஞ்சி	தைஇயு
	3	„	„	படுஉ
175	2	-	நெய்தல்	குவைஇ
176	7	-	குறிஞ்சி	குவைஇ
180	3	-	மருதம்	நாஅ
	4	„	„	பெறனசைஇ
181	1	-	முல்லை	குரீஇ
	10	„	„	யிரீஇய
185	9	-	குறிஞ்சி	ணிநாஅற்
186	7	-	பாலை	யாஅ
188	3	-	குறிஞ்சி	தொடுஉ
	8	„	„	றடைஇ
189	9	-	பாலை	வெருஉ
191	4	உலோச்சனார்	நெய்தல்	தாஅங்
193	3	-	பாலை	துழைஇ
	4	„	„	தழுஉ ம்
196	7	வெள்ளைக்குடிநாகனார்	நெய்தல்	சாஅய்ச்
	8	„	„	செரீஇ
197	7	நக்கீரர்	பாலை	தரீஇய
198	1	கயமனார்	பாலை	வருஉ
199	8	பேரிசாத்தனார்	நெய்தல்	தாஅய்
202	4	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	தழீஇய
	7	„	„	கவைஇக்
203	1	உலோச்சனார்	நெய்தல்	கொழீஇய
204	1	மள்ளனார்	குறிஞ்சி	தைஇ
205	10	இளநாகனார்	பாலை	றலைஇய
206	3	ஐயூர் முடவனார்	குறிஞ்சி	குழீஇச்
207	7	-	நெய்தல்	குழீஇக்
	12	-	„	சீநாஅர்
209	7	நொச்சி நியமங்கிழார்	குறிஞ்சி	படாஅது
211	8	கோட்டியூர்நல்லந்தையார்	நெய்தல்	வெருஉங்
212	1	குடவாயிற் கீரத்தனார்	பாலை	வெரீஇ
215	1	மதுரை சுள்ளம்போதனார்	நெய்தல்	குருஉ க்கத்திர்
217	3	கபிலர்	குறிஞ்சி	வெரீஇ
218	4	காவிதி கீரங்கண்ணனார்	நெய்தல்	கொளீஇ
	8	„	„	குராஅற்,

				மிராஅ
219	3	தாயங்கண்ணனார்	நெய்தல்	மென்னதூஉம்
220	1	குண்டுகட்பாலியாதனார்	குறிஞ்சி	நிறீஇக்
221	8	இளவேட்டனார்	முல்லை	விருப்புறூஉம்
224	3	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	முந்துறீஇக்
228	4	முடத்திருமாறன்	குறிஞ்சி	வருஉ
	7	„	„	வெரீஇ
230	9	ஆலங்குடிவங்கனார்	மருதம்	தாஅங்
231	6	இளநாகனார்	நெய்தல்	குரீஈக்
232	3	முறுவெங்கண்ணனார்	குறிஞ்சி	முணைஇ
235	9	-	நெய்தல்	இடைஇ
	10	„	„	வருஉ
237	1	கரிாக்கண்ணனார்	பாலை	றழீஇய
	7	„	„	மாஅத்து
238	2	கந்தரத்தனார்	முல்லை	குழூஉ
240	5	நப்பாலத்தார்	பாலை	படுஉந்
242	10	பெருங்கண்ணனார்	முல்லை	தேடுஉ
243	1	காமக்கணிப்பசலையார்	பாலை	றழீஇய
	3	„	„	மாஅத்து
245	3	அல்லங்கீரனார்	நெய்தல்	தைஇத்
246	1	காப்பியஞ்சேந்தனார்	பாலை	இடுஉ, படுஉ
247	1	பரணர்	குறிஞ்சி	சிணைஇ
	2	„	„	கழாஅ
	7	„	„	படுஉ
249	5	உலோச்சனார்	நெய்தல்	குருஉச்சவல்
	6	„	„	வெரீஇப்
250	9	நல்வெள்ளையார்	மருதம்	வெருஉ, னொரீஇ
256	8	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	தழீஇய
257	1	சொருமருங்குமரனார்	குறிஞ்சி	துரைஇ
	4	„	„	கவாஅ
	6	„	„	தாஅ
258	1	நக்கீரர்	நெய்தல்	மரீஇச்
260	2	பரணர்	மருதம்	முணைஇத்
261	5	சேந்தன்பூதனார்	குறிஞ்சி	றலைஇய
262	4	பெருந்தலைச்சாத்தனார்	பாலை	சாஅய்த்
268	2	காமக்கண்ணியார்	குறிஞ்சி	றலைஇய
273	3	சேந்தன்கூத்தனார்	„	துறீஇ
	10	„	„	குறூஉ
274	1	காவன் முல்லைப்பூதனார்	பாலை	தலைஇப்
276	2	தொல்கபிலர்	குறிஞ்சி	நசைஇய
279	1	கயமனார்	பாலை	முணைஇ
	2	„	„	னசைஇ
	10	„	„	கழீஇய
281	3	கழார்க்கீரனெயிறியார்	பாலை	கழாஅர்க்
285	11	வெண்ணாகனார்	குறிஞ்சி	வருஉ
286	4	பாலங்கொற்றனார்	பாலை	செலீஇ
288	2	குளம்பனார்	குறிஞ்சி	ணீஇய
	6	„	„	னிறீஇக்
291	8	கபிலர்	நெய்தல்	தரீஇய

292	8	நல்வேட்டனார்	குறிஞ்சி	கராஅம்
293	7	கயமனார்	பாலை	கொளீஇக்
294	5	வண்ணக்கன் கம்பூர்கிழார்	குறிஞ்சி	சினைஇக்
296	7	குதிரைத்தறியனார்	பாலை	துனைஇச்
299	4	பேரிசாத்தனார்	நெய்தல்	றாஅங்
	6	„	„	நகாஅ
300	2	பரணர்	மருதம்	தாஅங்
	6	„	„	நிறீஇச்
302	6	மருதனிளநாகனார்	பாலை	தாஅந்
303	6	ஆலம்பேரி சாத்தனார்	நெய்தல்	சாஅய்
304	2	நப்பசலையார்	குறிஞ்சி	குழீஇ
311	3	உலோச்சனார்	நெய்தல்	தாஅய்
313	4	பொன்கொல்லன் வெண்ணாகனார்	குறிஞ்சி	புனைஇக்
	5	„	„	கடைய
	11	„	„	கூஉந்
315	6	அம்முவனார்	நெய்தல்	கெடாஅர்
	7	„	„	கெழீஇய
316	9	இடைக்காடனார்	பாலை	தலைஇ
317	10	மதுரைப் பூவண்டனாகன் வேட்டனார்	குறிஞ்சி	புரைஇய
322	5	சேந்தன் கொற்றனார்	குறிஞ்சி	களைஇய
325	1	மதுரை காருலவியாற் கூத்தனார்	பாலை	பருஉ
326	1	மருதனிளநாகனார்	குறிஞ்சி	கவாஅ
	10	„	„	மரீஇ, வருஉ
327	2	அம்முவனார்	நெய்தல்	சாஅய்ச்
	6	„	„	நிலைஇய
329	3	மருதங்கிழார் மகனார் சொகுத்தனார்	பாலை	பெறாஅது
330	7	ஆலங்குடி வங்கனார்	மருதம்	தழீஇயினு
331	1	உலோச்சனார்	நெய்தல்	னுழாஅ
	10	„	„	யெனையதூஉம்
332	4	குன்றார் கிழார்மகன் கண்ணத்தனார்	குறிஞ்சி	வழீஇ
	7	„	„	நசைஇ
338	11	ஆலம்பேரி சாத்தனர்	நெய்தல்	கடைஇப்
339	7	சீத்தலைச் சாத்தனார்	குறிஞ்சி	கலைஇய
	8	„	„	பெறீஇ
344	3	இளவேட்டனார்	குறிஞ்சி	றடைஇய
346	2	இளங்கீரனார்	பாலை	தலைஇய
347	2	பெருங்குன்றூர்கிழார்	குறிஞ்சி	பாஅ
	5	„	„	தலைஇய
350	1	பரணர்	மருதம்	வெரீஇப்
	4	„	„	விராஅ
	6	„	„	விடேஎன், கடைஇக்
	9	„	„	கழீஇ
	10	„	„	கவைஇ
352	1	சொகுத்தனார்	பாலை	ணிரீஇய
	2	„	„	துழைஇ
	7	„	„	பெறாஅ
357	4	குறமகள் குறியெயினி	குறிஞ்சி	கவாஅ
	9	„	„	கவைஇ

358	4	நக்கீரர்	நெய்தல்	மென்னதூஉ
	6	„	„	தூஉய்
	9	„	„	பெறுஉம்
360	4	ஓரம்போகியார்	மருதம்	பெறீஇயர்
362	10	மருதனிளநாகனார்	பாலை	மாஅ
363	3	உலோச்சனார்	நெய்தல்	னெனையதூஉ
366	4	பூதன்றேவனார்	பாலை	கழீஇக்
	9	„	„	குரீஇ
367	2	நக்கீரர்	முல்லை	தழீஇக்
	11	„	„	கடைஇப்
369	8	நல்வெள்ளையார்	நெய்தல்	மாஅ
371	3	ஒளவையார்	முல்லை	தேள
	4	„	„	பாஅய்ப்
373	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	மரீஇப்
	4	„	„	குறூஉ
375	8	பொதும்பில் கிழார்மகன் வெண்கண்ணி	நெய்தல்	வெருஉ
376	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	றடைஇ
378	9	பேரிசாத்தனார்	நெய்தல்	சிதைஇ
380	8	கடலூர்ப் பல்கண்ணனார்	மருதம்	மெழாஅல், தொழாஅல்
381	4	ஒளவையார்	முல்லை	மாஅத்
	10	„	„	யிரீஇ
382	5	நிகண்டன் கலைக் கோட்டுத் தண்டனார்	நெய்தல்	தேளத்
384	4	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	யுணீஇய
	5	„	„	பெறுஉ
	11	„	„	படுஉ
387	3	பொதும்பில் கிழார் மகனார்	„	யொரீஇய
388	4	பெருங்கண்ணனார்	நெய்தல்	கொளீஇ
	6	„	„	குவைஇ
390	5	ஒளவையார்	மருதம்	தைஇ
	6	„	„	செலீஇயர்
392	3	மருனிளநாகனார்	நெய்தல்	சிறாஅர்
393	8	கோவூர் கிழார்	குறிஞ்சி	வருஉ
395	4	அம்முவனார்	நெய்தல்	மரீஇ
396	4	-	குறிஞ்சி	துழைஇக்
398	3	உலோச்சனார்	நெய்தல்	கலைஇய
	4	„	„	சாஅ
400	9	ஆலங்குடிவங்கனார்	மருதம்	டளைஇ

அளபெடை திணை	இன்னிசை	சொல்லிசை	செய்யுளிசை
குறிஞ்சி	17	62	31
முல்லை	3	20	7
மருதம்	2	18	9
நெய்தல்	17	42	29
பாலை	16	54	28

குறுந்தொகை

பாடல்	வரி	புலவர்	திணை	அளபெடை
1	3	திப்புத்தோளர்	குறிஞ்சி	சேஎய்
2	3	இறையனார்	„	கெழீஇய
8	1	ஆலங்குடி வங்கனார்	மருதம்	மாஅத்து
	2	„	„	கதூஉம்
9	1	கயமனார்	நெய்தல்	மாஅயோளே
10	2	ஓரம்போகியார்	மருதம்	படஇயர்
11	7	மாமுலனார்	பாலை	தேளத்தர்
13	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	கழீஇய
14	6	தொல்கபிலர்	„	யாஅம்
22	3	சேரமான் எந்தை	பாலை	மராஅத்து
26	4	கொல்லனழிசி	குறிஞ்சி	தகாஅன்
27	4	வெள்ளிவீதியார்	பாலை	உணீஇயர்
28	3	ஒளவையார்	„	ஆஅ
29	1	„	குறிஞ்சி	தாஅய்
	4	„	„	தழீஇ
30	2	நன்னாகையார்	பாலை	மரீஇய
	5	„	„	சாஅய்
31	1	ஆதிமந்தி	மருதம்	குழீஇய
	2	„	„	தழீஇய
34	4	கொல்லி கண்ணன்	„	முனாஅது
	5	„	„	வெருஉம்
35	4	கழார் கீரன் எயிற்றி	„	தலைஇய
37	2	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	களைஇய
	4	„	„	யாஅம்
45	2	ஆலங்குடி வங்கனார்	மருதம்	தழீஇய
46	2	மாமிலாடன்	மருதம்	குரீஇ
50	2	குன்றியனார்	மருதம்	தாஅய்
	4	„	„	சாஅய்
51	5	குன்றியனார்	நெய்தல்	கொடஇயர்
54	2	மீனெறி தூண்டிலார்	குறிஞ்சி	வெரீஇ
55	2	நெய்தகார்க்கியர்	நெய்தல்	தைஇ
56	3	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	பாலை	உணீஇயர்
58	4	வெள்ளிவீதியார்	குறிஞ்சி	கைஇல்
61	2	தும்பிசேர்கீரன்	மருதம்	இன்புறாஅர்
	3	„	„	இன்புறாஉம்
	4	„	„	இன்புறேஎம்
62	2	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	குறிஞ்சி	விசைஇ
65	4	கோவூர் கிழார்	முல்லை	நசைஇ
72	4	மள்ளனார்	குறிஞ்சி	பரீஇ
	5	„	„	குரீஇ
75	4	படுமரத்து மோசிகீரனார்	மருதம்	பெறீஇயர்
76	4	கிள்ளிமங்கலங்கிழார்	குறிஞ்சி	தைஇ
82	2	கடுவன் மள்ளன்	„	அழாஅல்
83	2	வெண்பூதன்	„	பெறீஇயரோ
84	3	மோசிகீரன்	பாலை	ஆஅய்
85	2	வடம வண்ணகன் தாமோதரன்	மருதம்	குரீஇ
87	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	மராஅத்த
	2	„	„	தெறுஉம்

	4	,	„	பசைஇ
88	4	மதுரை கதக்கண்ணனார்	குறிஞ்சி	வருஉம்
89	1	பரணர்	மருதம்	பாஅடி
	4	„	„	பேளம்
90	5	மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன்புதன்	குறிஞ்சி	தருஉம்
91	2	ஒளவையார்	மருதம்	கதூஉம்
92	3	தாமோதரன்	நெய்தல்	மராஅத்த
	4	„	„	செரீஇய
93	1	அள்ளுநர் நன்முள்ளையார்	மருதம்	சாஅய்
94	4	ஒளவையார்	முல்லை	மராஅத்த
101	1	பருஉ மேவாய் பதுமன்	குறிஞ்சி	வளைஇய
	6	„	„	படுஉம்
102	4	ஒளவையார்	நெய்தல்	மரீஇ
103	4	வாயிலான் தேவன்	„	தூஉம்
107	5	மதுரை கண்ணனார்	மருதம்	படஇயரோ
109	2	நம்பி குட்டுவன்	நெய்தல்	தருஉம்
111	3	ஆலந்தூர் கிழார்	குறிஞ்சி	படாஅ
117	3	குன்றியனார்	நெய்தல்	செலீஇயர்
119	2	சத்திநாதனார்	குறிஞ்சி	ஆஅங்கு
120	1	பரணர்	குறிஞ்சி	ஆஅங்கு
123	4	ஐயூர் முடவன்	நெய்தல்	வருஉம்
125	1	அம்முவன்	நெய்தல்	சாஅய்
126	1	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	முல்லை	நசைஇ
127	2	ஓரம்போகியார்	மருதம்	வருஉம்
129	10	கோப்பெருஞ்சோழன்	குறிஞ்சி	சிறாஅர்
130	1	வெள்ளிவிதியார்	பாலை	புகாஅர்
132	6	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	குறிஞ்சி	சாஅய், மாஅயோளே
134	3	கோவேங்கை பெருங்கதவன்	„	தடைஇய
135	4	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	அழாஅல்
139	3	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	மருதம்	குழீஇய
	4	„	„	ஆஅங்கு
141	1	மதுரை பெருங்கொல்லனார்	குறிஞ்சி	கடஇயர்
142	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	தைஇ
143	7	நக்கீரன்	„	பாஅய
148	1	இளங்கீரந்தையார்	முல்லை	சிறாஅர்
	2	„	„	வாஅய
149	4	வெள்ளிவிதியார்	பாலை	ஆஅங்கு
154	6	சீத்தலைசாத்தன்	„	கூஉம்
158	2	ஒளவையார்	குறிஞ்சி	அளைஇ
162	2	கருவூர் பவுத்திரன்	முல்லை	தருஉம்
164	2	மாங்குடி மருதன்	மருதம்	கதூஉம்
167	2	கடலூர் கிழார்	முல்லை	உடஇ
169	2	வெள்ளிவிதியார்	மருதம்	இறீஇயரோ
	6	„	„	பெறேளம், இறீஇயர்
175	1	உலோச்சன்	நெய்தல்	நசைஇ
	3	„	„	தொகூஉம்
179	3	குட்டுவன் கண்ணன்	குறிஞ்சி	ஐஇய
180	1	கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்	பாலை	பழுஉ
181	5	கிள்ளிமங்கலங்கிழார்	குறிஞ்சி	பாஅல்
184	7	ஆரிய அரசன் யாழ் பிரமதத்தன்	நெய்தல்	படுஉம்
185	2	இளவேட்டனார்	குறிஞ்சி	சாஅய்

191	7	-	முல்லை	தொடாஅல்
196	4	மிளை கந்தன்	மருதம்	தைஇ
198	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	யாஅம்
200	2	ஒளவையார்	நெய்தல்	தாஅய்
203	5	நெடும் பல்லியத்தன்	மருதம்	ஓரீஇ
211	4	காவன் முல்லை பூதனார்	பாலை	மராஅத்து
213	3	கச்சிப்பேட்டு காஞ்சி கொற்றன்	„	படுஉ
215	4	மள்ளனார்	„	துழைஇய
	5	„	„	தழீஇ
222	7	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	குறிஞ்சி	தலைஇய
226	3	சேந்தன் பூதன்	நெய்தல்	உறுஉம்
	4	„	„	நகாஅ
232	5	ஊன்பித்தை	பாலை	யாஅ
233	2	பேயன்	முல்லை	தாஅய்
237	1	அள்ளர் நன்முல்லை	பாலை	தழீஇய
243	5	நம்பி குட்டுவன்	நெய்தல்	படையர்
247	1	சேந்தன் பூதன்	குறிஞ்சி	படுஉம்
251	6	இடைக்காடன்	முல்லை	கொளீஇய
254	6	பார்காப்பான்	பாலை	நசைஇ
	7	„	„	வருஉம்
255	1	கடுகு பெருந்தேவன்	பாலை	யாஅத்து
	6	„	„	இரீஇயர்
256	4	-	பாலை	படஇ
257	4	உறையூர் சிறுகந்தன்	குறிஞ்சி	வருஉம்
261	3	கழார் கீரன் எயிற்றி	„	முனைஇய
262	6	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	கவாஅன்
	8	„	„	நிலைஇய
263	1	பெருஞ்சாத்தன்	குறிஞ்சி	இரீஇ
	5	„	„	பேளய், கொளீஇயர்
264	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	கெழீஇய
266	4	நக்கீரர்	பாலை	மரீஇ
269	5	கல்லாடனார்	நெய்தல்	தரீஇ
274	1	உருத்திரன்	பாலை	உகாஅத்து
275	7	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	முல்லை	வருஉம்
276	1	கூழி கொற்றன்	குறிஞ்சி	தைஇயும்
277	5	ஓரில் பிச்சையார்	பாலை	பெறீஇய
278	1	பேரிசாத்தன்	„	மராஅத்து
279	5	இளநாகனார்	முல்லை	கழுஉ
283	1	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	படாஅர்
285	7	பூததேவன்	„	நசைஇ
286	5	எயிற்றியனார்	குறிஞ்சி	தைஇய
287	3	நன்னாகையார்	முல்லை	அசைஇ
288	5	கபிலர்	குறிஞ்சி	படுஉம்
289	3	பெருங்கண்ணனார்	முல்லை	பாஅய்
	6	„	„	படாஅ
291	7	கபிலர்	குறிஞ்சி	கலைஇ
292	5	பரணர்	„	செலீஇய
294	2	அஞ்சில் ஆந்தையார்	நெய்தல்	தழுஉ
295	1	தூங்கலோரி	„	செரீஇயும்
297	1	காரி கண்ணன்	குறிஞ்சி	உரீஇய
303	1	அம்முவன்	நெய்தல்	அசைஇய

	2	„	„	குழீஇ
305	5	குப்பை கோழியார்	மருதம்	விடாஅர்
306	4	அம்முவன்	செய்தல்	மாஅத்து
307	6	கம்பனார் சாண்டிலியன்	பாலை	யாஅம்
314	4	பேரிசாத்தன்	முல்லை	வருஉம்
318	2	அம்முவன்	நெய்தல்	தாஅய்
319	1	தாயம் கண்ணன்	முல்லை	தழீஇ
320	6	தும்பிசேர் கீரன்	நெய்தல்	மரீஇய
322	2	ஐயூர் முடவன்	குறிஞ்சி	வெரீஇ
	4	„	„	மரீஇ
326	5	-	நெய்தல்	வருஉம்
330	3	கழார்கீரன் எயிற்றியன்	மருதம்	படுஉ
331	6	வாடா பிரமந்தன்	பாலை	மாஅத்து
332	4	இளம்போத்தன்	குறிஞ்சி	தழீஇய
338	2	பெறுங்குன்றூர்கிழார்	„	அசைஇ
343	4	பூதன் தேவன்	பாலை	கொளீஇய
345	2	அண்டர் மகள் குறுவழுதி	நெய்தல்	அசைஇ
	5	„	„	தைஇய
348	3	மாவளத்தன்	பாலை	தாஅய்
349	1	சாத்தன்	நெய்தல்	சிதைஇய
350	5	ஆலந்தூர் கிழார்	பாலை	அறிவுறீஇ
353	2	ஓறையூர் முதுகூற்றனார்	குறிஞ்சி	கவாஅன்
	6	„	„	தழீஇ
357	7	கபிலர்	குறிஞ்சி	வெருஉம்
359	4	பேயன்	மருதம்	நசைஇ
	5	பேயன்	மருதம்	தழீஇயினன்
	6	„	„	கவைஇயினளே
364	2	ஒளவையார்	மருதம்	பெறுஉம்
366	2	பேரிசாத்தன்	குறிஞ்சி	யாஅம்
367	2	மதுரை முரதன் இளநாகன்	மருதம்	பெறீஇயர்
368	6	நக்கீரன்	மருதம்	படாஅ
372	5	விறுநூற்று முதெயினார்	குறிஞ்சி	குழீஇய
374	5	உறையூர் பல்காயனார்	„	குரீஇ
378	1	கயமனார்	பாலை	படீஇய
	2	„	„	தாஅய்
379	3	-	„	பெறுஉம்
385	2	கபிலர்	குறிஞ்சி	வெரீஇ
388	3	ஒளவையார்	குறிஞ்சி	அகாஅ
391	1	பொன்மணியார்	முல்லை	உழாஅது
	5	„	„	தழீஇ
395	5	-	பாலை	படீஇயர்
396	1	கயமனார்	நெய்தல்	கவாஅன்
401	1	அம்முவன்	நெய்தல்	விரைஇ

ஐங்குறுநூறு

மருதம் - ஓரம்போகியார்		
பாடல்	வரி	அளபெடை
வேட்கைப்பத்து		
8	4	மாஅத்
10	4	மாஅத்துப்
வேழப்பத்து		
14	2	மாஅத்து
19	1	மாஅத்துப்
கள்வன் பத்து		
27	3	சாஅய்
28	3	சாஅய்
29	3	மரீஇத்
புலவிப்பத்து		
44	2	னாஅங்
48	2	வராஅல்
49	2	பெறாஉம்
தோழிக் கூற்றுப்பத்து		

51	2	வயாஅ
	4	வயாஅ
52	1	றைஇச்
58	2	விராஅ
கிழத்திக் கூற்றுப்பத்து		
61	1	மாஅத்து
	2	விழுஉம்
	3	கழாஅ
63	2	பெறாஉ
64	1	தழீஇ
70	5	பேள
புனலாட்டுப்பத்து		
71	2	தழீஇ
புலவி விராய்ப்பத்து		
84	4	தைஇத்
எருமைப்பத்து		
95	1	தசைஇ
97	2	வெருஉம்

நெய்தல் - அம்ழவனார்		
தாய்க்குரைத்த பத்து		
101	4	மரீஇய
104	2	சாஅய்
107	2	சாஅய்ப்
தோழிக்குரைத்தப் பத்து		
111	2	கொளிஇச்
115	3	மறைஇ (மரீஇ)
கிழவற்குரைத்த பத்து		
124	3	யலைஅக்
128	2	உறாஅ, மடாஅ
பாணற்குரைத்த பத்து		
131	3	யெழாஅக்
ஞாழற்பத்து		
142	3	படிஇரென்

வெள்ளங்குருகுப் பத்து		
153	4	பெறாஉற்
160	4	தினைஇ
சிறுவெண்காக்கைப் பத்து		
161	3	சாஅய்
166	2	வெருஉம்
தொண்டிப் பத்து		
171	1	யளைஇ
174	4	யசைஇய
நெய்தற் பத்து		
181	3	நிறாஉம்
182	1	விரைஇக்
186	4	வருஉற்
வளைப்பத்து		
196	3	படுஉம்

குறிஞ்சி - கபிலர்		
அன்னாய்வாழிப் பத்து		
204	2	குழீஇப்
208	3	தாஅ
அன்னாய்ப் பத்து		
213	1	மாஅத்து
214	3	தேனிறாஅல்
215	2	செலீஇயர்
216	3	கொளிஇய
218	2	செறாஉம்
219	2	தாஅம்
அம்மவாழிப் பத்து		
228	3	யுறாஅன்

தெய்யோப் பத்து		
234	1	சாஅய்
238	3	மாஅ
	4	வருஉங்
239	2	தழுஉநின்
வெறிப் பத்து		
246	2	படுஉ
	6	நாடனுரீஇய
248	2	சினைஇய
குன்றக்குறவன் பத்து		
252	4	பனியளைஇய
கேழற்பத்து		
262	3	வருஉம்

266	2	பொருஉ
268	1	தாஅயிழந்த
	2	தினையுணிக்
கிள்ளைப் பத்து		

283	4	படுஉம்
287	2	வெருஉ
மஞ்ஞைப் பத்து		
292	2	தழீஇய

பாலை - ஓதலாந்தையார்		
செலவழங்குவித்த பத்து		
305	1	தழீஇப்
306	4	மாஅயோளே
307	1	வெருஉம்
308	3	தாஅய
செலவழப்பத்து		
311	2	வெருஉம்
313	2	சாஅய்ப்
315	4	செல்லலுறீஇக்
317	3	தேளத்துச்
இடைச்சுரப்பத்து		
324	5	மாஅயோளே
325	1	வெரீஇப்
328	1	தாஅய்த்
தலைவியிரங்கு பத்து		
331	2	மராஅத்து
333	4	டியாஅந்
332	1	யென்னதாஉம்
339	2	பழமுனீஇய
இளவேனிற் பத்து		
345	2	திரறாஅய்க்
348	2	மராஅம்
வரவுரைத்த பத்து		

353	1	கவைஇய
357	2	காணாஉ
360	4	கடைஇ
முன்னிலைப் பத்து		
361	2	குவைஇத்
	3	தைஇய
366	3	னென்னதாஉம்
மகட்போக்கியவழி தாயிரங்கு பத்து		
371	2	தலைஇச்
374	3	புகாஅக்
378	1	பாஅய
உடன்போக்கின்கண் இடைச்சுரத்துரைத்த பத்து		
381	2	மராஅத்த
383	2	மராஅத்து
388	2	விரீஇச்
மறுத்தரவுப் பத்து		
392	4	தருஉம்
393	1	சாஅய்
398	2	நிலைஇச்
399	1	கழீஇ
400	1	தழீஇ

முல்லை - பேயனார்		
செவிலிக் கூற்றுப்பத்து		
401	4	கவைஇய
402	1	கவைஇய
406	2	தழீஇ
407	1	தழீஇப்
409	1	கவைஇயினன்
கிழவன் பருவம் பாராட்டுப்பத்து		
416	4	தழீஇய
418	2	தலைஇய
விரவுப்பத்து		
422	3	கடைஇ
423	1	யிடியுஉத்
புறவணிப்பத்து		
437	2	தலைஇய
பாசறைப் பத்து		
445	3	தழீஇ
446	2	மாஅயோயே
449	2	முணைஇய
450	4	பாஇரென்
பருவங்கண்டு கிழத்தியுரைத்தப் பத்து		

454	1	தழீஇப்
455	1	சிணைஇ
	4	சாஅய்த்
456	4	பனியளைஇய
தோழி வற்புறுத்த பத்து		
461	3	யெனையதாஉம்
463	4	தரீஇயர்
465	2	கடைஇ
467	1	சாஅய்
468	4	கடைஇ
469	2	நாடற்றீஇய
470	2	பனியளைஇய
பாணன் பத்து		
474	3	கடைஇச்
478	3	நினைஇ
தேர்வியங் கொண்ட பத்து		
484	1	தலைஇக்
486	1	நினைஇ
வரவுச்சிறப்புரைத்த பத்து		
495	1	தாஅய்ப்
498	4	கடைஇ

பதிற்றுப்பத்து

இரண்டாம்பத்து - குமட்டுர்க் கண்ணனார்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
11	13	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	வேளய்
12	20	„	சிதாஅர்
	21	„	கொளீஇ
13	23	„	தராஅக்
	27	„	தொரீஇப்
	11	„	கூற்றநீஉ
14	11	„	கெழீஇய
	21	„	கெடாஅ, நிலைஇ
	22	„	தவாஅ
15	3	„	தலைஇய
	6	„	குருஉ ப்பகை
	31	„	மொரீஇய
	33	„	தொரீஇய
16	3	„	குழாஅ
	7	„	கடாஅம்
	17	„	கெழீஇய
17	6	„	தூஉய்க்
	7	„	கண்ணுறாஉ
	8	„	துழைஇய
	11	„	தலைஇக்
19	6	பரிசிறுறைப் பாடாண்பாட்டு	தூஉய்
20	7	இயன்மொழி வாழ்த்து	தேளத்தம்
	12	„	கடாஅ
	14	„	நிறீஇ
	20	„	அடாஅ

மூன்றாம் பத்து - பாலை கௌதமனார்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
21	9	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	துணீஇய
	19	„	தருஉ
	22	„	பெறுஅம்
	25	„	தழீஇய
	28	„	தேளத்த
	34	„	ஓரீஇயின
22	35	வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு	கூஉமுறை
23	24	„	குறாஅது
	25	„	அறாஅ
24	14	இயன்மொழி வாழ்த்து	இடாஅ
	27	„	புரைஇய
25	2	வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு	கடாஅஞ்
26	1	„	தேள், மேள்
27	16	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	ரறாஅக்
28	11	நாடுவாழ்த்து	மிகீஇயர்
29	5	வஞ்சித்துறை பாடாண்பாட்டு	குழாஅலின்
	8	„	தெழீஇ
30	3	பெருஞ்சோற்று நிலை	துழைஇப்
	20	„	காணாஉ

	25	„	தழீஇய
	33	„	கடாஅய்
	36	„	புடையுஉ
	37	„	தூஉய

நான்காம்பத்து - காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
31	1	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	குழுஉக்
	8	„	றுழாஅய்
	15	„	தலைஇய
	20	„	எழுஉ
	21	„	வளைஇய
31	32	„	கடைஇப்
32	16	„	தேளத்
33	9	வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு	வளைஇய
	12	„	ரொருஉ
34	1	தும்பையரவம்	ஒருஉப்
35	9	வாகைத்துறைப் பாடாண்பாட்டு	பேஎ
36	7	களவழி	முணீஇயர்
37	9	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	தரீஇத்
39	15	வாகை	தைஇ
	16	„	தைஇய
40	2	விறலியாற்றுப்படை	திறாஅ
	3	„	கூஉய்
	9	„	துரைஇ
	10	„	நிரைஇ
	13	„	கெழீஇய
	25	„	வழாஅ
	30	„	மரீஇய

ஐந்தாம்பத்து - பரணர்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
41	7	காட்சி வாழ்த்து	குழுஉக்
	11	„	சேஎ
42	9	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	தரீஇ
	22	„	குருஉ
	23	„	வருஉம்
43	5	இயன்மொழி வாழ்த்து	பெறாஅக்
	18	„	தாஅங்
	35	„	தவாஅக்
44	13	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	ஒரீஇ
47	6	„	பருஉச்சுட
48	3	இயன்மொழிவாழ்த்து	நிலைஇ
49	3	விறலியாற்றுப்படை	துணீஇயர்
	9	„	குழுஉ
50	4	வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு	புரைஇச்
	10	„	வெரீஇய
	13	„	மமைஇய
	23	„	மரீஇப்
	26	„	மரீஇய

ஆறாம்பத்து - காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
52	3	குரவை நிலை	தரீஇயர்
	11	„	யிரைஇய
	14	„	தழுஉ
	26	„	பாஅல், பாஅல்
	28	„	தரீஇயர்
53	1	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	தரீஇயர்
	15	„	எழுஉப்
	16	„	குழுஉ
54	3	காட்சி வாழ்த்து	தடைஇய
	9	„	தூஉம்
	12	„	விநீஉ
58	4	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	தரீஇயர்
	18	„	பெறாஉம்
59	6	„	யாஅங்
	16	„	குறாஅ
	18	„	தருஉம்
60	8	விறலியாற்றுப்படை	மறாஅ, ளறாஅ
ஏழாம்பத்து - கபிலர்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
61	1	காட்சி வாழ்த்து	பலாஅம்
	15	„	புலாஅம்
62	4	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	வளைஇ
63	2	„	கெழீஇ
64	7	காட்சி வாழ்த்து	முணைஇய
	19	„	யொரீஇய
66	5	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	குழுஉச்
	11	„	குழுஉ
	18	„	விரைஇய
	19	„	பெறாஉம்
67	9	பாணாற்றுப்படை	குழுஉச்சிறை
	20	„	தாஅய்ப்
68	5	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	நிலைஇய
70	1	„	கடைஇய
	14	„	நிலைஇக்

எட்டாம்பத்து - அரிசில் கிழார்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
71	1	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	அறாஅ
	4	„	பருஉ
	9	„	துரைஇ
	14	„	தரீஇ
	16	„	நிணையுஉ
	21	„	தாராஅர்
72	8	„	றூஉம்
	9	„	யொராஅ
73	9	„	புகாஅர்
75	1	„	றநீஉம்
	5	„	படாஅ
	8	„	தழீஇ

76	5	„	னாரீஇ
	14	„	பெறாஉம்
78	1	விறலியாற்றுப்படை	விழுஉம்
	7	„	விலைய
	10	„	பேஎ
79	18	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	விலைஇக்
80	9	வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு	றுரைஇ
	16	„	நிறீஇய

ஒன்பதாம்பத்து - பெருங்குன்றார் கிழார்			
பாடல்	வரி	துறை	அளபெடை
81	12	முல்லை	மொழியூஉ
	13	„	கெடாஅ
	14	„	இடாஅ
	34	„	பெறாஅத்
82	5	காட்சி வாழ்த்து	கடாஅம்
83	7	தும்பையரவம்	தருஉ
84	5	வாகை	தருஉம்
	11	„	மிகீஇத்தன்
	14	„	துரைஇப்
	23	„	தலைஇப்
85	1	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	தரீஇப்
	6	„	நிலைய
86	4	„	யாடுஉ
	5	„	நிலைஇ
	9	„	பெறாஅக்
88	3	செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு	வளைய
	12	„	பரைஇ
	32	„	குலைஇத்
90	11	காட்சிவாழ்த்து	பூஉண்
	23	„	யிரீஇய
	27	„	எழாஅத்

வ.எண்	பதிற்றுப்பத்து	இன்னிசை	சொல்லிசை	செய்யுளிசை	மொ
1	குமட்டுர் கண்ணனார்	5	11	9	25
2	பாலை கௌதமனார்	5	8	10	23
3	காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்	5	12	5	22
4	பரணர்	5	9	4	18
5	காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார்	6	7	5	18
6	கபிலர்	4	8	3	15
7	அரிசில்கிழார்	6	8	6	20
8	பெருங்குன்றர்கிழார்	5	10	6	21
		41	73	48	162

பரிபாடல்

திருமால்		
பாடல்	வரி	அளபெடை
	6	சினையிய
	26	உரையிய
	28	மாஅல்
	35	வெனா, வெறாஅ
	45	தளையிய
திருமால் - கீரந்தையார்		
2	9	பெயறலையிய
	29	கவையிய
திருமால் - கடுவனிள வெயினனார்		
3	1	மாஅயோயே, மாஅயாயே
	3	மஅயாயோ
	15	ஏள்
	22	தொகூஉம்
	35	மாஅல்
	60	மாஅல்
	62	ஏளின
	82	மாஅல்
திருமால் - கடுவனிள வெயினனார்		
4	8	காஅய், சேளய்
	58	துழாஅய்
செவ்வேள் - கடுவனிள வெயினனார்		
5	13	காஅய், சேளய்
	14	பேள
	47	வழாஅது
	63	ஆஅங்
	78	யாஅ
வையை - நல்லந்துவனார்		
6	3	தலைஇ
	37	திரீஇச்
	69	சேளய்
	98	கெடுஉ
வையை - மையோடக் கோவனார்		
7	11	தாஅய்
	38	கெழீஇப்
	45	செரீஇப்
	54	கைபுதைஇ
	72	பரியூஉ
	84	பேள
செவ்வேள் - நல்லந்துவனார்		
8	27	வருஉஞ்
	49	வருஉம்
	56	லெயாஅபாணி
	57	தகாஅ, தகாஅ, மகாஅன்
	104	சேள
	112	பாஅ
செவ்வேள் - குன்றம்பூதனார்		

9	10	தலைஇயென
	29	தொழாஅ
	79	மேள
வையை - கரும்பிள்ளைப் பூதனார்		
10	4	மூஉய்
	7	வோசையறையூஉ
	11	தாளிடிஇ
	13	மூஉய்த்
	26	பருஉக்கரை
	60	தலைஇத்
வையை - நல்லந்துவனார்		
11	15	நெரிதருஉம்
	18	வண்டறையிய
	28	கள்ளுண்ணாஉம்
	98	செரீஇ
	111	பின்றொடருந்
வையை - நல்வெழுதியார்		
12	3	தாஅய்
	9	பொருஉம், தாஅய்
	52	தூஉஞ், தூஉம்
	88	செரீஇ
திருமால் - நல்வெழுதியார்		
13	31	வருஉ
	57	அறாஅ, செறாஅ
	60	துழாஅய்
	61	நினைஇ
செவ்வேள் - கேசவனார்		
14	1	பெயறலையிய
	16	தாஅய்க்
	23	கெழீஇ
	24	எழீஇப்
திருமால் - இளம்பெருவழுதியார்		
15	53	மேள
	63	நலம்புரீஇ
வையை - நல்லழிசியார்		
16	8	தழீஇத்
	14	மிகுஉ
	35	தாஅய்
	54	மறாஅற்க
	55	அறாஅற்க
செவ்வேள் - நல்லழிசியார்		
17	2	விரைஇ
	8	யாஅர்
	25	சேளய்ச்
	26	தேளங்
	50	பணியொரீஇ
செவ்வேள் - குன்றம்பூதனார்		
18	22	தெடுத்துரைஇ

செவ்வேள் - நப்பண்ணனார்		
19	48	வனெனாஅ
	57	மாஅன்
	61	ஏள, யோஒ
	62	ஏள, யோஒ
	65	கூஉக் கூஉ
வையை - நல்லந்துவனார்		
20	5	கழீஇயின்று
	8	மழைதலைஇ
	11	றழீஇ

	15	பெழீஇத்
	27	தைஇயினார்
	28	தைஇயினார்
	29	தைஇயினார்
செவ்வேள் - நல்லச்சுதனார்		
21	47	தைஇய
	53	சேஎய்
வையை		
22	6	சிதறூஉ

பரிபாடல்					
வ.எண்	புலவர்	இன்னிசை	சொல்லிசை	செய்யுளிசை	மொ
1	கீரந்தையார்	-	2	-	2
2	கடுவனிளவெயினனார்	1	-	17	18
3	நல்லந்துவனார்	7	11	7	25
4	மையோடக்கோவனார்	1	3	2	6
5	குன்றம்பூதனார்	-	2	2	4
6	கடும்பிள்ளைபூதனார்	4	2	-	6
7	நல்வழுதியார்	3	1	2	6
8	கேசவனார்	-	3	1	4
9	நல்லெழுனியார்	1	1	2	4
10	இளம்பெருவழுதியார்	-	1	1	2
11	நல்லழுசியார்	1	4	6	11
12	நப்பண்ணனார்	1	-	4	5
13	நல்லச்சுவனர்	-	1	1	2
		19	31	45	95

கலித்தொகை

பாலைக்கலி - பெருங்கடுங்கோ		
பாடல்	வரி	அளபெடை
1	11	அசைஇக்
2	3	சினைஇ
	13	நிநீஇ
	17	வழாஅமை
3	5	கேள்
	6	கடைஇய
4	10	படாஅமல்
5	1	பாஅல்
	2	மாஅல்
6	5	பெறாஅத்
7	2	அவாஅம்
	10	மரீஇய
	13	செலீஇய

	21	தேளத்து
8	1	ஓரீஇ
	10	அறாஉம்
	12	மரீஇத்
9	3	அசைஇ
	23	படீஇச்
11	5	இழாஅய், கேள்
	7	குழாஅய்
	10	ஓரீஇ
	11	துன்புறாஉம்
	12	அசைஇய
	15	துன்னருஉம்
12	14	உறாஅமை
13	23	உறீஇக்
14	14	ஓரீஇப்
15	23	நினைஇ

16	14	ஒரீஇக்
17	12	குறைபடு உம்
18	9	ஒரோஓ, தழீஇ, ஒரோஓ
21	9	மாஅல்
23	18	வரு உம்
25	5	கடாஅத்த
26	1	மராஅமும்
	17	சாஅய்
27	15	அடு உம்
	19	தைஇய
28	9	பேதுறா உம்
29	4	ஒரீஇ
	13	தரு உம்
	17	தரு உம்
	21	தரு உம்
30	2	தொறா உம்
31	7	கலக்குறா உம்
35	17	தரு உம்
36	5	எழீஇயவை
	12	பாஅய்ப், பாஅய்ப்
	13	சாஅய்ச், சாஅய்
	16	நசைஇ
குறிஞ்சி - கபிலர்		
37	6	பெறேஎன்
	9	இன்னதா உம்
39	4	தழீஇ
	29	தழீஇ
	43	பெறா உம்
	47	முந்துறீஇத்
40	3	உரீஇ
41	13	இறாஅல்
42	22	இறாஅல்
	24	உறீஇயினான்
43	25	தொறா உம்
45	7	எழு உம்
46	2	மாஅல்
	15	விடு உம்
	18	பெறாஅன்
48	12	நசைஇ
49	4	வெரீஇப்
50	19	கடவுறா உம்
51	1	தொடஇ
52	9	பெறா உம்
53	7	தலைஇய
54	9	நறாஅ
	10	செறாஅச்
	11	பறாஅக்
55	8	நினைஇ
	20	தொழு உம்
56	7	தைஇய
	18	பேதுறா உம்

57	18	கடாஅத்து
58	11	உறீஇ
59	26	நசைஇயோர்
60	7	தொழு உம்
	16	உறீஇய
61	2	சாஅய்ச்
	8	விடாஅ
	11	செறாஅது
	25	வரு உம்
62	8	தொடஇ
63	1	தொழு உம்
	6	கூஉய்க், கூஉய்
65	4	தைஇ
	17	பெறாஅமல்
	25	எலாஅம்
மருதம் - மருதனிளநாகனார்		
66	7	மரீஇய
	25	விடாஅ
67	4	பொரு உம்
69	7	தரு உம்
70	5	வரு உம்
	6	புகு உம்
	22	எழீஇய, தழீஇ
71	8	விடு உம்
72	2	அசைஇச்
	8	விடு உம்
73	5	விடு உம்
74	4	தரு உம்
75	4	வெரீஇ
77	21	கடைஇய
78	5	ஒரீஇக்
	10	விடு உம்
79	5	செரீஇய
80	4	தைஇப்
	10	சாஅய்ச், சாஅய்
	16	சாஅய்ச்
	25	தைஇய
83	3	தழு உம்
84	7	கொளீஇ
	11	காணா உம்
	27	அறீஇய
	32	எல்லாஅ
85	1	வளைஇய
87	1	ஒரு உம்
	2	வெரு உம்
88	1	ஒரு உம்
89	7	ஏஎ
	14	விடேஎம்
90	2	தொடாஅல், தொடஇய
	15	சினைஇ
92	44	தழீஇ

	59	சினைஇ
93	5	தடைஇய
94	11	பொநீஇ
	12	கொளீஇ
	21	தழீஇயினர்
	32	ஒஓ, தொடஇயர்
	34	ஏள்
96	20	கொளீஇய
	22	வாருஉக்
97	22	கெழீஇத்
	23	தழீஇ
	24	குழீஇ
	25	மிகாஅது
	29	விடாஅது
	30	கடாஅம்
98	13	ஒஓ
	29	கண்டதூஉம்
	30	தொடஇ
99	2	இன்புறாஉம்
	4	உறாஉம்
100	13	நசைஇயாள்
முல்லைக்கலி - சோழன் நல்லுத்திரன்		
101	8	சீஇ
	9	தொழுஉப்
	13	மராஅமும்
	14	பராஅய்ப், தொழுஉ
	34	தருஉ மார்
	36	கடாஅக்
	37	விடாஅது, படாஅகை
102	6	தைஇயினர், திளைஇ
	9	ஒஓ
	26	பிணைஇ
	35	எழுஉக்
103	19	குழீஇ
	21	தொழுஉ
	35	தழீஇயவன்
	40	தொழீஇஇ
	51	சேஎச்
	58	தொழுஉ
	62	தழுஉ
	75	தழீஇ
104	16	குழீஇயவை
	17	தொழுஉ
	18	ஏள்
	22	வெருஉப், பெறுஉம்
	23	குறாஉக்
	25	சேஎய்
	57	தொழுஉ
	60	தழுஉ
	69	குருஉக்
105	21	உணீஇய

	22	தொழுஉ
	30	தழீஇயும்
	36	குருஉச்
	49	தொழுஉ
	70	அசைஇய
106	4	வழுஉச்
	27	எழுஉம், வழீஇ
	33	தழுஉ
107	4	தொழுஉ
	18	ஒஓ
	23	தொடஇய
	62	குரவையுஉள்
	73	தைஇய
	77	தழீஇ
	80	ஏள்
111	2	நிரீஇ
	3	அசைஇ
	8	ஏள்
	12	தைஇய
112	5	கடாஅய், கலைஇய
	6	நடாஅக்
	7	விடாஅல்
	8	கடாஅயர்
	12	ஒஓ
	25	ஏள்
113	2	உநீஇ
	5	அறிந்ததூஉம்
114	1	தாஅழந்த
	9	ஒருஉம்
115	3	கரந்ததூஉம்
	14	தழீஇத்
116	5	விடேஎன், தொடஇய
	13	நினைஇ
	14	எனையதூஉம்
117	1	உநீஇ
நெய்தல் கலி - நல்லந்துவனார்		
120	8	நடுக்குறாஉம்
121	2	எழுதருஉம்
	10	இழிதருஉம்
	16	அயாஅம்
122	22	கழீஇய
123	17	நசைஇ
124	2	தைஇய
125	12	தைஇ
	13	சாஅய்ப்
	17	கெழீஇய
127	6	வளைஇய
129	4	நிரீஇ
130	7	ரந்தருஉம்
131	13	கடைஇ
	18	புகூஉம்

	21	மதைஇய
132	3	விடுஉம்
133	9	செறாஅமை
	11	மறாஅமை
135	5	உறாஉம்
136	19	எழீஇப்
137	10	தைஇய
	26	எனையதாஉம்
	28	உறீஇய
139	16	உறாஅது, உறீஇய
	19	உறீயாள்
	22	ஏள்
	34	ஓரீஇத், வழீஇ
	36	உறீஇயாங்கு
140	30	அறீஇயினென்
142	10	நகாஅ
	13	ஓஓ
	16	நகாஅலிர்
	17	உறீஇயான்
	26	முஉய்
	30	உறீஇ
143	8	அழாஅ
	15	மேளய்
	27	மாஅம்
	28	தாஅம்
	29	ஆஅம்
	30	யாஅம்
	52	தழீஇ
144	1	நுதாஅல்
	32	சாஅய்
	55	ஓஓ
	59	ஓஓ

	61	உறீஇய
	63	ஓஓ
145	4	உசாஅம்
	8	அழுஉம்
	9	நகூஉம்
	11	முனைஇயாள்
	12	மிகாஅது
	19	பாஅய்
	22	குழீஇ
	41	உறீஇயான்
146	2	உறீஇ
	17	நிலைஇய
	28	வளாஅகம்
147	8	நகூஉம்
	9	அழுஉம்
	11	ஓஓ
	17	கலைஇய, ஏள்
	34	அறாஅல்
	35	பறாஅப்
	36	கறாஅ
	37	உறாஅத்
	38	செறாஅது
	39	பெறாஅது
	40	சுறாஅக்
	41	உறாஅ
	42	மறாஅ
	43	அறாஅ
	52	மடாஅ
	53	விடாஅது
	54	படாஅமை
149	14	சினைஇய

அகநானூறு

பாடல்	வரி	புலவர்	திணை	அளபெடை
2	11	கபிலர்	குறிஞ்சி	ஏள்
3	4	-	பாலை	தரீஇய
	6	-	„	கவஅன்
	11	-	„	மறாஅத்த
5	1	பெருங்கடுங்கோ	„	பெறாஅது
	3	„	„	கொளாஅ
	11	„	„	படுஉம்
6	4	பரணர்	மருதம்	தருஉம்
	6	„	„	பெறாஅ
	8	„	„	தழீஇ
	20	„	„	கழாஅர்
7	3	கயமனார்	பாலை	படாஅல்
	21	„	„	பெறாஉம்

8	16	பெருங்குன்றூர் கிழார்	குறிஞ்சி	பிழியுஉ
	15	„	„	தலைஇய
9	18	கல்லாடனார்	பாலை	நிலைஇ
	26	„	„	நசைஇ
10	9	அம்முவனார்	நெய்தல்	குருஉ
12	2	கபிலர்	குறிஞ்சி	பெறாஅன்
	10	„	„	தாஅய
	11	„	„	வெரீஇ
13	7	பெருந்தலை சாத்தன்	பாலை	மராஅ
	11	„	„	தைஇய
14	2	ஒக்கூர் மாசாத்தனார்	முல்லை	தாஅய்
	4	„	„	கவைஇய
	5	„	„	தழீஇ
16	14	சாகசாலனார்	மருதம்	கவைஇ
17	3	கயமனார்	பாலை	அசைஇ
18	3	கபிலர்	குறிஞ்சி	கராஅம்
	4	„	„	மராஅ
18	5	கபிலர்	குறிஞ்சி	உராஅ
19	14	இளங்கீரனார்	பாலை	வெரீஇ
20	3	உலோச்சனார்	நெய்தல்	அசைஇ
21	3	காவன் முல்லை பூதனார்	பாலை	தைஇ
	12	„	„	மராஅம்
	15	„	„	படுஉம்
	19	„	„	பரீஇ
22	10	வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்	குறிஞ்சி	தூஉய்
	14	„	„	தெரீஇய
23	7	ஒரோடோகத்து கந்தரத்தனார்	பாலை	முனைஇ
	8	„	„	தழீஇ
24	5	ஆவூர் மூலம் கிழார்	முல்லை	தைஇ
25	1	ஒல்லையூர் தந்த பூத பாண்டியன்	பாலை	சாஅய்
26	9	உக்கிரபெருவழுதி	மருதம்	விடாஅல்
	12	„	„	தடைஇ
	22	„	„	சாஅய்
29	9	வெள்ளாடியனார்	பாலை	எனையதூஉம்
30	6	நெடுஞ்சேரலாதன்	நெய்தல்	குழீஇ
31	5	மாமூலனார்	பாலை	யாஅத்து
	9	„	„	இடுஉ
32	5	நல்வெள்ளியார்	குறிஞ்சி	கடையர்
	12	„	„	விடாஅ
	13	„	„	வெருஉம்
33	3	மள்ளனார்	பாலை	யாஅத்து
	13	„	„	முணாஅது
34	7	இளநாகனார்	முல்லை	தழீஇய
35	9	அம்முவனார்	பாலை	துருஉ
	12	„	„	அளைஇ
	18	„	„	தேளத்து
36	1	மதுரை நக்கீரர்	மருதம்	வராஅல்
37	7	விறுராற்று மூதெயினர்	பாலை	உறாஅ
	12	„	„	விரைஇ
38	10	பேரிசாத்தனார்	குறிஞ்சி	தலைஇய
39	8	செங்கண்ணனார்	பாலை	உறாஅ

	11	„	„	வெரீஇய
40	10	குன்றியனார்	நெய்தல்	அறாஅ
	11	„	„	முனைஇ
	14	„	„	வெரீஇய
41	10	குன்றியனார்	பாலை	சாஅய்
	15	„	„	கிளைஇய
	16	„	„	மாஅயோளே
42	2	கபிலர்	குறிஞ்சி	நிலைஇய
	4	„	„	மாஅயோளே
43	4	நல்லந்துவனார்	பாலை	படிஇய
	7	„	„	பாஅய்
44	10	குடவாயில் கீரத்தனார்	முல்லை	குழீஇய
	15	„	„	அறாஅ
45	7	வெள்ளிவீதியார்	பாலை	பாஅய்
46	1	அள்ளர் நன்முல்லையார்	மருதம்	முனைஇய
47	10	ஆலம்பேரி சாத்தனார்	பாலை	கொளாஅலின்
48	24	தங்கால் முட கொற்றனார்	குறிஞ்சி	தேளம்
49	3	வண்ணப்புற கந்தரத்தனார்	பாலை	இரீஇயர்
	,7	„	„	தழீஇயினள்
	11	„	„	அசைஇ
	16	„	„	தழீஇ
50	8	கருவூர் பூதஞ்சாத்தனார்	நெய்தல்	யாஅம்
51	9	பெருந்தேவனார்	பாலை	மாஅயோள்
	12	„	„	கவைஇ
53	4	சீத்தலைசாத்தனார்	பாலை	தாஅய்
55	7	மாமுலனார்	பாலை	அசைஇ
	14	„	„	செலீஇயர்
56	10	இளவேட்டனார்	மருதம்	வருஉம்
57	12	நக்கீரர்	பாலை	ஓரீஇ
58	1	இளந்தேவனார்	குறிஞ்சி	தலைஇ
59	3	மருதன் இளநாகன்	பாலை	வடாஅது
	5	„	„	உடஇயர்
	6	„	„	மாஅல்
	7	„	„	உணீஇயர்
	8	„	„	யாஅம்
60	10	குடவாயில் கீரத்தனார்	நெய்தல்	தைஇ
61	7	மாமுலனார்	பாலை	கொளீஇ
	14	„	„	முனாஅது
62	5	பரணர்	குறிஞ்சி	மாஅயோளொடு
	10	„	„	மாஅயோளே
63	13	கண்ணம்புல்லனார்	பாலை	அசைஇ
64	12	வெள்ளை கண்ணத்தனார்	முல்லை	தழீஇ
65	2	மாமுலனார்	பாலை	என்னதாஉம்
	13	„	„	யாஅ
67	12	நோய்ப்பாடியார்	பாலை	தேளம்
	15	„	„	பேளய்
68	3	ஊட்டியார்	குறிஞ்சி	என்னதாஉம்
	15	„	„	தலைஇய
	20	„	„	படாஅர்
69	12	பரங்கொற்றனார்	பாலை	எனையதாஉம்
	17	„	„	தருஉம்

	18	„	„	ஆஅம்
71	2	மள்ளனார்	பாலை	ஒருஉம்
72	11	கடலனார்	குறிஞ்சி	கவாஅன்
	12	„	„	களைஇய
73	2	எருமை வெளவெலியனார்	பாலை	தைஇ
	5	„	„	சாஅய்
	17	„	„	தேஎத்து
74	7	பூதத்தனார்	முல்லை	தாஅய்
	11	„	„	கடைஇ
76	11	பரணர்	மருதம்	உரைஇ
77	1	மருதன் இளநாகனார்	பாலை	தரீஇயர்
	10	„	„	தரீஇ
78	2	நக்கீரனார்	குறிஞ்சி	தருஉம்
	20	„	„	இடுஉ
79	7	குடவாயிலல் கீர்த்தனார்	பாலை	குருஉ
80	5	பெரும் கண்ணனார்	நெய்தல்	துழைஇ
	10	„	„	கடைஇ
81	8	ஆலம்பேரிசாத்தனார்	பாலை	மராஅம்
82	12	கபிலர்	குறிஞ்சி	வினாஅய்
83	1	கல்லாடனார்	பாலை	மராஅத்து
	5	„	„	மராஅத்து
	11	„	„	கடைஇ
84	1	மதுரை எழுத்தளன்	முல்லை	குலைஇய
	3	„	„	வளைஇ
	7	„	„	படாஅர்
	14	„	„	தழீஇய
85	2	கண்ணனார்	பாலை	சாஅய்
	7	„	„	களைஇய
86	13	நல்லாவுர் கிழார்	மருதம்	வழாஅ
	21	„	„	வளைஇ
	22	„	„	தழீஇ
	29	„	„	மதைஇய
	30	„	„	மாஅயோளே
88	2	ஈழத்து பூதந்தேவனார்	குறிஞ்சி	உணீஇய
	5	„	„	கொளீஇய
89	12	மதுரைக்காஞ்சி புலவர்	பாலை	தழீஇய
	23	„	„	மாஅயோளே
90	9	இளநாகனார்	நெய்தல்	குணாஅது
91	4	மாமூலனார்	பாலை	துழைஇ
93	2	நக்கீரனார்	பாலை	கெழீஇயினள்
	11	„	„	மாஅயோளோடு
	17	„	„	கடாஅத்து
	22	„	„	குவைஇ
94	4	சிறுமேதாவியார்	முல்லை	தருஉ
	5	„	„	விரைஇ
95	1	கந்தரத்தனார்	பாலை	சாஅய்
	13	„	„	பரைஇ
97	20	மாமூலனார்	பாலை	மாஅத்து
98	1	காமக்கண்ணியார்	குறிஞ்சி	கவாஅன்
	9	„	„	குரீஇ
	13	„	„	பரைஇ

	17	„	„	இரீஇ
99	3	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	தாஅய்
	5	„	„	அசைஇ
	7	„	„	தாஅய்
	8	„	„	விராஅய்
101	8	மாமூலனார்	பாலை	கொளீஇ
102	8	சேந்தன் கூத்தன்	குறிஞ்சி	படாஅ
	15	„	„	அளைஇ
105	2	தாயங்கண்ணனார்	பாலை	தைஇ
	15	„	„	தருஉம்
106	3	ஆலங்குடி வங்கனார்	மருதம்	உணீஇயர்
	13	„	„	அலைஇயர்
107	2	காரிக்கண்ணனார்	பாலை	அயாஅ
	9	„	„	வாஅல்
	17	„	„	சிறாஅர்
	20	„	„	பழுஉ
108	12	தங்கால் பொற்கொல்லனார்	குறிஞ்சி	வெரீஇ
109	12	கடுந்தொடைகாவினார்	பாலை	செகாஅர்
110	4	போந்தை பசலையார்	நெய்தல்	புகாஅர்
	7	„	„	குவைஇ
112	4	ஆவூர் கிழார்	குறிஞ்சி	நசைஇ
	12	„	„	வருஉம்
113	2	கல்லாடனார்	பாலை	வழிப்படுஉம்
	10	„	„	பொருஉ
	17	„	„	எழாஅ
	19	„	„	கழீஇய
	23	„	„	அழாஅம்
	27	„	„	செலீஇயர்
114	2	-	முல்லை	தாஅய
115	9	மாமூலனார்	பாலை	இடுஉ
	12	„	„	தாஅம்
117	15	-	„	மாஅத்து
	18	„	„	வடாஅது
118	3	கபிலர்	குறிஞ்சி	விரைஇ
	7	„	„	விரைஇய
	89	„	„	குரீஇய
119	17	குடவாயிற் கீரத்தனார்	பாலை	உணீஇய
120	11	நக்கீரனார்	நெய்தல்	அசைஇ
121	8	மருதன் இளநாகன்	பாலை	மராஅத்து
	9	„	„	அசைஇ
122	1	பரணர்	குறிஞ்சி	மகாஅர்
124	4	இளவேட்டனார்	முல்லை	உறாஅ
125	4	பரணர்	பாலை	தாஅய்
	7	„	„	படாஅ
	8	„	„	கடாஅம்
	11	„	„	ஆடுஉ
126	12	நக்கீரர்	மருதம்	பெறாஉம்
	22	„	„	விடாஅ
127	1	மாமூலனார்	பாலை	சாஅய்
	9	„	„	குவைஇ
	13	„	„	வாஅல்

	15	„	„	தழீஇ
	17	„	„	தேளத்தர்
128	3	கபிலர்	குறிஞ்சி	கனைஇ
	4	„	„	உரைஇ
	10	„	„	வருஉம்
	12	„	„	தலைஇ
130	4	வெண்கண்ணனார்	நெய்தல்	கெழீஇய
	5	„	„	பேளய்
	7	„	„	விரீஇ
	14	„	„	மதைஇய
132	9	தாயங்கண்ணனார்	குறிஞ்சி	தலைஇய
	13	„	„	கடாஅம்
133	1	தாமோதரனார்	பாலை	குருஉ
	10	„	„	விரைஇ
	16	„	„	தாஅம்
134	5	சீத்தலை சாத்தனார்	முல்லை	தாஅய்
	7	„	„	வாஅ
	8	„	„	தாஅத்
136	7	முதையினனார்	மருதம்	பருஉப்பணை
	15	„	„	தூஉடைப்
	20	„	„	வளைஇப்
	27	„	„	குருஉத்தொடை
137	2	முதுகூத்தனார்	பாலை	நசைஇல்
	3	„	„	தொடுஉக்
	11	„	„	கீஇல்
138	10	நாகன் குமரனார்	குறிஞ்சி	தரீஇக்
139	3	இடைக்காடனார்	பாலை	உரைஇ
	14	„	„	பாஅய்ப்
	18	„	„	இரீஇய
140	2	அம்முவனார்	நெய்தல்	உழாஅது
	9	„	„	வெரீஇய
141	14	நக்கீரர்	பாலை	மகடுஉ
	15	„	„	இரீஇ
	19	„	„	வெரீஇய
	21	„	„	மாஅத்து
142	8	பரணர்	குறிஞ்சி	வழாஅது
143	10	ஆலம்பேரி சாத்தனார்	பாலை	வசைஅல்
144	13	மள்ளனார்	முல்லை	கடாஅ
145	14	கயமனார்	பாலை	படீஇயர்
146	3	புல்லங்கீரனார்	மருதம்	தழீஇ
147	11	ஒளவையார்	பாலை	சாஅய்
148	3	பரணர்	குறிஞ்சி	கடாஅத்து
	7	„	„	ஆஅய்
	10	„	„	தாஅங்கு
149	11	தாயங்கண்ணனார்	பாலை	வளைஇ
	14	„	„	குடாஅது
151	1	காவன்முல்லை பூதரத்தனார்	பாலை	கெழீஇக்
152	3	பரணர்	குறிஞ்சி	செலீஇய
	9	„	„	தருஉம்
	21	„	„	ஆஅய்
	22	„	„	நிலைஇய

	23	„	„	புரைஇச்
153	2	இளங்குட்டுவன்	பாலை	கெழீஇப்
	5	„	„	வளைஇ
	8	„	„	உலைஇ
155	1	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	படாஅ
	2	„	„	வெலாஅச்
156	5	ஆவூர் மூலங்கிழார்	மருதம்	பரீஇக்
	14	„	„	கிடாஅய்
157	13	வேம்பற்றூர் குமரனார்	பாலை	சாஅய்
158	1	கபிலர்	குறிஞ்சி	தலைஇப்
	4	„	„	கிளைஇய
	13	„	„	மராஅத்த
159	7	ஆமூர்க் கவுதமன் சாதேவனார்	பாலை	தழீஇக்
	14	„	„	குணாஅது
	18	„	„	குருஉக்கண்
161	5	மதுரைப் புல்லங்கண்ணனார்	பாலை	நசைஇய
162	1	பரணர்	குறிஞ்சி	படாஅக்
	17	„	„	தருஉம்
	24	„	„	கவாஅன்
163	1	கழார்கீரன் எயிற்றியார்	பாலை	தலைஇய
164	10	மதுரை தமிழ் கூத்தன் நாகன் தேவனார்	முல்லை	பெறுஉம்
165	2	-	பாலை	வெரீஇ
	8	-	„	இறீஇயர்
	10	-	„	அசைஇத்
166	1	இடையன் நெடுங்கீரனார்	மருதம்	குழீஇய
	2	„	„	கோஓய்
	7	„	„	பெறுஉம்
	12	„	„	தழீஇ
167	2	உருத்திரங்கண்ணனார்	பாலை	மாஅயோளொடு
	9	„	„	வெரீஇ
168	9	கோட்டம்பலத்து துஞ்சிய சேரமான்	குறிஞ்சி	தழீஇக்
170	5	வெண்ணாகனார்	நெய்தல்	நசைஇத்
	7	„	„	பறைஇய
	9	„	„	அராஅம்
171	4	கல்லாடனார்	பாலை	இரீஇ
173	9	முள்ளியூர் பூதியார்	„	கொளீஇ
	10	„	„	வெரீஇ
	15	„	„	தாஅய்
	17	„	„	கவாஅன்
174	14	மள்ளனார்	முல்லை	மாஅயோளே
175	1	ஆலம்பேரி சாத்தனார்	பாலை	உரீஇய
	16	„	„	தேளத்து, குலைஇ
	17	„	„	பாஅய்த்
176	14	இளங்கடுங்கோ	மருதம்	தைஇ
	15	„	„	தழுஉ
177	1	சாத்தன் கொற்றன்	பாலை	சாஅய்
	9	„	„	நசைஇக்
	17	„	„	தழீஇய
	19	„	„	தாஅய்
178	2	பரணர்	குறிஞ்சி	பருஉமயிர்

	7	„	„	படாஅர்க்
	16	„	„	உறைஇயரோ
179	1	வாதுளி நற்சேந்தனார்	பாலை	கவாஅன்
	5	„	„	பெறாஅது
180	4	கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்	நெய்தல்	கடைஇ
	10	„	„	துழைஇப்
	12	„	„	கெழீஇப்
181	5	பரணர்	பாலை	கடைஇ
	17	„	„	தைஇய
	24	„	„	தடைஇய
182	2	கபிலர்	குறிஞ்சி	குரீஇ
	14	„	„	முனைஇ
	16	„	„	தாஅய்
185	1	பெருங்கடுங்கோ	முல்லை	சாஅய்
186	16	பரணர்	மருதம்	போஓர்
187	15	மாமுலனார்	பாலை	யாஅத்து
188	2	வீரைவெளியன் தித்தனார்	குறிஞ்சி	வளைஇப்
189	4	கயமனார்	பாலை	தழீஇ
	6	„	„	கவாஅன்
	8	„	„	கவாஅன்
	11	„	„	துழைஇ
190	1	உலோச்சனார்	நெய்தல்	அசைஇய
	11	„	„	புகாஅர்
	15	„	„	அசைஇ
191	2	ஓரோடகத்து கந்தரத்தனார்	பாலை	விரைஇ
	9	„	„	வருஉம்
	11	„	„	நசைஇப்
192	10	வெண்கண்ணனார்	குறிஞ்சி	துழைஇ
193	7	மருதன் இளநாகனார்	பாலை	யாஅத்து
194	1	இடைக்காடனார்	முல்லை	தலைஇய
	9	„	„	கழீஇய
	10	„	„	கதூஉ
	18	„	„	கடைஇ
195	17	கயமனார்	பாலை	பஃஇயர்
196	2	பரணர்	மருதம்	வராஅல்
	7	„	„	இடுஉம்
197	2	மாமுலனார்	பாலை	சாஅய
	4	„	„	என்னதூஉம்
	11	„	„	தழீஇய
	13	„	„	தழீஇய
	17	„	„	யுறாஉம்
198	13	பரணர்	குறிஞ்சி	தெனாஅது
	14	„	„	ஆஅய்
	15	„	„	கவாஅன்
199	3	கல்லாடனார்	பாலை	மராஅத்து
	6	„	„	அசைஇத்
	11	„	„	தரீஇய
	18	„	„	குடாஅது
201	14	மாமுலனார்	பாலை	முனாஅது
	15	„	„	கவாஅன்
202	1	ஆவூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்	குறிஞ்சி	கவாஅன்

	14	„	„	வருஉம்
203	14	கபிலர்	பாலை	இடையறாஅது
205	8	நக்கீரர்	பாலை	நிலைஇய
	22	„	„	கூப்பிடுஉ
	24	„	„	தேளத்த
206	5	மருதன் இளநாகனார்	மருதம்	மகாஅர்
	15	„	„	யாஅங்கு
207	8	சேந்தன் பூதனார்	பாலை	கடாஅம்
	13	„	„	அளைஇய
208	6	பரணர்	குறிஞ்சி	ஆஅய்
	16	„	„	குருஉம்
	24	„	„	மாஅயோளே
211	2	மாமுலனார்	பாலை	மராஅம்
	5	„	„	தாஅய்
212	1	பரணர்	குறிஞ்சி	தைஇய
	8	„	„	நசைஇப்
	14	„	„	கொளிஇ
	17	„	„	பெறாஅது
213	6	தாயங்கண்ணனார்	பாலை	தரீஇய
	8	„	„	தேளத்து
214	1	பேரிசாத்தனார்	முல்லை	பாஅய்
	12	„	„	அளைஇப்
215	2	இறங்குடி குன்றநாடன்	பாலை	தேளம்
	3	„	„	நசைஇப்
	12	„	„	குழீஇ
216	2	ஐயூர் முடவனார்	மருதம்	வராஅல்
218	4	கபிலர்	குறிஞ்சி	பருஉ
	6	„	„	உறைஇய
	8	„	„	கடைஇ
	9	„	„	படாஅ
	17	„	„	சாஅய்தும்
219	11	கயமனார்	பாலை	இராஅ
	13	„	„	வெரீஇய
	17	„	„	சாஅய்
220	3	மருதன் இளநாகனார்	நெய்தல்	கெடாஅத்து
	4	„	„	கடாஅ, குழுஉச்
221	2	கயமனார்	பாலை	குவைஇப்
	12	„	„	வெரீஇ
222	2	பரணர்	குறிஞ்சி	இரீஇய
	5	„	„	கழார்ப்
	7	„	„	உரைஇத்
	9	„	„	துழைஇ
	12	„	„	பெரீஇயர்
223	16	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	மரீஇய
224	6	பெருஞ்சாத்தன்	முல்லை	பருஉ
226	4	பரணர்	மருதம்	குருஉப்புணல்
	8	„	„	கழாஅர்
	9	„	„	சாஅய்
227	7	நக்கீரர்	பாலை	பொறாஅது
	12	„	„	நிலைஇ
228	9	அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்	குறிஞ்சி	மிளைஇ

229	18	சீத்தலை சாத்தனார்	பாலை	மாஅத்து
	19	„	„	கூஉம்
230	8	இளவேட்டனார்	நெய்தல்	எண்ணதூஉம்
231	7	மதுரை ஈழத்து பூதந்தேவனார்	பாலை	குழீஇ
	15	„	„	மரீஇ
232	3	நற்சேந்தனார்	குறிஞ்சி	மாஅல், வெரீஇ
	8	„	„	தாஅய்
	12	„	„	விரைஇ
	14	„	„	தருஉம்
233	2	மாமூலனார்	பாலை	அழாஅல்
	10	„	„	குழீஇ
	13	„	„	குறாஅ
234	4	பேயனார்	முல்லை	காளீஇய
	10	„	„	முனைஇய
235	18	கிழர்கீரன் எயிற்றியார்	பாலை	சாஅய்
236	7	பரணர்	மருதம்	மாஅத்து
	8	„	„	தாஅம்
238	3	கபிலர்	குறிஞ்சி	தரீஇய
	7	„	„	ஏன்று
	16	„	„	நிலைஇய
239	5	இளங்கீரனார்	பாலை	தழீஇய
	9	„	„	தொழுஉம்
241	9	காவல் முல்லை பூதனார்	பாலை	பேய்
	10	„	„	தாஅம்
	14	„	„	தாஅல்
242	9	பேரிசாத்தனார்	குறிஞ்சி	இரீஇ
	10	„	„	றரீஇ
	15	„	„	பெறீஇய
243	7	நெய்நற்றத்தனார்	பாலை	துழைஇக்
245	10	மருதம் இளநாகனார்	„	பெறாஅ
247	11	வெண்ணாகனார்	பாலை	நசைஇய
248	2	கபிலர்	குறிஞ்சி	தழீஇ
	11	„	„	பரீஇப்
	16	„	„	துழைஇ
249	7	நக்கீரனார்	பாலை	குவைஇ
	11	„	„	அசைஇத்
	14	„	„	துழைஇய
250	9	பெரும்பூதங்கொற்றனார்	நெய்தல்	பெறாஅன்
	10	„	„	சாஅய்
251	3	மாமூலனார்	பாலை	சாஅய்ச்
252	12	நக்கண்ணையார்	குறிஞ்சி	தூஉம்
253	9	நக்கீரர்	பாலை	வடாஅது
	11	„	„	சாஅய்
	13	„	„	தருஉம்
	14	„	„	தழுஉ
	17	„	„	தருஉம்
254	4	இளவேட்டனார்	முல்லை	கொளாஅ
	12	„	„	முனைஇய
	15	„	„	தலைஇத்
	19	„	„	வுறாஅ
256	2	கடுவன் முள்ளனார்	மருதம்	முனைஇய

	18	„	„	கடாஅய்
257	4	மருத்துவன் தாமோதரன்	பாலை	படியாய்
	6	„	„	மராஅத்து
	7	„	„	தைஇ
	14	„	„	யாஅத்து
	19	„	„	நசைஇ
258	9	பரணர்	குறிஞ்சி	நசைஇ
	11	„	„	பெறாஅய்
259	4	கயமனார்	பாலை	தலைஇ
260	9	மோசிக்கரையனார்	நெய்தல்	கொளாஅ
261	2	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	விரைஇக்
	4	„	„	மராஅம்
	9	„	„	சாஅய்
262	7	பரணர்	குறிஞ்சி	உடாஅள்
263	3	கண்ணம்பாளனார்	பாலை	பாஅய்
	8	„	„	யாஅத்து
265	5	மாழலனார்	„	குழீஇக்
	10	„	„	சாஅய்ச்
	14	„	„	பேளய்
	17	„	„	குலாஅ
	18	„	„	புலாஅல்
	19	„	„	ஓராஅ
	20	„	„	மராஅஞ்
	21	„	„	தழீஇ
266	2	பரணர்	மருதம்	பராஅய்
	3	„	„	தழீஇ
	5	„	„	கலைஇ
	18	„	„	வெரீஇப்
	21	„	„	சேளயோடு
267	11	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	தாஅய்
269	7	மருதன் இளநாகனார்	„	நடாஅ
	14	„	„	தைஇ
	19	„	„	தரீஇத்
	21	„	„	தழீஇய
270	2	சாகலாசனர்	நெய்தல்	புலாஅல்
	6	„	„	பராஅரை
273	2	ஒளவையார்	பாலை	வளைஇ
274	2	கல்லாடனார் (அ) இடைக்காடனார்	முல்லை	தலைஇ
	10	„	„	வெரீஇ
275	9	கயமனார்	பாலை	இராஅல்
276	2	பரணர்	மருதம்	உணீஇய
	4	„	„	புகூஉம்
	5	„	„	சாஅய்
	10	„	„	தருஉம்
277	1	கருவூர் நண்மார்பனார்	பாலை	சாஅய்
	7	„	„	மருஉமயிர்
278	5	கபிலர்	குறிஞ்சி	தசைஇப்
	7	„	„	மாஅய்
279	2	செங்கண்ணனார்	பாலை	காணூஉ
	17	„	„	மாஅயோளே
280	7	அம்முவனார்	நெய்தல்	தேளம், மருஉ

284	7	இடைக்காடனார்	முல்லை	தழீஇய
285	4	காரிக்கண்ணனார்	பாலை	களைஇயர்
	14	„	„	வருஉம்
286	3	ஓரம்போகியார்	மருதம்	குவைஇக்
	6	„	„	வராஅல்
287	1	குடவாயில் கீர்த்தனார்	பாலை	குவைஇக்
	11	„	„	யாஅத்து
288	11	முதெயினனார்	குறிஞ்சி	படாஅர்
	12	„	„	களைஇயர்
289	13	இளங்கீரனார்	பாலை	அசைஇ
290	3	நக்கீரர்	நெய்தல்	சிறாஅர்
	6	„	„	தழீஇ
	15	„	„	ஓரீஇப்
291	7	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	பருஉப் பபயல்
	10	„	„	இரீஇய
	17	„	„	தாஅம்
	18	„	„	உணீஇய
292	6	கபிலர்	குறிஞ்சி	அதூஉம்
	8	„	„	மருஉம்
	13	„	„	சிதைபூஉ
293	6	காவல் முல்லை பூதனார்	பாலை	குருஉ
	8	„	„	உகாஅ
295	10	மாமூலனார்	„	அசைஇ
	17	„	„	தேளம்
296	3	மதுரை பேராலவாயர்	மருதம்	மாஅயோளோடு
297	7	மருதன் இளநாகனார்	பாலை	பேளம்
	15	„	„	படுஉம்
298	2	பண்ட வாணிகன் இளந்தேவனார்	குறிஞ்சி	தரீஇயர்
	10	„	„	கடாஅம்
	13	„	„	இரீஇ
299	7	இளங்கீரனார்	பாலை	பாஅய்
300	5	உலோச்சனார்	நெய்தல்	செலீஇயர்
	6	„	„	ஏளய்
	15	„	„	வினைஇ
301	8	அதியன் விண்ணத்தார்	பாலை	என்னாஅர்
	12	„	„	மகடுஉ
302	3	இளவேட்டனார்	குறிஞ்சி	பருஉ
303	2	ஒளவையார்	பாலை	பேளய்
	6	„	„	தாஅய்
	11	„	„	குரீஇ
	12	„	„	தரீஇயர்
304	4	இடைக்காடனார்	முல்லை	பருஉ
	5	„	„	குருஉ
	8	„	„	தழீஇய
	14	„	„	தாஅய்
	21	„	„	மாஅயோளே
305	12	பேரிசாத்தனார்	பாலை	கடைஇ
306	13	சீத்தலைச் சாத்தனார்	மருதம்	பரீஇயினர்
307	1	ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்	பாலை	சாஅய்
	8	„	„	கடாஅஞ்
308	2	பிசராந்தையார்	குறிஞ்சி	கழாஅக்

	5	„	„	கவைஇக்
	14	„	„	துழைஇய
309	2	கந்தம்பிள்ளை சாத்தனார்	பாலை	தழீஇய
	5	„	„	தூஉய்
	8	„	„	தாஅம்
	11	„	„	நசைஇப்
	16	„	„	படாஅர், வெருஉம்
310	13	நக்கீரனார்	நெய்தல்	கூஉம்
311	10	மாழலனார்	பாலை	குழாஅய்த்
312	2	மருதன் இளநாகனார்	குறிஞ்சி	வருஉம்
313	16	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	படுஉங்
314	5	அம்மள்ளனார்	முல்லை	தழீஇப்
316	5	ஓரம்போகியார்	மருதம்	வராஅல்
	6	„	„	கருஉக்
317	2	வடமோதங்கியார்	பாலை	பாஅய்
	15	„	„	மாஅத்து
	24	„	„	பாஅய
320	1	சீத்தலைசாத்தனார்	நெய்தல்	கொளிஇத்
	8	„	„	துழைஇய
321	4	கயமனார்	பாலை	உணீஇய
	7	„	„	உணீஇய
	15	„	„	கழீஇ
322	1	பரணர்	குறிஞ்சி	பாஅய்
	2	„	„	ஆடுஉ
323	8	பெருங்கொற்றனார்	பாலை	தடைஇய
	10	„	„	பாஅய்
	12	„	„	தலைஇக்
324	9	ஓக்கூர் மாசாத்தியார்	முல்லை	தாஅய்ச்
325	11	மாழலனார்	பாலை	உணீஇய
	12	„	„	தலைஇய
	15	„	„	உறீஇ
	16	„	„	வடாஅது
326	8	பரணர்	மருதம்	செலீஇயர்
	11	„	„	போஓர்
327	4	சாத்தன் பூதனார்	பாலை	ஒருஉம்
	9	„	„	நசைஇ
328	6	இளந்தேவனார்	குறிஞ்சி	வளைஇக்
330	8	உலோச்சனார்	நெய்தல்	தகைஇய
331	4	மாழலனார்	பாலை	உரீஇ
	13	„	„	பொரீஇய
332	5	கபிலர்	குறிஞ்சி	கழாஅக்
	14	„	„	படாஅ
333	1	கல்லாடனார்	பாலை	யாஅ
	20	„	„	தேஎத்து
334	1	மதுரை கூத்தனார்	முல்லை	தைஇய
	6	„	„	குழீஇ
335	7	தத்தங்கண்ணனார்	பாலை	மராஅத்து
	11	„	„	தழீஇ
	20	„	„	தாஅம்
336	4	பாவைக் கொட்டிலார்	மருதம்	தரீஇய
	7	„	„	இரீஇ

337	1	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	யாஅத்து
	12	„	„	சிதாஅர்
	14	„	„	கநீஇ
	20	„	„	தலைஇய
338	8	மதுரைக் கணக்காயனார்	குறிஞ்சி	மாஅயோள்
	12	„	„	தேஎம்
	15	„	„	தவாஅ
	16	„	„	அறாஅ, பொறாஅர்
339	10	நறைமுடிநெட்டையார்	பாலை	படாஅ
340	14	நக்கீரர்	நெய்தல்	மாஅத்
341	3	ஆவூர் மூலங்கிழார்	பாலை	மாஅத்து
	5	„	„	சாஅய
342	3	மதுரை கணக்காயனார்	குறிஞ்சி	தெனாஅது
	10	„	„	கெடாஅ, தொடாஅ
343	10	மருதனிளநாகனார்	பாலை	யாஅத்து
	13	„	„	சாஅக்
344	7	மள்ளனார்	முல்லை	உறாஅ
346	22	நக்கீரர்	மருதம்	சாஅய்க்
348	2	சேந்தன் கூத்தனார்	குறிஞ்சி	மாஅத்து
	4	„	„	அளைஇ
	12	„	„	குழீஇச்
349	9	மாமூலனார்	பாலை	கவாஅன்
351	5	இளங்கீரனார்	„	அறிவுறாஉம்
	16	„	„	படுஉம்
352	6	நாகையார்	குறிஞ்சி	தழீஇ
	11	„	„	தோழீஇ
	145	„	„	நிறீஇய
353	11	மள்ளனார்	பாலை	தழீஇய
356	1	பரணர்	மருதம்	கொளீஇய
	15	„	„	அதாஅன்று
	19	„	„	ஆஅய்
357	8	தாயங்கண்ணனார்	பாலை	தொடுஉ
	13	„	„	நிலைஇய
358	15	மருதனிளநாகனார்	குறிஞ்சி	உறீஇய
359	2	மாமூலனார்	பாலை	சாஅய
	8	„	„	அசைஇய
	14	„	„	குருஉ
360	4	மதுரைக் கண்ணத்தனார்	நெய்தல்	அடைஇய
	8	„	„	கொளாஅ
	18	„	„	தாஅம்
363	1	வெண்ணாகனார்	பாலை	கடைஇ
	4	„	„	சாஅல்
	8	„	„	தாஅம்
364	1	பெருங்கண்ணனார்	முல்லை	பாஅய்க்
	6	„	„	கொளாஅ
366	7	குடவாயிற் கீரத்தனார்	மருதம்	சினைஇக்
367	9	பரணர்	பாலை	களைஇயர்
368	2	மருதனிளநாகனார்	குறிஞ்சி	கழீஇய
369	1	நக்கீரர்	பாலை	கெழீஇ
	8	„	„	பெறாஅ
	25	„	„	கழீஇ

370	1	அம்முவனார்	நெய்தல்	தைதி
371	1	இளங்கீரனார்	பாலை	உரீஇய
	12	„	„	நசைஇ
373	3	நெடுங்கண்ணனார்	பாலை	பருஉப்புறம்
374	10	இடைக்காடனார்	முல்லை	தலைஇ
375	6	இடையன் செங்கொற்றனார்	பாலை	குழீஇ
	10	„	„	எழாஅத்
376	4	பரணர்	மருதம்	கழாஅர்
377	10	நப்பரலத்தனார்	பாலை	பேளம்
378	16	காவட்டனார்	குறிஞ்சி	அரீஉ
379	2	பெருங்கடுங்கோ	பாலை	கெழீஇ
	11	„	„	அசைஇய
	21	„	„	அசைஇயஈ பசைஇய
380	6	மருதனிளநாகனார்	நெய்தல்	இரூஉம்
384	4	ஒக்கர் மாசாத்தியார்	முல்லை	தாஅய்
	7	„	„	நிறீஇ
385	8	குடவாயிற் கீரத்தனார்	பாலை	கவாஅன்
	11	„	„	அளைஇக்
	17	„	„	கழீஇ
	18	„	„	தேளத்தர்
387	1	மருதனிளநாகனார்	பாலை	சாஅய்
	4	„	„	சிராஅரொடு
	9	„	„	வெரீஇ
	16	„	„	நசைஇ
388	5	ஊட்டியார்	குறிஞ்சி	குரீஇ
389	3	நக்கீரனார்	பாலை	தைஇயும்
390	14	அம்முவனார்	நெய்தல்	ரோஓம், யீஇரென
391	3	காவன் முல்லைப் பூதனார்	பாலை	பெறாஅர்
	10	„	„	படாஅ, கடாஅ
392	1	மோசிகீரனார்	குறிஞ்சி	தலைஇய
	4	„	„	அறீஇப்
	18	„	„	வெருஉம்
	19	„	„	அதாஅன்று
393	7	அம்முவனார்	பாலை	தெநீஇ
	18	„	„	குழீஇய
394	12	சிறுமேதாவிடார்	முல்லை	தொஓஇ
	15	„	„	வெரீஇ
395	9	இளங்கீரனார்	பாலை	நசைஇ
396	4	பரணர்	மருதம்	ஆஅய்
	13	„	„	நசைஇ
	15	„	„	சினைஇ
397	7	கயமனார்	பாலை	மாஅயோட்டு
398	2	இம்மென்கீரனார்	குறிஞ்சி	அசைஇ
	3	„	„	சாஅய்
	17	„	„	அசைஇ
	23	„	„	தழீஇய
	25	„	„	வருஉ
399	10	இளங்கீரனார்	பாலை	அசைஇ
400	7	உலோச்சனார்	நெய்தல்	முனைஇய
	10	„	„	தழீஇப்

வ.எண்	அகநானூறு	இன்னிசை	சொல்லிசை	செய்யுளிசை	மொ
1	குறிஞ்சி	26	76	61	163
2	முல்லை	1	29	20	56
3	மருதம்	16	30	29	75
4	நெய்தல்	7	33	21	61
5	பாலை	51	167	166	384
		107	335	297	

புறநானூறு

பாடல்	வரி	புலவர்	திணை	அளபெடை
2	13	முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்	பாடாண்	சினைஇ
	17	„	„	பாஅல்
	18	„	„	நாஅல்
3	4	இரும்பிடர் தலையார்	„	நேஎ
	8	„	„	கடாஅத்
	9	„	„	விடாஅக்
4	6	பரணர்	வஞ்சி	கொராஅ
	10	„	„	ராஅய்
	13	„	„	பரீஇ
	19	„	„	கூஉ
6	1	காரிகிழார்	பாடாண்	வடாஅது
	2	„	„	தெனாஅது
	3	„	„	குணாஅது
	4	„	„	குடாஅது
7	1	கருங்குழலாதனார்	வஞ்சி	கடைஇ
	2	„	„	கழலுரீஇ
	4	„	„	வருஉங்
8	2	கபிலர்	பாடாண்	பொறாஅ
9	4	நெட்டிமையார்	„	பெறாஅ
13	8	முடமோசியார்	„	மரீஇயோ
14	13	கபிலர்	„	கொளீஇ

15	6	நெட்டிமையார்	„	தேளத்து
16	6	பாண்டரங்கண்ணனர்	வஞ்சி	படி
18	1	குடபுலவியனார்	பொதுவியல்	வளைஇப்
	3	„	„	நிர்இ
	5	„	„	யிரீஇய
	8	„	„	தூஉ
	10	„	„	குருஉ
19	1	„	வாகை	வளைஇ
	8	„	„	குரீஇ
	18	„	„	கழுஉ, கவைஇய
20	4	குறுங்கோழியூர் கிழார்	„	நிலைஇய
22	9	„	„	நிலைஇ
	10	„	„	பாஅனின்றி
	21	„	„	செரீஇக்
23	1	கல்லாடனார்	„	முனைக்
	19	„	„	தழீஇய
24	9	மாங்குடி மருதனார்	பொதுவியல்	தருஉக்
	15	„	„	விராஅய்
	17	„	„	கெழீஇய
	24	„	„	நிலைஇய
	25	„	„	படாஅ, செலீஇயர்
25	2	கல்லாடனார்	வாகை	வழாஅ
	4	„	„	தாஅ
26	9	மாங்குடி மருதனார்	„	கொளீஇத்
28	9	„	பொதுவியல்	கூஉம்
29	20	„	„	னொரீஇ
30	4	„	பாடாண்	நிலைஇய
	12	„	„	தகாஅர்
31	2	கோவூர் கிழார்	வாகை	படுஉ
32	8	„	பாடாண்	சிறாஅர்
	9	„	„	குருஉத்திரள்
33	16	„	வாகை	றைய
35	25	வெள்ளைக்குடி நாகனார்	பாடாண்	தருஉங்
37	7	நப்பசலையார்	வாகை	கராஅங்
	9	„	„	கதூஉம்
38	18	ஆவூர் மூலங்கிழார்	பாடாண்	தேளத்து
39	3	நப்பசலையார்	„	துவாஅம்
40	4	ஆவூர் மூலங்கிழார்	பாடாண்	றைய
41	3	கோவூர்கிழார்	வஞ்சி	தடுஉம்
	18	„	„	சினைஇயோர்
43	5	தாமப்பல் கண்ணனர்	வாகை	தொரீஇ
44	2	கோவூர் கிழார்	வஞ்சி	தடுஉம்
	8	„	„	கூஉக்
46	5	„	„	டழுஉ, மழாஅன்
	6	„	„	சிறாஅர்
48	8	பொய்கையார்	பாடாண்	படுஉங்
50	10	மோசிகீரனார்	பாடாண்	தூஉஞ்
51	5	ஐயூர் முடவனார்	வாகை	பொறாஅன்
52	1	மருதனிளநாகனார்	„	முனைஇ

	11	„	„	னாரீஇ
55	1	„	பாடாண்	கொளீஇ
	19	„	„	னிலையி
56	25	நக்கீரனார்	பாடாண்	நிலையி
57	9	காரிக்கண்ணனார்	வஞ்சி	வென்னதாஉம்
58	5	„	பாடாண்	தழீஇ
	7	„	„	பொறாஅச்
	16	„	„	றாஅங்
61	4	மதுரை குமரனார்	வாகை	பருஉக்கட்
	8	„	„	சிறாஅர்
62	4	கழாத்தலையார்	தும்பை	பேய்
63	14	பரணர்	தும்பை	ரறாஅ
65	5	நெடும்பல்லியத்தனார்	பாடாண்	மரீஇய
67	9	பிசிராந்தையார்	„	யசைஇ
69	3	ஆலந்தூர் கிழார்	„	சிதாஅர்
	7	„	„	வளைஇப்
	11	„	„	கவாஅத்
70	1	கோவூர் கிழார்	„	தேளந்
	6	„	„	தைஇத்
71	1	பூதபாண்டியன்	காஞ்சி	சினைஇ
	18	„	„	னாரீஇ
72	9	நெடுஞ்செழியன்	„	டேஎ
	15	„	„	நிலைஇ
73	11	சோழன் நலங்களிள்ளி	„	பொரேஎ
74	3	கணைக்கலிரும்பொறை	பொதுவியல்	திரீஇய
83	5	நக்கண்ணையார்	கைக்கிளை	படாஅ
84	6	„	„	வெருஉந்
89	6	ஒளவையார்	தும்பை	யதாஅன்று
93	4	„	வாகை	மரீஇய
	5	„	„	தழீஇக்
	12	„	„	கடாஅத்
94	1	„	„	கழாஅலின்
	4	„	„	கடாஅம்
97	1	ஒளவையார்	பாடாண்	குரைஇப்
	6	„	„	தழீஇய
	8	„	„	எழுஉ
	9	„	„	குழுஉ
	10	„	„	பருஉ
	13	„	„	தசைஇய
98	6	ஒளவையார்	வாகை	வசைஇய
99	7	„	„	தெழாஅத்
100	5	„	„	விரைஇச்
101	5	„	பாடாண்	பெறுஉங்
103	9	„	„	படாஅப்
104	4	„	வாகை	கராஅத்
116	14	கபிலர்	பொதுவியல்	ரறாஅ
117	6	„	„	கோஓல்
118	4	„	„	குவைஇய
119	1	„	„	றலைஇய
122	1	„	பாடாண்	படாஅ
	3	„	„	தருஉ

	6	„	„	தருஉங்
	7	„	„	வருஉ
125	3	பெருஞ்சாத்தனார்	வாகை	பருஉ
	11	„	„	வெலீஇய
	17	„	„	தொலைஇயோ
	20	„	„	சேளய்
126	2	நப்பசலையார்	பாடாண்	தைஇ
127	6	முடமோசியார்	„	வாஅய்
	9	„	„	மொரீஇய
128	5	„	„	யாஅய்
129	5	„	„	ஆஅயண்டிரன்
130	1	„	„	ணாஅய்
132	8	„	„	யாஅய்குடி
135	8	„	„	தழீஇப்
	13	„	„	ளாஅய்
136	3	துறையூர் ஒடைக்கிழார்	„	பிணிவிடாஅ
	5	„	„	பேளந்
	15	„	„	ஆஅங்
138	5	மருதனிளநாகனார்	பாடாண்	சிதாஅ
	9	„	„	மரீஇய
139	8	„	„	வுழாஅ
	13	„	„	னாஅங்
140	7	ஒளவையார்	„	வளைஇய
141	3	பரணர்	„	டசைஇ
	10	„	„	உடாஅ
	11	„	„	படாஅ
	12	„	„	கடாஅ
142	4	„	„	கடாஅ
143	1	கபிலர்	பெருந்திணை	தூஉய்
144	12	பரணர்	„	வருஉ
145	2	„	„	படாஅ, கெடாஅ
	3	„	„	கடாஅ
146	6	அரிசில்கிழார்	„	சாஅய்
	9	„	„	கொளீஇத்
150	8	வன்பரணர்	பாடாண்	தரீஇ
151	2	„	„	கவாஅந்
152	2	„	„	துறீஇப்
	25	„	„	விடாஅன்
	29	„	„	விரைஇக்
155	1	மோசிகீரனார்	பாடாண்	தழீஇ
	5	„	„	டாஅங்
159	19	பெருஞ்சித்திரனார்	„	தலைஇ
160	9	„	„	விரீஇக்
	19	„	„	பெறாஅன்
	20	„	„	கடைஇ
161	2	„	„	குழீஇப்
	20	„	„	கடைஇ
164	3	பெருந்தலை சாத்தனார்	பாடாண்	பாஅ
	5	„	„	தொறழுஉ
	7	„	„	நினைஇ
165	2	„	„	நிநீஇ

166	7	ஆவூர் மூலங்கிழார்	வாகை	கொளிஇ
	26	„	„	குடாஅது
	34	„	„	நிலீஇய
167	3	மதுரை குமரனார்	„	வாஅள்
168	6	கந்தம்பிள்ளை சாத்தனார்	பாடாண்	வழாஅது, பருஉத்திரள்
	10	„	„	கழாஅ
169	2	காரிக்கண்ணனார்	„	யெனாஅ
	3	„	„	வருஉங்
	5	„	„	யெனாஅ
170	16	தாமோதரனார்	வாகை	பொருஉம்
172	4	வடமக்கண்ணன் தாமோதரனார்	பாடாண்	வென்னதூஉம்
173	9	கிள்ளிவளவன்	„	சிறாஅர்க்
174	19	நப்பசலையார்	வாகை	றுணீஇயர்
175	8	கள்ளில் ஆத்திரையனார்	பாடாண்	நிலைஇய
176	4	நன்னாகனார்	„	பெநூஉம்
179	9	வடநெடுந்தத்தனார்	வாகை	படாஅ
181	5	முகையலூர்ச் சிறு கருந்தும்பியார்	„	புலாஅ
	6	„	„	வலாஅ
192	7	கணியன் பூங்குன்றன்	பொதுவியல்	தலைஇ
	9	„	„	படுஉம்
	10	„	„	படுஉ
195	9	நரிவெருஉத்தலையார்	„	படுஉ
196	7	ஆவூர் மூலங்கிழார்	பாடாண்	படுஉம்
197	2	மதுரை குமரனார்	„	ரெனாஅக்
	4	„	„	ரெனாஅ
	6	„	„	படுஉம், ரெனாஅ
	9	„	„	படுஉ
	13	„	„	பெறாஉம்
198	24	பேரிசாத்தன்	பாடாண்	சேஎய்
200	9	கபிலர்	பாடாண்	யறாஅப்
201	15	„	„	மாஅல்
202	5	„	„	நிலைஇய
	10	„	„	மாஅல்
	12	„	„	கழாஅத்
	14	„	„	படீஇயர்
	17	„	„	வெலீஇயர்
205	10	பெருந்தலை சாத்தனர்	பாடாண்	தரீஇய
	11	„	„	குழீஇய
206	11	ஒளவையார்	„	சிறாஅர்
209	7	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	„	நசைஇ
	19	„	„	சேஎய்
210	9	பெருங்குன்றார் கிழார்	„	விநீஇ
211	20	„	„	பாஅ
212	6	பிசிராந்தையார்	„	எடாஅ
	9	„	„	கெழீஇ
214	2	கழாத்தலையார்	பொதுவியல்	மறாஅர்
215	3	பிசிராந்தையார்	பாடாண்	கொளிஇ
216	7	-	„	வருஉம்
219	2	பூதநாதனார்	பொதுவியல்	முழுஉ

221	9	பொத்தியார்	„	றழீஇ
224	1	கருங்குழலாதனார்	பொதுவியல்	ததூஉ ம்
	3	„	„	தூஉ ம்
	9	„	„	தூஉ ம்
225	4	ஆலந்தூர் கிழார்	„	வளைஇ
	11	„	„	குரீஇ
	12	„	„	கொளீஇய
227	5	ஆடுதுறை மாசாத்தனார்	„	குருஉப்புனற்
228	2	முடவனார்	„	குருஉத்திரட், பருஉப்
230	12	அரிசில் கிழார்	„	வருஉ ம்
	13	„	„	டாஅங்
232	5	ஒளவையார்	„	கெழீஇய
234	6	வெள்ளெருக்கிலையார்	„	மரீஇ
235	10	ஒளவையார்	„	யுரீஇ
236	7	கபிலர்	„	விடாஅ
237	7	பெருஞ்சித்தனார்	„	தாஅங்
238	4	„	„	பேஎ
240	3	குட்டுவன் கீரனார்	„	வாஅ
	6	„	„	னெனாஅப்
241	2	முடமோசியார்	பொதுவியல்	வருஉ
243	2	தொடித்தலை விழத்தண்டினார்	„	தைஇத்
	4	„	„	தழீஇத்
248	5	ஒக்கர் மாசாத்தனார்	„	படுஉ ம்
253	3	குளம்பாதாயனார்	„	நகாஅலென
254	2	கயமனார்	„	வெழாஅய்
257	3	-	வெட்சி	குருஉ மயிர்
260	3	வடமோதங்கிழார்	கரந்தை	தலைஇ
	6	„	„	தொழாஅக்
	7	„	„	வருஉ ம்
	13	„	„	தரீஇய
	16	„	„	வளைஇய
261	11	ஆவூர் மூலங்கிழார்	கரந்தை	தழீஇய
	18	„	„	மகடுஉ
262	5	மதுரை பேராலவாயார்	வெட்சி	வருஉ
263	4	-	கரந்தை	படுஉ
266	5	பெருங்குன்றூர் கிழார்	பாடாண்	புகூஉ ம்
269	10	ஒளவையார்	வெட்சி	தழீஇய
	11	„	„	குருஉ
271	2	வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்	நொச்சி	குருஉத்
272	7	மோசிசாத்தனார்	„	கொடாஅ
274	6	உலோச்சனார்	தும்பை	தழீஇ
276	3	மதுரை பூதனிளநாகனார்	„	சிறாஅன்
278	5	நச்செள்ளையார்	„	சினைஇக்
	8	„	„	காணூஉ
279	8	ஒக்கர் மாசாத்தியார்	வாகை	துடிஇப்
280	5	நப்பசலையார்	பொதுவியல்	குராஅற்
281	1	அரிசில்கிழார்	காஞ்சி	செறீஇ
	6	„	„	புகைஇக்
282	10	பெருங்கடுங்கோ	-	நிறீஇ
283	2	அடைநெடுங்கல்வியார்	தும்பை	பெறூஉ

	3	„	„	பெறாஅ, வராஅலின்
	9	„	„	படாஅ
285	10	அரிசில் கிழார்	வாகை	கோஒ
291	1	பரணர்	கரந்தை	சிறாஅஅர், மகாஅஅர்
294	3	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	தும்பை	தழீஇய
295	3	ஒளவையார்	„	தருஉத்
297	7	-	வெட்சி	கெழீஇத்
303	1	எருமைவெளியனார்	தும்பை	கடையூஉ
304	2	அரிசில்கிழார்	„	களைஇயர்
309	6	மதுரையிளங்கண்ணி கௌசிகனார்	„	வெருஉ
310	2	பொன்முடியார்	„	செறாஅ
311	2	ஒளவையார்	„	தழீஇய
315	4	„	வாகை	செரீஇய
318	2	பெருங்குன்றார் கிழார்	„	மாயோனோடு
	4	„	„	குரீஇக்
319	11	ஆலங்குழவங்கனார்	வாகை	சிறாஅர்
320	4	வீரவெளியனார்	„	தழீஇப்
321	8	தாமோதரனார்	„	பசீஇ
322	4	ஆவூர்கிழார்	„	சிறாஅர்
324	3	ஆலந்தூர் கிழார்	வாகை	மகாஅர்
	8	„	„	தழீஇய
325	3	முதுக்கண்ணன் சாத்தனார்	„	குராஅ
	12	„	„	சிறாஅர்
326	2	தண்காற்பூட் கொல்லனார்	„	வெரீஇய
	8	„	„	சிறாஅர்
327	1	-	வாகை	லுறாஅ
329	3	இளவேட்டனார்	„	கொழீஇய
331	9	உறையூர் முதுகூத்தனார்	„	மகடுஉப்
333	11	-	„	பெறாஅ
334	3	மதுரை தமிழகூத்தனார்	„	சிறாஅர்
337	3	கபிலர்	காஞ்சி	சென்றாஅர்
339	8	-	„	குறாஉந்து
341	1	பரணர்	காஞ்சி	கெடாஅ
	9	„	„	வேளய்க்
342	10	அரிசில் கிழார்	„	பெறாஉம்
	12	„	„	பெறாஅ
343	1	பரணர்	காஞ்சி	குவைஇ
	3	„	„	குவைஇய
	13	„	„	கொடாஅ
345	1	அடைநெடுங்கல்வியார்	„	காஅ
	9	„	„	கழாஅலிற்
	16	„	„	குழாஅங்
	17	„	„	கழாஅத்
346	3	அண்டர்மகன் குறுவழுதி	காஞ்சி	சிறாஅன்
	6	„	„	பெறாஅது
348	1	பரணர்	„	வெரீஇ
352	1	„	„	தேளங்
	11	„	„	கொளாஅ

353	2	காரிக்கண்ணனார்	„	தைஇத்
355	2	„	„	நீஇ
356	3	தாயங்கண்ணனார்	„	பேளய்
358	7	வான்முகியார்	„	விடாஅ
359	4	அந்துவன் கீரனைக் காவட்டனார்	„	பேளய், தழுஉ
360	6	நாகரியார்	„	தழுஉ
	21	„	„	திராஅர்
361	13	-	-	தளைஇ
	17	-	-	வசைஇ
362	11	சிறுவெண்டேரையார்	பொதுவியல்	கொரீஇக்
363	12	வெண்டேரையார்	„	உப்பில்லாஅ
366	5	தருமப்புத்திரனைக் கோதமனார்	காஞ்சி	நிறீஇச்
	15	„	„	யளைஇ
368	14	கழாத்தலையார்	வாகை	கடாஅ
369	17	பரணர்	வாகை	தழீஇப்
370	4	ஊன்பொதி பசங்குடையார்	„	துழைஇ
371	11	கல்லாடனார்	„	தலைஇ
	22	„	„	விரைஇய
373	3	கோவூர்கிழார்	„	தலைஇ
	16	„	„	சிறாஅர்
	38	„	„	குழீஇ
374	7	முடமோசியார்	பாடாண்	விசைஇக்
	9	„	„	சிறாஅர்
	14	„	„	குவைஇ
	16	„	„	யாஅ
375	6	„	„	புகாஅ
	9	„	„	மறாஅ
	11	„	„	யாஅய்
	13	„	„	தாஅங்
	16	„	„	நிலீஇய
376	3	நன்னாகனார்	„	சிதாஅர், தழீஇப்
377	13	உலோச்சனார்	„	காணாஉச்
378	4	ஊன்பொதி பசங்குடையார்	„	கடைஇய
	22	„	„	கறாஅ
380	2	கருர்க்கதப்பிள்ளை	„	முரீஇ
	13	„	„	சிறாஅர்
381	8	நன்னாகனார்	„	கொளாஅ
	12	„	„	சிதாஅர்
382	11	கோவூர்கிழார்	„	சிறாஅர்
	14	„	„	வராஅப்
	15	„	„	னொரீஇ
383	11	நப்பசலையார்	„	முடிஇ
	20	„	„	கெழீஇய
384	1	புறத்திணை நன்னாகனார்	„	ணைஇ
385	6	கல்லாடனார்	„	சிதாஅர்
	7	„	„	துடிஇ
386	19	கோவூர்கிழார்	„	பொராஅப்
389	12	கள்ளிலாத்திரையனார்	„	யெழாஅ
390	15	ஒளவையார்	„	கொளீஇ
391	16	கல்லாடனார்	„	புதாஅஞ்

392	5	ஒளவையார்	„	கெடாஅ
	14	„	„	சிதாஅர்
	15	„	„	முடிஇ
	17	„	„	தளைஇ
393	16	நல்லிரையனார்	„	சிதாஅர்
	18	„	பாடாண்	முடிஇச்
395	15	மதுரை நக்கீரர்	„	புள்ளிரீஇ
396	5	மாங்குடிகிழார்	„	கூஉ
398	16	திருத்தாமனார்	„	வறீஇச்
	19	„	„	சிதாஅர்
	20	„	„	லுடிஇ
399	2	ஐயூர் முடவனார்	„	பருஉ
	3	„	„	கொளீஇ
	5	„	„	வராஅற்
	8	„	„	விரைஇ
400	10	கோவூர் கிழார்	பாடாண்	சிதாஅர்

வ.எண்	புறநானூறு	இன்னிசை	சொல்லிசை	செய்யுளிசை	மொத்தம்
1	வெட்சி	3	2	-	5
2	கரந்தை	3	4	3	10
3	நொச்சி	1	-	1	2
4	வாகை	9	36	30	75
5	காஞ்சி	5	12	17	34
6	தும்பை	5	6	7	18
7	வஞ்சி	5	5	4	14
8	பாடாண்	25	64	84	173
9	பொதுவியல்	19	21	16	56
10	பெருந்திணை	2	1	4	7

பத்துப்பாட்டு

திருமுருகாற்றுப்படை - நக்கீரர்	
வரி	அளபெடை
2	கண்டாஅங்கு
9	பெயறலைஇய
10	மராஅத்
13	கவைஇய
24	தைஇய
27	செரீஇக்
30	வளைஇத்
81	வருஉம்
87	கவைஇ
95	வழாஅ
109	மிசையசைஇய
125	நிலைஇய, யதாஅன்று
126	தைஇய
129	தைஇய
160	நிலைஇய
168	பெறீஇயர்
176	முரியனதாஅன்
177	வழாஅ
184	ஓடி
189	முரியனதாஅன்

191	விரைஇக்
194	கொவைஇய
202	மராஅத்த
204	வுடி
216	தழீஇத்
217	யதாஅன்று
218	விரைஇ
219	நிறீஇ
222	வேலன்றைஇய
230	ஊடிச்
232	நிலைஇய
233	விரைஇய
234	பிரீஇச்
241	தூஉய்
252	கைதொழுஉம்
271	சேஎய்
273	நெடுவேள்
289	தழீஇப்
292	மொழியளைஇ
293	வளைஇய
305	தழீஇத்
310	வெரீஇ
313	குருஉ

பொருநராற்றுப்படை - முடத்தாமக்கண்ணியார்	
வரி	அளபெடை
1	அறாஅ
56	யெழாஅற்
58	தொராஅ
62	யொராஅல்
76	யிரீஇப்
81	சிறாஅர்
91	பிடாஅ
101	கூஉ
103	தூராஅய்
104	பராஅரை

108	திரீஇ
119	பெறாஅ
134	தேஎந்
141	விடாஅ
142	நட்டாஅங்
154	சிதாஅர்
169	தழீஇய
171	வெருஉப், பருஉப்
182	கெழீஇய
197	குழீஇய
206	வெரீஇத்
226	குழீஇ
244	குவைஇய

சிறுபாணாற்றுப்படை - நத்தத்தனார்	
வரி	அளபெடை
2	வருஉ
12	மராஅத்த
16	சாஅ
17	வழிலசைஇ
32	தசைஇய
35	வயிற்றழீஇ
38	நசைஇத்

56	மகாஅ
57	நகாஅ
76	தழீஇ
78	தழீஇய
83	யதாஅன்று
84	கவாஅற்
118	நருஉம்
148	கழாஅலவு
157	கறூஉ
174	குவைஇய

192	மகநூல்
236	யுத்தேப்
241	வழாஅய்

260	தரீஇ
268	நிலைஇய

பெரும்பாணாற்றுப்படை - உருத்திரங்கண்ணனார்	
வரி	அளபெடை
4	பராஅரை
16	வயிற்றழீஇ
26	தவாஅப்
44	யசைஇ
48	யெழுஉ, பருஉக்
58	மகநூல்
67	தநூல்
104	குவைஇ
107	நசைஇக்
115	வளைஇக்
120	நினைஇ
127	தழீஇய
145	வளையூஉ
159	மட்டிர்இ
165	பெறாஉ
169	மரீஇய
173	விரைஇக்
204	தழீஇக்
225	முனைஇ
227	வெருஉ
242	தழீஇய
248	சிறாஅர்
251	தழீஇப்
259	றாஅங்

261	மநூல்
263	விரைஇத்
278	யளைஇத்
285	கொளீஇ
288	வெருஉ
304	மகநூல்
308	முறியளைஇ
311	தலைஇப்
316	தசைஇ
320	தநூல்
333	தசைஇக்
365	விழுஉம்
370	தநூல்
380	தழீஇய
383	மரீஇச்
390	டசைஇ
399	கெழீஇக்
408	பலாஅக்
423	தேள
424	தேள
434	குழீஇக்
438	வெரீஇ
458	சேளய்
463	கைதொழுஉம்
470	குடனுடீஇக்
492	தரீஇ

முல்லைப்பாட்டு - நப்பூதனார்	
வரி	அளபெடை
1	வளைஇ
3	மாஅல்
10	தூஉய்க்
24	தழீஇய
27	வளைஇப்

48	கொளீஇக்
51	படாஅர்
57	வெலீஇய
59	வளைஇய
67	பெறாஅ
70	பருஉக்கை
85	பருஉச்

மதுரைக்காஞ்சி - மாங்குடிமருதனார்	
வரி	அளபெடை
44	கடாஅத்
49	குருஉத்
62	தின்னூஉ
76	நிலைஇய
98	கிழாஅ

123	கெழீஇய
125	தூராஅய்
133	மேளந்
141	தோழுஉன்
151	மரீஇய
155	குருஉ
160	தழுஉ
165	குழுஉ

176	தேள
177	மெழாஅத்தா
178	மாஅத்தா
200	தேளத்து
209	நிலையர்
219	தரீஇக்
220	கடைஇ
229	தேளம்
245	குருஉப் ப
277	தாஅய
278	பாஅயன்ன
281	தாஅய்
284	றைய
292	குருஉத்தளிர்
301	தழீஇ
305	புடையுஉத்
320	குறைய
322	தேளத்து
329	தழுஉ
330	குழுஉப்பல
337	பொழிறழீய
338	தாஅய்த்
353	நிலைய
360	குழாஅத்
373	குழுஉ, நிலைஇப்
376	கயிறீஇ
378	துரைஇ
383	கடாஅ
387	குருஉ
405	தழீஇத்திரி
419	கைஇ
433	புகூஉ
439	மொடளைஇ

440	கடைஇக்
462	தழீஇக்
477	வருஉ
488	குழீஇப்
498	யொரீஇ
506	தேளத்து
507	கறாஅப்
520	தருஉ
521	குழீஇ
525	குழீஇ
551	புனையுஉ
556	கொளீஇ
561	தழீஇ
583	குறூஉ
586	முனைஇ
611	வளைஇ
614	தழுஉப், புணையுஉ
616	விரைஇ
624	யிறாஅல்
634	மேளத்தோ
641	கலனசைஇக்
681	பருஉ
694	தொழுஉ
696	தாஅய்
704	வளைய
716	கவைய
722	கவைய
723	றைய
728	வையிக்
748	செறாஅக்
757	குருஉக்

நெடுநல்வாடை - நக்கீரர்	
வரி	அளபெடை
1	வளைஇப்
3	முனைய
8	புடையுஉ
18	சாஅய்ப்
24	குழுஉக்
28	குருஉத்
42	கொளீஇ
43	தூஉய்க்
61	தருஉம்
69	றடைஇக்
77	தேளங்
79	வளைஇ
80	குரீஇத்

93	முனைய
103	பருஉத், கொளீய, குருஉ
110	சுதையுரீஇ
113	வளைஇக்
127	கொளீய
128	விரைஇ
144	கொளீய
145	மரீய
149	தடைஇய
153	குழீஇக்
158	கொளீய
162	நிலைய
175	படுஉச்
181	வயிற்றழீஇ
185	வென்றசைஇத்

குறிஞ்சிப்பாட்டு - கபிலர்	
வரி	அளபெடை
16	கழீஇ
31	பொரீஇ
45	தெறூஉ
72	புரீஇப்
85	மராஅய்
90	துழாஅய்
98	கழீஇய, குவைஇப்
102	தைஇப்
110	கொளீஇ
114	விரைஇய
118	வளைஇச்
119	செரீஇ
137	வெருஉ
144	விடீஇ

158	கொளீஇய
164	கடாஅற்
176	வளைஇய
177	விடீஎ
185	விடாஅன், கவைஇ
195	சாஅய்
196	கிளைஇய
197	தாஅய்
201	மிடாஅச்
209	சினைஇய
230	கணைஇய, காணூஉ
243	பெறாஅன், முனியலுறாஅ
246	நினைஇத்
247	சாஅயிதழ்
250	சாஅய்
260	வழாஅ

பட்டனப்பாலை - உருத்திரங்கண்ணனார்	
வரி	அளபெடை
42	நிலைஇய
43	நிலைஇய
55	முனைஇக்
69	குழீஇக்
71	கொடாஅ
73	வெரீஇக்
112	குருஉச்சுட
115	கண்ணடைஇய
116	மாஅ
117	கூஉ
123	மாஅ

138	கவாஅன்
155	தாஅய்
178	கவைஇ
181	விரைஇ
210	தூஉ, கொடுப்பதூஉங்
216	தேளத்து
242	கராஅங்
252	தூஉங்
255	பேளமுதிர்
259	தசைஇ
265	குழீஇக்
286	நிறீஇ
288	நிறீஇப்
291	நிலைஇய

மலைபடுகடாம் - பெருங்கௌசிகனார்	
வரி	அளபெடை
1	தலைஇய
8	குழறுதைஇ
24	தீர்வரீஇ
25	யிரீஇச்
34	கவைஇய
44	தசைஇ
48	கழீஇய
52	தாஅங்
54	கிளையொடுணீஇய
71	தரீஇப்
77	குழீஇப்
82	மேள
86	தேள

100	விசும்பினாஅல்
114	கெழீஇப்
137	குழீஇப்
148	சேவலூஉ
149	தாஅய்
158	ணசைஇ
166	கெழீஇச்
168	பருஉக்குறை
169	குருஉக்
170	தருஉ
177	விரைஇ
181	துழைஇ
184	மொடளைஇ
201	தொழூஉப்
202	யொரீஇ

204	புடையு
215	வழுஉ, வழாஅலோம்பி
216	பருஉக்
236	மகாஅரன்ன
252	பருஉக்
272	தெறாஅ
273	தேள
274	மிராஅ
280	வழீஇய
306	மாரிநுஉ
335	பொருஉங்
339	மகாஅ
348	கடாஅ
349	குருஉக்
352	கண்ணடண்ணெனக்
360	கைதொழுஉ
363	தூஉயன்ன
364	நேளந்
365	காஅயக்
374	தருஉ
383	விடாஅது
395	மாஅத்த
403	வழியசைஇ
406	வெரீஇய
414	விரைஇக்
425	தரீஇ
428	மராஅ
454	துழைஇ
457	வராஅற்
458	விரைஇக்
461	நொலைஇ
471	வெரீஇச்
476	வயாஅங்
479	கெழீஇ
480	பெறாஅ
482	வெருஉங்
493	சேளய்
498	மாரஅத்த
515	காஅயக்
516	பருஉப்
517	குருஉப்
525	ணிறாஅ
526	தழீஇய
537	வழாஅ
545	விடாஅ
549	திரீஇ
562	கொளீஇ

பத்துப்பாட்டு

வ.எ	நூல்	ஆசிரியர்	இன்	சொல்	செய்	ஒற்று	மொ
1	திருமுருகாற்றுப்படை	நக்கீரர்	4	29	11	-	44
2	பொருநராற்றுப்படை	முடத்தாமக்கண்ணியார்	3	9	13	-	25
3	சிறுபாணாற்றுப்படை	நத்தத்தனார்	4	11	8	-	23
4	பெரும்பாணாற்றுப்படை	உருத்திரங்கண்ணனார்	14	29	10	-	53
5	முல்லைப்பாட்டு	நப்பூதனார்	3	6	3	-	12
6	மதுரைக்காஞ்சி	மாங்குடி மருதனார்	23	34	22	-	79
7	நெடுநல்வாடை	நக்கீரர்	8	20	2	-	30
8	குறிஞ்சிப்பாட்டு	கபிலர்	3	18	13	-	34
9	பட்டினப்பாலை	உருத்திரங்கண்ணனார்	5	13	8	-	26
10	மலைபடுகடாம்	பெருங்கௌசிகனார்	18	31	26	1	76
			85	200	116	1	402

சங்க இலக்கியங்களில் அளபெடைகள்

முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பெரியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ப.கலை கேசவன்

பதிவு எண் : PU/COE/Ph.D/CRE-IX/AATAM75/2017

(முழுநேர ஆய்வாளர்)

நெறியாளர்

முனைவர் **ப.செல்வராஜ்**, எம்.ஏ., எம்.பில்., பி.எச்.டி.,

உதவிப் பேராசிரியர் (ப.நி),
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சேலம் - 636 007

தமிழ்த்துறை,

அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சேலம் - 636 007

செப்டம்பர் - 2023

முடிவுரை

அகத்தியர் முதலான தொல்லாசிரியர்கள் அனைவரும் தத்தம் இலக்கண நூல்களில் அளபெடையைக் குறித்த பின்னணி மற்றும் அவற்றின் தோற்றம் பற்றி விரிவாகவும் காலத்திற்கு ஏற்றார்ப்போல் மாற்றி அமைத்துக் கூறியுள்ளதனைக் காணமுடிகின்றது.

அளபெடையைப் பற்றி இலக்கண நூல்கள் கூறுவதின் மூலமாக அளபெடையின் தோற்றத்தினை ஓரளவு உய்த்துணர முடிகின்றது. அளபெடையின் தோற்றம் குறித்து ஆய்வு மேற்கொள்ளும் போது, அதனுடைய தோற்றத்தினை தொல்லாசிரியர்கள் எங்ஙனம் கையாண்டுள்ளனர் என்பதனையும் நம்மால் காணமுடிகின்றது. தொல்லாசிரியர்களின் கூற்றின் மூலம் அளபெடை இலக்கணமானது 'ஓசை' மற்றும் 'ஒலி' வடிவிலான எழுத்துகள் தனது இயல்பான மாத்திரையில் இருந்து அதனைவிட மிக்கொலிப்பதனையே அளபெடையாகக் கொண்டனர் என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

செய்யுளில் மட்டுமே பயின்று வரும் அளபெடையானது உலக வழக்கிலும் ஓசையாறாகவும், பொருளாறாகவும் அளபெடையை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. உலக வழக்கில் பயன்படும் போது பண்டமாற்று, விளி, நாவலிடுதல் (உழவர் களத்துமேட்டில் நின்று எழுப்புகின்ற பேரோசை), அவலம் போன்ற இடங்களில் அளபெடை பயின்று வருவதனைக் காணமுடிகிறது. நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் சொற்களின் இயல்பான ஓசை அதிகப்படுவதால் உலக வழக்கு அளபெடைத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகின்றது.

‘அகத்தியம்’ முதலாக ‘சுவாமிநாதம்’ வரையிலான இலக்கண நூல்களும், பாட்டியல் நூல்களும் தத்தம் காலத்திற்கு ஏற்ப அளபெடையை வடிவமைத்துக் கொண்டனர். அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரையில் அளபெடையின் தேவைக்கேற்ப மாற்றம் பெற்று காணப்படுவதனையும் நம்மால் காணமுடிகின்றது. அனைத்து இலக்கண நூல்களும் முழுமையாக நமக்கு கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால் கிடைத்த நூல்களின் செய்திகளையும், பல உரைகளின் மூலமாகத்தான் இன்று இலக்கண நூல்களின் மூலம் அளபெடையை இனங்காண முடிகின்றது. அளபெடையானது முதலிடை, கடை என்னும் நிலையில் செய்யுளில் பயின்று வருவதோடு செய்யுளின் நிலைக்களனாகவும் தோன்றுகின்றது.

தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் முதலான இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் அளபெடையை எங்ஙனம் கையாண்டுள்ளது என்பதனையும் கண்டுணரமுடிகின்றது. ஒரு காரணமும் இல்லாது இயல்பாக முன்னோர் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் இயற்பெயர் (இடுகுறி), சிறப்பாகக் காரணத்தோடு வழங்கி வரும் காரணப்பெயர் (காரணக்குறி) என்னும் இருவகைப் பெயர்களுள் அளபெடையானது காரணப்பெயருள் அடங்குவதனை அறியமுடிகிறது.

இளம்பூரணர், சிவஞான முனிவர், அமிர்தசாகரர் போன்ற இலக்கண உரையாசிரியர்கள் அளபெடைக்கு இலக்கணம் கூறுகையில் தொல்காப்பியம் வகுத்துள்ள உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை வகைமையையேற்று இன்னிசை, சொல்லிசை, செய்யுளிசை என வகைமைப்படுத்தியும் கூறியுள்ளதனைக் கண்டு வியக்க முடிகிறது.

இவ்வளபெடை என்னும் சொல்லும், 'அளபு' என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல், 'எடை' என்னும் தொழிற்பெயர்ச்சொல் (இவை 'அளத்தல்' 'எடுத்தல்' என்னும் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்கள்) ஆகிய இருசொற்கள் தம்முள் இயைந்த ஒரு சொல்லாக அமைவதனையும் நுண்ணிதின் உணரமுடிகிறது.

'அளபு' என்றும் 'அளவு', என்றும் வழங்கப்படும் சொல் வழக்கினுள் எண்ணல், எடுத்தல் முதலாகச் சொல்லப்படும் முறையில் பொருளினை அளத்தலையும், புலனெறி வழக்கினுள் எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் காலவரையறையும் நன்கறிய முடிகிறது. 'எழுப்பல், உயர்த்தல்' ஆகிய பொருள்களைத் தரும் 'எடுத்தல்' என்னும் சொல், இலக்கண வழக்கினுள், மிகுதல்', 'எழுதல்', 'நீளுதல்' என்பதனவும் ஒத்த பொருள் அமைப்பினைக் கொண்டதாகவும் மேற்கூறிய முறையில் அளபெடை நீண்டுவருதலையும் நம்மால் விளங்கி கொள்ள இயல்கிறது.

அளபெடையைப் பொருத்தமட்டில் உரையாசிரியர்கள் ஒலிவடிவிலான கருத்தினை உடையவர்களாகவே உள்ளனர். இளம்பூரணர், நச்சர், குணசாகரர், சிவஞானமுனிவர் போன்றோர் அளபெடையைச் சார்பெழுத்துகளுள் ஒன்றாக ஏற்கவில்லை என்பதனையும், பவணந்திமுனிவர், நேமிநாத உரையாசிரியர், மயிலைநாதர், வைத்தியநாத தேசிகர், சுவாமிநாத உரையாசிரியர், சங்கர நமச்சிவாயர் முதலானோர் அளபெடையைச் சார்பெழுத்துகளில் ஒன்றாகவே கூறியுள்ளதனையும் காணமுடிகிறது. அதற்குக் காரணம், நெடிலது விகாரம்

அளபெடை என்பதனவாகும்.. மேலும், இவர்கள் நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்றவழி, அந்நெட்டெழுத்து நீண்டிசைக்கும் எனக் கூறியுள்ளனர்.

இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்று முரண்பட்டுச் சொல்லும் இருகருத்தினை உடையவர்களும் தம்முடைய மாறுபட்ட கருத்தினைக் களையும் போது, அளபெடை என்பது ஒலிவடிவின் பாற்பட்ட ஒரு குறியீடாகக் கொள்ள ஏதுவாகிறது.

அளபெடைச் சொற்களையே இலக்கண நூலாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் 'இயற்கையளபெடை' என்று பெயரிட்டு வழங்குவதனைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வியற்கையளபெடை ஒரு சொல்லையோ பொருளையோ விளித்துக் கூறும் போதும் அல்லது வாணிபத்தின் போதும் தங்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் அளபெடையினைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்..

இயற்கையளபெடையைப் புலவர்கள் செய்யுளில் இயற்றும்போது அளபெடைச் சொற்கள் செய்யுளில் இசையை நிறைக்கவும், சிறுபான்மை இனிய ஓசையாகவும் அளபெடுத்து நிற்பதனை சங்கப் புலவர்களின் மூலம் நுண்ணிதின் காண முடிகிறது.

திணையின் அடிப்படையிலே தலைவன், தலைவியின் அகவாழ்வினையும், அவர்களின் களவு, கற்பு வாழ்வினையும் வரையறை மேற்கொண்டனர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு என ஐந்து நூல்களை திணையின் அடிப்படை கொண்டே இனம் காண முடியும். குறிஞ்சித்திணையில் ஏறத்தாழ 400க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளும், முல்லைத்திணையில் ஏறத்தாழ 210 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகளும், மருதத்திணையில் 230 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் அளபெடைகளும், நெய்தல் திணையில் 280 க்கும் மேற்பட்ட

அளபெடைகளும், சங்க இலக்கிய ஐந்திணைகளில் பாலைத்திணையில் மட்டுமே 610 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் இடம் பெற்றுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது.

புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் புறத்திணையில் பாடாண், வஞ்சி, வாகை, தும்பை, பொதுவியல், காஞ்சி, பெருந்திணை, வெட்சி, கரந்தை, நொச்சி இவைகள் முறையே 400 க்கும் மேற்பட்ட அளபெடைகள் பயின்று வருகின்றன. மேலும், இதில் பாலைத்திணையைப் போலவே பாடாண் திணையில் தான் அதிகமான அளபெடையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மொத்தம் 470 புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். அதில் 305 புலவர்கள் மட்டுமே அளபெடையைப் பற்றி கூறியுள்ளனர். 300க்கும் மேற்பட்ட புலவர்களில் 290 ஆண்பாற் புலவர்கள் அளபெடையை தன் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சங்ககாலத்தில் ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே பெண்பாற் புலவர்களும் இலக்கியம் பாடுவதில் ஆர்வம் மிக்கவர்களாக திகழ்ந்தார்கள். சங்ககாலத்தில் 30 க்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றி ஆண்பாற் புலவர்களைப் போலவே இலக்கிய உலகில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கின்றனர். அதிலும் ஓளவையார் போன்ற புலவர்களின் பாடல் இன்றுவரை பேசு பொருளாக இருப்பதனையே மிகுதியாகக் காண முடிகிறது. தகுதி மிகு தமிழ்ச் சான்றோரின் இலக்கண, இலக்கிய நோக்கு அளவிடற்கரியது.

‘தொடையற்றப் பாட்டு நடையற்றுப்போகும்’ என்னும் முதுமொழிக்கேற்ப சங்க இலக்கியத் தொடையின் சிறப்பினை எடுத்து இயம்புகின்றது. மக்களின் வாழ்வியற்

சூழலை நன்கு நவிலும் சங்க நூல்களை உருவாக்கிய புலவர் பெருமக்கள் 'தொடை' என்ற உறுப்பை முதன்மையாகவும் அதன் வகைகளில் ஒன்றான அளபெடைத் தொடையினை தங்கள் பாடல்களில் சேர்த்து இயற்றியுள்ளதனையும் இவ்வாய்வில் ஆய்ந்தறிய முடிகின்றது. இதன்வழி சங்கப் பனுவல்களில் ஈடில்லா இலக்கிய இன்பத்தை நுகரவும், இலக்கண ஆய்வுகள் மேம்பாடடையச் செய்யவும், தொடரவும் வழிவகுக்கும் என்பதிலோர் ஐயமில்லை.